

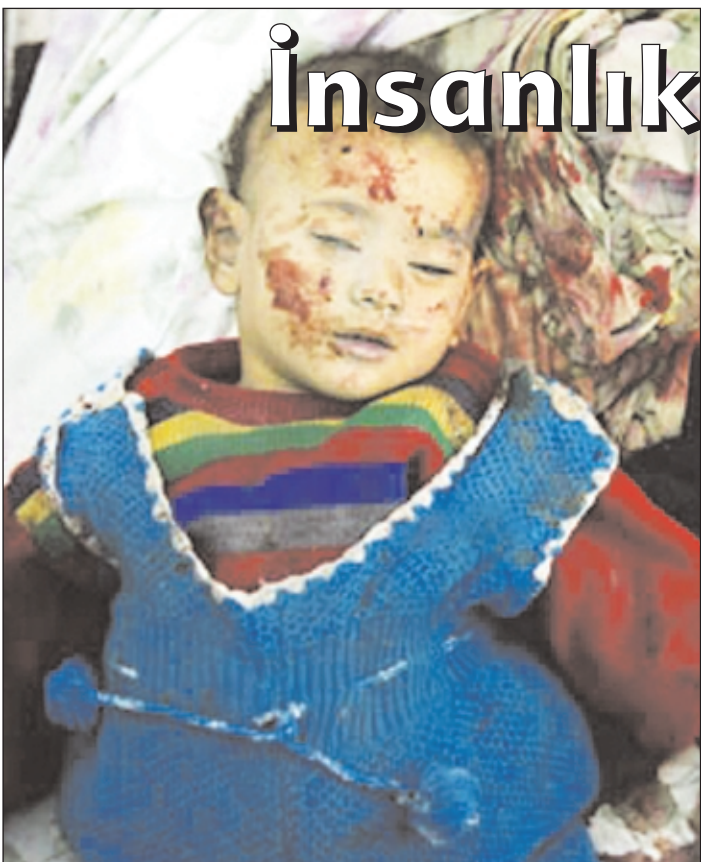
Bunlar mı abartı?

Ne yazık ki yabancı olmadığı görünüşler kazınıyor birkez daha hafızalarımıza. Tıpkı deprem felaketinde olduğu gibi insanlarımız doğal afetlerden daha çok alınmayan önlemler ve götürülmeyen destek yüzünden yaşamını kaybediyor. Yaşanan sel felaketinde acının çoğu yalnızlığa terk edilen Kürt halkının payına düşüyor yine. Şimdi egemenlerin onlara çok gördüğü desteği sunmanın, yaraları birlikte sarmanın zamanı. Aynı zamanda halka bunu reva görenlerin peşine düşmenin, yakasına yapışmanın da zamanı.

Batı bölgelerindeki illerde ise sel, şehrin kenarında kalmış, alt yapı hizmetlerinden yoksun gecekondular mahallelerini vurdu. Yıllardır alt yapı hizmeti olmayan semtlerde sahipsiz kalan yine emekçilerdi. Özellikle İstanbul'da "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altında paylaşılması planlanan gecekondular semtlerindeki tahribat "biz demiştik" söylemleriyle yıkımlar için zemin oluşturulmaya çalışıldı. Selden en fazla zarar gören semtlerin halkı ise çoktandır bildikleri gerçeği "bu bizim devletimiz değil" diyerek belirtiyorlar.

Tarımda yoksul köylüyü, çiftçiyi ve küçük üreticiyi ortadan kaldırarak tarım ürünlerinin piyasasını büyük tekellere peşkeş çeken devlet, her geçen gün tarımda tasfiyeyi artıran yeni bir uygulamayı sahneye koyuyor. Devletin bu emperyalist güdümlü politikalarına ek olarak, **T. Kürdistanı**'nda selin vurduğu kesimlerde halkın tek geçim kaynağı olan tarım ve hayvancılık büyük zarar gördü. "Emeğimiz zay oldu, ürünümüzü sel aldı" diyen üreticilerin yoksulluğuna bir halka daha eklendi.

İnsanlık neredesin?

Siyonist İsrail'in Filistin halkına dönük katliam saldırıları olanca hızıyla sürüyor.

Bu hunharca saldırılardan en sonuncusu 8 Kasım'da Beyt Hanun'da gerçekleşen ve çoğunluğunu küçük çocukların oluşturduğu 18 kişinin, uykudayken yaşamını yitirdiği roketli-bombalı katliam saldırısıdır.

İsrail Ordusu, yaklaşık bir hafta süren "Güz Bulutları Operasyonu"nun amaçlarına büyük ölçüde ulaştığı gerekçesiyle "çekildik" dediği Beyt Hanun'a, 8 Kasım sabahı saat 05.00 sıralarında bir anda tanklardan top ateşi ve Apache helikopterlerinden fırlatılan füzelerle yeniden saldırdı. Kan gölüne dönen Beyt Hanun'daki enkazlardan çıkarılan 18 ölü ve çok sayıda yaralının büyük bölümü çocuk ve kadınlardan oluşuyor. **Sayfa 23**

Derin sularda dönen hesaplar; YİMPAŞ

Kendini ak, temiz olarak tanımlayan hükümetin iddia ettiği kadar masum olmadığı YİMPAŞ tartışmaları ile geniş halk kitlelerinin bilincinde daha

fazla açığa çıktı. Erdoğan ve ekibinin gerçek yüzleri öylesine açığa çıktı ki, yaptıklarının ve söylediklerinin hiçbirini savunamadılar.

Özellikle Doğan Holding'in bünyesindeki burjuva satılık medya, AKP'ye karşı bir linç kampanyası başlattı. Manşetlerden hükümet üyelerinin YİMPAŞ yetkilileri ile çekilmiş samimi pozlarını yayınladı, şirketin AKP ile ilişkilerini deşifre etti. **Sayfa 3**

“Tencerenizde taş kaynatırsınız!”

Sendikacı bir dostumuzun telefonu ile Çorlu’da bir hareketlilik olduğu haberini aldık. Konu hakkında yeterli bilgiye sahip olmasak da yaşanan bir eylem, bir direnişti. Biz de haberi izlemek amacıyla koşturmaya başladık.

Çorlu’nun girişine doğru yolun sağında ve solunda uzanan fabrikaları görüyoruz. Fabrika sayısını tespit etmek mümkün değil, göz alabildiğine geniş bir alan fabrikalarla çevrili durumda. **Bölgede 50 bine yakın işçinin çalıştığı tahmin ediliyor.** Deri ve tekstil sektörünün yoğun olduğu havza, suyun bol olması ve ucuz işgücünün varlığından dolayı patronlar tarafından tercih ediliyor. **Bölge işçiler için tam bir cehennem iken, patronlar için bir sömürü cenneti.** Fabrikalardaki çalışma koşulları çok kötü, işçiler çamur içinde. İşletmelerin büyük bir çoğunluğunda yeterli teçhizat yok ve gerekli güvenlik önlemleri alınmamış durumda. **Binlerce işçinin çalıştığı bölgede sendikacı işçi sayısı yok denecek kadar az.** Patronlar, işçilerle bütünleşme potansiyeli taşıyan, sınıf sendikacılığı ilkelerini uygulayan sendikalara karşı güçlerini birleştirerek terör estiriyor.

Patronların kasasındaki dolarların adaletin ölçüsü olduğu bölgede, Jandarma işçilere azgınca saldırıyor. Havzadaki her gelişmeyi yakından takip ediyorlar. Çünkü biliyorlar ki **“tek bir kıvılcım bütün bozkırı tutuşturabilir.”** Geçmişte yaşadıkları kâbus dolu geceler patronlar için birer deneyime dönüşmüş.

Tekstil ve Deri sektörü başta olmak üzere yoğun emek sömürüsüne dayalı işletmeler ülkemizde çok yaygın. İşçiler asgari ücretle sosyal güvenceden yoksun, insanlık dışı koşullarda çalışmak zorunda bırakılıyor. Sözünü ettiğimiz tablo için Çorlu çok iyi bir örnek. İşçilerin sendikal hakları için mücadele ettiklerini söyleyerek bizi direnişten haberdar eden, bölgeye çağırarak dostumuzla buluşup vakit kaybetmeden direnişin olduğu fabrikaya gidiyoruz.

Fabrikanın kurulu olduğu yer **Türkücü köyü.** Köyde kurulu pek çok fabrika var ancak yollar çamur içinde. Patronlar ken-

dileri kullanmadıkları için olsa gerek yollara dokunmamışlar. Gittiğimiz yer **DS SİMİTH** isimli oluklu mukavva üretimi yapan bir fabrika. İngiliz kökenli şirketin değişik illerde kurulu dört fabrikasından biri. İşçiler burada çalışma koşullarına ve aldıkları ücrete karşı sendikada örgütlenmenin bilincine vararak harekete geçmişler. Fabrikada çalışan 90 işçiden 54’ü **TÜMKA** sendikasına üye olarak sendikalaşmışlar, ancak buna tahammül edemeyen şirket patronu işçiler üzerinde baskı kurmaya başlamış.

Sarı sendikal anlayış işçilerin düşmanıdır!

Sendikalar işçilerin ekonomik, demokratik talepleri için mücadele ettikleri ve sınıf bilinci ile yoğruldukları birer örgütlenme aracıdır.

İşçi sınıfı sendikal mücadele ile hak alma ve mücadele bilincini geliştirerek ortak hareket etmeyi öğrenir, dayanışma duygularını geliştirir, sistemin gerçekliğini bu süreç boyunca daha açık görmeye başlar. Sendikalar sosyalizm okullarıdır. İşçi sınıfının bu mücadele araçlarının gücünü çok iyi bilen egemenler, işçilerin kazanılmış bir hakkı olan sendikaların içindeki öfkeyi sistem içine kanalize etmek için bu örgütlerin yöneticileri ile “sıcak” ilişkiler geliştirir. Hâkim sınıflar **“sendika olacaksa, onu da ben getiririm”** mantığı ile hareket ederek burjuvazinin çıkarlarını işçi sınıfına karşı koruyan sendikal çizgiyi yaşama geçirirler. **Amaçları; dinamik unsurları pasifize ederek işçilerin sendikal örgütlenmeye uzak durmasını sağlamak ve sömürüyü garanti altına almaktır.** Böylece sınıfın kabaran hoşnutsuzluğu dizginlenmiş olur. Sözünü ettiğimiz anlayış DS SİMİTH fabrikasında da yaşam bulmuştur.

Patron işçilerin TÜMKA’da örgütlenmesi üzerine Çorum’daki fabrikasında da örgütlü olan Selüloz-İş Sendikasını çağırarak ve işçileri tehdit ederek üye olmalarını istemiştir. **Selüloz-İş Sendikası** Çorum’daki fabrikada işçilerin yaşam koşullarının düzeltileceği, ücretlerin yükseltile-

ceği vaadi ile işçileri üye yapmış. Ancak örgütlenmeden önce işçiler asgari ücretle çalışırken sendika örgütlendikten sonra asgari ücretin altında ücret almaya başlamışlardır. Çünkü ücretin bir kısmı da sendika aidatı olarak kesilmeye başlanmıştır. “Sendika” patronun emrinde işçi düşmanı bir pratik izleyerek sahibinin övgüsünü kazanmıştır. İşte bu “sendika” Çorum’dan sonra patronunun çağırışı ile hiç vakit kaybetmeden Çorlu’ya gelmiş ve işçileri zorla üye yapmıştır.

Patronun uşağı Genel Müdür, işçileri teker teker toplantı odasına çağırarak **“Eğer evinizde tencerenizin kaynamasını istiyorsanız Selüloz-İş’e üye olursunuz. Üye olmazsanız tencerenizde taş kaynatırsınız”** diyerek tehdit etmiştir. Baskılar sonucu önce örgütsüz işçiler ardından TÜMKA’ya üye olan işçiler istifa etmeye başlamış, istifa etmeyen işçiler ise işten atılmıştır.

Atılan 18 işçi fabrika önünde beklemeye başlamış ancak patron jandarmaya haber vermiş, işçileri hiçbir gerekçe yokken gözaltına almıştır. Fabrika önünde görüştüğümüz işçilerden iki çocuk babası Cemil Pekmez, hasta olduğu halde rapor alamadığını dile getirirken, **Abdullah Özer** de fabrikada kendilerine istifa etmeleri için sürekli baskı yapıldığını söylemektedir.

İşçilerin gözaltına alındığı 2 Kasım günü fabrika önünde eylem yapan TÜMKA Sendikası ve DİSK Genel Merkezi, patronun bu uygulamalarına karşı geri adım atmayacaklarını belirttiler. İddialarına karşılık her iki sendika da bu süreçte işçilere önderlik yapabilmemiş değil. Yapılan basın açıklaması da **“komşular alışverişte gör-sün”** türünden bir eylemdi.

Görünüşe bakılırsa işçiler tazminatsız bir şekilde işten atılacaklar. Bundan sonra işçilerin mücadelesi en azından tazminatları almak şeklinde devam edecektir.

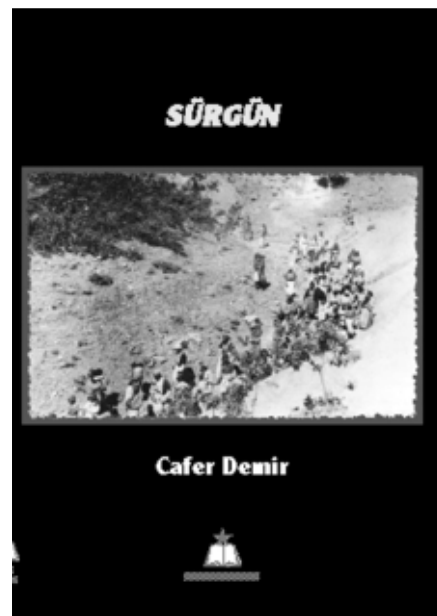
İşçilerin direnci ve mücadelesi sınıf bilinci ile buluşup örgütlü bir güce dönüşemediği için işçiler hem sarı işbirlikçi sendikal anlayışa hem de DİSK’in **“devrimciliğine”** mahkûm kalmışlardır.

İşçi sınıfı pek çok yerde yaşam koşullarını düzeltmek ve insanca yaşanacak bir ücret için isyan etmekte ancak doğru bir önderlikle buluşamadığı için bir süre sonra yenilgiye uğramaktadır.

İşçi sınıfı değişik bölgelerde ortaya koyduğu direnişler ile sınıf bilinçli işçilere olan ihtiyacı her defasında daha fazla hissettirmektedir.

Üzerimize düşen bu çağrıya yanıt olmak ve işçi sınıfının geleceği için verdiği bu onurlu mücadelesinde ona önderlik etmektir. (İstanbul)

ÇIKTI

Yayınevimizden daha önce “Çıban” ve “Qopo” kitapları çıkan Cafer Demir’in Dersim isyanı sonrası yaşanan büyük sürgünü anlattığı son kitabı **“Sürgün”** çıktı.

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

Derin sularda dönen hesaplar; YİMPAŞ

“Medyanın patronlarına sesleniyorum, elinizde belge varsa alın bana gelin. Bizzat ben takip edeceğim. Bu bizim için çok hassas bir konu. Buradan bizi vuramazsınız. Olmayan bir şey yüzünden partimi karalayamazsınız.”
(5 Kasım 2006)

“muhalfe” yapmaya başladı.

Dipte yaşanan kavgalar

AKP, IMF ve DB'nin direktifleri ile zam furyası başlatırken, Lübnan'a asker gönderilirken, Tohumculuk Yasası çıkarılırken ve asgari ücret belirlenirken muhalif sesleri çıkmayan sözde aydınlarımız birden aşka geldi. Kendini ülkeyi pazarlamakla mükellef gören AKP'nin, bu tüccar anlayışı ile uluslararası şirketler ve ülkemizdeki kompradorlarla dirsek temasını daha önce görmediler mi?

Erdoğan, kamuoyunda yoğun bir şekilde tartışılan ve bilinçli bir şekilde gündeme sokulan YİMPAŞ konusunda AKP'yi köşeye sıkıştırmak isteyenlere partisinin kürsüsünden böyle “meydan okuyordu.”

Ancak Erdoğan'ın bu efelenmeleri kısa sürdü. Çünkü çağrı yaptığı patronlar, AKP ile YİMPAŞ arasındaki yakın ilişkileri gazete sütunlarına taşımakta gecikmediler. Kendini ak, temiz olarak tanımlayan hükümetin iddia ettiği kadar masum olmadığı YİMPAŞ tartışmaları ile geniş halk kitlelerinin bilincinde daha fazla açığa çıktı. Erdoğan ve ekibinin gerçek yüzleri öylesine açığa çıktı ki yaptıklarının ve söylediklerinin hiçbirini savunamadı. Özellikle Doğan Holding'in bünyesindeki burjuva satılık medya, AKP'ye karşı bir linç kampanyası başlattı. Manşetlerden hükümet üyelerinin YİMPAŞ yetkilileri ile çekilmiş samimi pozlarını yayımlandı, şirketin AKP ile ilişkilerini deşifre etti. Erdoğan'la ağız dalaşına girdi, iddialarını kanıtlamak için yoğun bir emek harcadı. Dolarlarla beslenen köşe yazarları işareti görmüştü, aniden AKP'nin yolsuzluklarının üzerine gitmeye başladı. Her yazıda sanki şimdiye kadar bilinmiyormuşçasına büyük bir şaşkınlık komedisi ile AKP'ye şeffaflık çağrısı yapıldı. “Hayretler içinde” AKP'nin böyle ilişkileri nasıl geliştirdiği soruları soruldu ve AKP'ye kendisini aklama önerileri getirildi. Erdoğan'ın her söylediğini esas olarak alkışlayanlar bu defa gerçekten

Sahibinin sesi bu zatlar birdenbire “gerçeğin” peşine düştü. Oysa Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ve hükümetin diğer üyeleri saltanat sürerken ve milyonlarca YTL'lik vurgunlara imza atarken onların sesini duymuyorduk. AKP hükümeti tarihin en büyük özelleştirmelerini yaşama geçirirken bunun zorunlu olduğunu söyleyenler şimdi doğruluk abidesi keşildi. AKP'ye yönelik başlatılan bu eleştiri rüzgârını muhalif gazetecilikle açıklamak yeterli olmasa gerek. Elbette yaşananlar, diplerde yaşanan kavgaların su yüzeyine yansıyan kısmı. Asıl kavga-kıyamet perde arkasında milyonlarca emekçiden gizli, kapalı kapılar ardında yapılmaktadır.

Kimdir bu YİMPAŞ patronları?

YİMPAŞ; Yozgat İhtiyaç Maddeleri Pazarlama Anonim Şirketi, yaklaşık 17 yıl önce beş öğretmen tarafından Yozgat'ta kurulmuş bir işletme.

Tartışılan isim Dursun Uyar da işte bu sırada YİMPAŞ'ın başkanlık koltuğuna oturmuş. “Banka faizi haramdır”, “Kâr payı ortaklığı” sloganları ile “Faizsiz bankacılık, huzurlu kazanç” sağlayan YİMPAŞ'ın bunlardan ne anladığı ortaya çıktı.

YİMPAŞ'ın yıldızı Refah Partisi'nin 1994 yerel seçimlerinde İstanbul, Ankara, Kayseri, Konya gibi şehirleri alması ile parlamaya başladı. Ardından 1997'de İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Erdoğan'la yakın ilişkiler geliştirmeye

başladı. Bu yıllarda AYTAÇ (et ürünleri), Sürtaş (inşaat şirketi) ile Yozgat'ta Bayrak TV, RTV 36, Nehir FM de şirket bünyesinde faaliyet yürütmekteydi. Şirketin en önemli ve etkin medya yayın organı ise Kanal 7 oldu. Kanal 7, 24 kilo altınla Esenboğa Havaalanı'nda yakalanan YİMPAŞ Yönetim Kurulu Üyesi Kadir Şöhret'e arka çıkmış, savunmuştu.

Almanya'da gurbetçilerin paralarını “faizsiz kazanç” ortaklığı adı altında toplayarak binlerce insanı dolandıran ve Interpol tarafından kırmızı bültenle aranan Uyar'ın mağdurları Sivas'ta, Yimpaş Mağdurları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği bile kurmuş. Yeşil sermaye olarak adlandırılan KOMBASSAN, YİMPAŞ örnekleri ile adından söz ettiren bu kesimin esasında piyasa ekonomisi ile çalıştığı art arda patlak veren skandallarla halkımız tarafından da daha iyi anlaşılmalı oldu. AKP, YİMPAŞ ile ilişkilerini kabul etmese de AKP milletvekili İlyas Arslan'ın cenaze töreninde Dursun Uyar'la birlikte dört bakanın da olduğunu gösteren görüntüler karşısında köşeye sıkıştı. Afyon YİMPAŞ'ın açılışında Uyar'ın; “önümüzü açın” talebine Sanayi Bakanı Ali Coşkun; “Ülkenin zor dönemden geçtiği şu günlerde yatırımlarını devam ettiren ve onlarca gence işveren YİMPAŞ'a hükümetimiz müteşekkirdir” sözleri ile yanıt veriyordu.

AKP her ne kadar kabul etmese de kuruluşundan beri ülkemizin kaynaklarını talan edenlerin sözcüsüdür. Kuruluşundan bugüne kadar geçen sürede AKP düzenin ihtiyaçlarını karşılamak için üzerine düşeni yapmaktadır. Erdoğan daha önce; “Hükümet olduk ama iktidar olmadık” demeçleri ile efendilerinden söz ediyordu. AKP tıpkı kendisinden önceki hükümetlerin yaptığı gibi ülkenin IMF ve DB aracılığı ile borçlandırılmasında komprador burjuvazi ve toprak ağalarının saltanatının devamında sadece bir piyondur. Başbakanın danışmanı Cüneyt Zapsu'nun dediği gibi “kullanılabilir” olduğu sürece yaşayacaktır.

Cumhuriyet yoksulluktan başka ne verdi?

Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimlerin yaklaşması ile birlikte karşı-devrim cephesinde de bir hareketlilik başladı.

Önümüzdeki dönemde ülkeyi kimin “yöneteceğine” ve Cumhurbaşkanının kim olacağına ilişkin hesaplar yapılmaya başlandı. Özellikle YİMPAŞ'la AKP'ye karşı başlatılan yıpratma çalışmaları, CHP muhalfeletinin daha fazla gündemi işgal etmesi ve DYP lideri Ağar'ın son çıkışı hâkim egemen klikle-

rin son günlerdeki karşılıklı hamleleri olarak görülmelidir. Linç saldırıları ile tırmandırılan milliyetçilik furyasından sonra Ağar'ın çıkışı düşünüldüğünde, Laik-irtica tartışmaları ile AKP'ye yönelik CHP üzerinden planların olduğunu söylemek mümkün. Birdenbire ortaya çıkartılan YİMPAŞ ilişkileri ile AKP'nin imajını yıpratma hedefinin güdüldüğü, bunun da toplumda laik-irtica kutuplaşmasını hedeflediği söylenebilir. Egemen sınıflar uygulamaya sokacakları planları için önce toplumsal atmosferi hazırlar, ardından da bunun üzerinden birilerini sahneye sürer. Tıpkı Ağar örneğinde olduğu gibi. AKP özellikle ulusal hareketin eylem sürecine girdiği ve devlete ağır kayıplar verdiğirdiği dönemde Erdoğan'ın asker ailelerini azarlama-sı ile ciddi şekilde yıprandı. AKP bunu fark etmiş olacak ki, ailelerden özür dileyerek plaket göndermiştir. Ancak buna rağmen geçen seçime göre oy kaybetmiş olsa da AKP geniş halk kesimleri açısından ciddi anlamda bir muhalfelele karşılaşmış değil. Emperyalistlerin önümüzdeki yıllarda AKP'yi kullanıp kullanmayacağı veya diğer partilere yükleyeceği görevleri tahmin etmek için ise çok erken. Bunu emperyalistlerin ihtiyaçları belirleyecek, ülkemiz politik arenasını da buna göre şekillenecek.

Cumhuriyet Yürüyüşü ile Atatürkçüleri görev başına çağıran Kemalistler, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Erdoğan'ın önünü kesmenin hesaplarını yapmakta. Bu konuda belli oranda başarılı oldukları da görülmelidir. AKP; Erdoğan'ın yerine kendini laik olarak tanımlayan kesimin daha ılımlı yaklaşabileceğini hesapladığı Abdullah Gül'ü düşünmüştü, ancak YİMPAŞ ile Gül seçeneği de ortadan kalkmış oldu. Bu yürüyüşün birçok yerde öğretmenlerin ve öğrencilerin zorunlu katılımı ile gerçekleştiğini ve iddia edildiği gibi büyük bir coşku ile geçmediğini görmeli. Yığınlar, iddia edildiği gibi kendisine yoksulluktan başka bir şey vermeyen Cumhuriyet'i bağrına basmadı. 29 Ekim vesilesi ile Kemalizm'in yeniden parlatılması bu konudaki yıpranmanın da bir göstergesi aynı zamanda.

Tüm bunlarla beraber egemenlerin ciddi bir politik tıkanıklık içinde gündeme soktukları kampanyalara halkın ilgisi çok zayıf, bu da işlerini zorlaştırıyor. Yürüyüş komedisi ve linç saldırıları ne halkın tepkisi ne de halkın duyarlılığıydı. Hâkim sınıflar, kitlelerin sistemden kopan umutlarını tesis etmek için yeni yol haritalarının peşinde. Yolcular, kendilerini kurtuluşa götürecek yolu seçtiklerinde ise hallerini görmek en güzeli olacak...

Sınıfsal Yaklaşım

GERÇEK BİR KEMALİST ECEVİT İÇİN SOLCULARIN BAŞI SAĞOLSUN!

Ecevit, yarım asırlık politik yaşamının ardından, layık olduğu üzere devlet töreni ve ona eşlik eden küçümsenmeyecek bir kitlesel –yüzbinleri bulan- katılım ile yolculanırken verilmiş istenilen mesaja, hakim sınıfların şu günlerde son derece ihtiyaçları bulunmaktaydı. **Mesaj esas olarak, devletin bütün faşist şefler kişiliğinde birlik ve beraberlik tavrı sergilediğinin ve üst düzeyde sahiplenme ruhu ile hareket ettiğinin gösterilmesi.** Bir anlamda gövde gösterisi olarak da okunabilecek bu tutum, içinden geçilen süreçte, klikler arasındaki çatışma ve çelişkilerin önüne geçecek denli önem arz ediyordu.

Her ne kadar Ecevit'in daha fazla lanse edilen yönlerinden ya da akılda daha çok kaldığı düşünülen maskelerinden yararlanmak isteyen kimi kesimler, cenaze merasiminden kendine pay çıkarmak amaçlı çeşitli girişimlerde bulunup sloganlar atılırsa –“**Türkiye/Çankaya Laiktir Laik Kalacak**”- da, Ankara'daki törene esas damgasını vuran, devlet erkanının yakın tarihteki kadrolar itibarıyla neredeyse eksiksiz katılımıydı. Ecevit'in halka döne döne yutturulmaya çalışılan “**halkçı**”, “ulusalçı”, “**dürüst**”, “bağımsızlıkçı”, “**demokrat**” özellikleri, cenaze töreni vesilesiyle devletin de vasıfları olarak sunulmaya çalışılıyor, tüm eski ve yeni zevatın gelmiş ve geçmiş ortak paydada temize çekilmiş oluyordu.

Ecevit bütün klikler açısından gönül rahatlığıyla sahiplenebilir bir kişilik olmasını elbette ki öncelikle devlet adamı olmasına yani faşist kimliğine borçludur. İkincisi, önceleri CHP'nin “**ortanın solu**” olarak adlandırılan “halkçı”, “**solcu**” hatta “sosyal demokrat” şeklinde tanımlanan sahte reformist çizgisinin önderliğinde yer alırken, 80'li yılların ardından geliştirdiği “**ulusal sol**” kavramı ile dolaysız şovenist bir çizgiye demirlemiş olmasına borçludur. MHP ile koalisyon ve Fethullah ile ilişkileri bu çerçevede resmileştirilmiştir.

Ecevit denilince bizi tarihsel süreçte ve ne yazık ki günümüzde dahi ilgilendiren esas mesele halkın belli bir kesimi üzerinde bıraktığı “olumlu” etkiler, yanılısamalardır. Bunun bir dizi burjuva politikacı için geçerli olduğunu söylemek mümkün ise de, en büyük oranlardan birisine her şeye rağmen Ecevit'in sahip bulunduğunu söylemek pek de yanlış sayılmaz. Her ne kadar son seçimlerde yüzde 1'lere düşecek denli dipler vuran bir çöküş içerisine girmişse de Ecevit, son cenaze töreninde de görüldüğü üzere, “**dürüst**”, “**halkçı**”, “**bağımsızlıkçı**”, “**işçi dostu**” vb. kavramlarla anılmaya çalışılmaktadır.

Bu yanılsamada kitlelerin maniple edilme faaliyetinin rolü belli bir dereceye kadar etkili olmaktadır. Hiç kuşkusuz, bunu besleyen nedenler vardır. Kişisel olarak diğer politikacılardan ayrılan –“**aile fotoğrafı**” denilen- bireysel yolsuzluklarının olmayışı, Kıbrıs gibi ırkçı-milliyetçi duyguların şahlandırıldığı işgal olayında rol oynaması, özel ve özne hiçbir rolü olmadığı halde Çalışma Bakanlığı döneminde **Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı** düzenlemesinin getirilmesi, bir dizi popülist ve vurucu sloganla meydanlara çık-

ması vb.

Bütün bunlar faşist bir hakim sınıf partisi olan CHP'nin başına getirilen kişinin kitlelere, o partinin döneme ait vizyonu çerçevesinde “**halkçı**”, “**ilerici**”, “**solcu**” olarak pazarlanmasından ibaret gelişmeler sonucu cereyan etmiştir. Bu dönemde, **1961 Anayasası** ile kısmi olarak tanınan hak ve özgürlükler ile açılan koridordan TİP ilerleme kaydetmiş, bu gelişme genel olarak “sol”un önünü açmış, CHP'deki değişim rüzgarlarını ciddi olarak etkilemiştir. Ayrıca, yaşantı tarzından ve kişisel özelliklerinden ileri gelen durumlarla beslenen Ecevit portresi (şairliği, giyimi, tipi, eşiyile ilişkileri, özel yaşamı) halkla iletişimini daha da güçlendirmiştir.

Ancak Ecevit denilince ele alınması gereken en önemli meselelerin başında, Türkiye'deki her renkten “sol” hareketin, başka bir deyişle oportünist ve revizyonistlerin düştüğü açmazlar silsilesi gelmektedir. Daha vahim olanı ise bu durumun Ecevit'in kör gözüm parmağına pratiklerine karşın sürdürülüyor olmasıdır. Ölümünün ardından yapılan açıklamalar ve yazılanlar, parmak ısırtmak bir yana ibretlik vesikalara dönüşmüş durumdadır.

Açmazların özünde Türkiye'deki sosyo-ekonomi ve devlet yapısının tahlili bağlamında; sınıflar, partiler, resmi ideoloji/Kemalizm olgusunun analizindeki sakatlık yatmaktadır. Faşist devlet yapısının tesisini ve Kemalizmin niteliğini doğru tespit edemediğiniz takdirde CHP'yi pekala halkçı, ilerici hatta solcu bir parti olarak tanımlayacağımız gibi, onun başına geçen Ecevit'i de sadece söylemlerine bakıp bu niteliklere sahip birisi olarak değerlendirebilirsiniz. Nitekim **Mustafa Suphi** sonrasındaki TKP'den başlayarak ülkemizdeki bütün “**sosyalist**”, “**komünist**”, “**devrimci**” etiketli akımlar –İ. Kaypakkaya yoldaş devreye girene kadar-, Mustafa Kemal konusunda büyük bir ayırtmazlık içerisinde tavrı geliştirmişler ve ülkemiz gerçekliklerine resmi ideolojinin gözlükleriyle bakmakta ısrar etmişlerdir.

Ecevit gerçek bir Kemalistti. Tıpkı **Peker**, **Bayar**, **İnönü**, **Menderes**, **Demirel**, **Türkes**, **Evren**, **Sezer**, **Özal**, **Yılmaz**, **Güreş**, **Özkök**, **Büyükanıt**, **Çiller**, **Ağar**, **Erbakan**, **Erdogan** vb. gibi. Onu gerçek Kemalist yapan; bu düzen ve devletin bekası için, emperyalistlere uşaklıkta sınır tanımaz ölçüde hizmet eden bir görev aşkına sahip olması ve halka karşı düşmanlıkta hakim sınıfların temsilciliğini sunna kadar başarıyla yerine getirmesiydi. Kemalizm, her şeyden önce bu devletin “**ilelebet payidar**” kalması esasına dayanıyordu ve Ecevit de bunun için elinden geleni ardına koymadı.

1960'ların ikinci yarısına doğru halk muhalefeti örgütlenme hamlesine hazır durumdaydı. Bunu, DP hükümetini deviren rüzgarın geliştirdiği sınıf mücadelesinin koşulları hazırlamıştı. Ecevit'in köhnemiş İnönü'yü ötelelediği ve 12 Mart hükümetine bakan vermeye karşı çıkarak prim yaptığı sürecin adımları böyle atıldı. Değil “**Toprak İşleyen, Su Kullanmanın**”, ya da “**Değişmeli Bu Düzen, İnsanca Hakça Bir Düzen**”; “**Demokratik Halk Devrimi**”, “**Faşistlerden Hesap Sora-**

cağız” sloganları ile iktidara talip olan Ecevit önderliğindeki CHP; halkın faşizme karşı öfkesini kaldıraç olarak kullanarak yüzde 42'leri bulan oy oranına dahi ulaşabildi.

Ancak bu oy oranı ile olmasa da altın ağırlığı hesabı **Güneş Motel**'deki 11 milletvekilini bakan yaptığı transfer pazarlığının ardından MC hükümetini devirerek başbakan olduktan sonradır ki ilk icraatlarını sergilemeye başlayabildi. Ekonomik, sosyal ve siyasal bakımdan halka yönelik icraatlarla dolu bu dönem tarihe, faşistlerin katliamlarına daha pervasızca gaz verdikleri Maraş başta olmak üzere dört bir köşede yüzlerce devrimci ve yurtseveri katlettikleri bir süreç olarak geçti. Tümü önceden eline geçen istihbaratlarla belgeli, devletin eliyle örgütlenen katliamların ardından getirilen sıkıyönetim, yükselen devrimci mücadelenin bastırılmasını hedefliyordu.

Ecevit'in **12 Eylül**'e giden dönemin son evresinde **Demirel** ile beraber uzlaşmaz bir siyasi figür rolünü başarıyla oynadığı görülmektedir. Askeri diktatörlüğe direndiğine dair masallar ve Arayış dergisi etrafında anlatılan kahramanlık öyküleri ise son derece ucuz senaryolardır. Zira o dönemde Ecevit'in yapmaya çalıştığı, cuntanın tavsiyesine uyarak kendisini CHP'den soyutlamak ve prestijini sürdürmek için de bir dergi ile tutunmak idi. Nitekim şartların daha elverişli hale geldiği çok sonraki yıllarda bu döneme ilişkin hiçbir hesaplaşmaya girişmemesi, esaslı bir sorun yaşamadığının en önemli delilidir.

Ecevit'e ilişkin sanıldığı aksine ABD ve İngiltere'den bağımsız yapmadığı ancak TSK'nın öngörülen sınırlardan öteye giderek ölçüyü kaçırdığı Kıbrıs işgali, anti-emperyalistliğine/bağımsızlıkçılığına kanıtlardan birisi olarak gösterilmektedir. Diğer bir kanıt olarak zikredilen haşhaş ekimini serbest bırakma tavrı ise uygulama etkinliği kalmayan bir kararla ilgiliydi ve nitekim ABD'nin süreçle ilgili tepkisi de bu nedenle belli bir ağırlıkta olmadı.

1990'lı yılların sonundaki –ve 2000 başlarındaki- pratiği ise herhalde en az tartışma konusu yapılsa gerektir. **IMF** politikalarının acımasız biçimde uygulandığı, yasal düzenlemelerde (AB ve IMF-DB isteği doğrultusunda) rekor kırıldığı, hapishanelerde TC tarihinin en kanlı saldırı ve katliamlarına imza atılarak F tiplerinin açıldığı MHP'li koalisyon dönemi üzerine fazla ayrıntıya girmek gereksiz görünmektedir.

Bu vesileyle şundan da söz etmek gerekir ki, Ecevit'in en çok sözü edilen “**yolsuzluğa bulaşmamış**”, “**dürüst**” bir kişiliğe sahip olduğu iddiaları da büyük bir aldatmacadır. Bir kişinin bu sıfatları hak edebilmesi için illa kendi bireysel yaşamında veya kişisel ilişkilerinde “özel” manada herhangi bir suçunun olması gerekmez. Yetkisi ve sorumluluğu altında meydana gelen bütün olaylar ve tasarruflar derece derece aynı zamanda o kişiyi de bağlar. Kaldı ki Ecevit işgal ettiği makamlar itibarıyla bilerek ve isteyerek sayısız kararın altına imza atmış, emir vermiş, gözetimi ve tanıklığında, denetimi ve bilgisi dahilinde devletin yıllarca fonksiyonları icra edilmiştir. Bunlar içerisinde işkence ve zulümlerden, katliam ve faili meçhullere, başta yakın çalışma arkadaşlarının yaptıkları olmak üzere her türlü yolsuzluktan soygun ve sömürüye, bin bir çeşit haksızlık ve hak gaspı bulunmaktadır.

Burada bir örnek vermek ilginç olacak; **DİSK** başkanı **Süleyman Çelebi**'nin gözü o kadar kararmıştır ki, Ecevit için verdiği de-

meçte, “**İş güvencesi Yasası**”nın imzalanması için sağlığındaki olumsuzluklara rağmen Meclis'i geç saatlere kadar çalıştırdı.” (Radikal, 07.11.06) diyebilmektedir. Bu tür sözler akıllara durgunluk veriyor. Birincisi, yasanın kendisi zaten kölelik yasası, ikincisi meclisi geç saatlere kadar çalıştıran Ecevit değil “**yasaları bir an önce çıkartın**” talimatı gönderen emperyalistler. Çelebi bütün bunları bilmiyor olamaz, belki de arşivler taransa bu yönde demeçler bile vermiş olabilir. O zaman böyle cümleleri neden yazdığını sorgulamaya kalktığımızda, Çelebi vb.lerinin genel olarak niyetinden bağımsız olmayan bir tablo şekillenmiş oluyor.

Bu örnek açısından önemli olan 1970'li yıllarda gerek yasal parti formunda gerekse de sendikal platformda “**sol**”, “**sosyalist**” bir takım oluşumlar, Ecevit, CHP vb. faşistleri, faşist partileri ilerici, solcu, demokrat, halkçı diye lanse etmeye çalışırlar, onlarla işbirliğine giderlerdi. Bu durum yakın geçmişte ve günümüzde de sürmektedir. **EMEP**, **ÖDP**, vd. çevrelerin **Evrensel**, **Birgün**, **Gündem** vd. gazetelerdeki haber ve köşe yazılarının başsağlığı temennisi ile biten neredeyse tamamına yakın değerlendirmelerinde, Ecevit'e ilişkin yaklaşım Kemalist perspektifle örülü, devletçi ve rejim esaslı bir yaklaşımdır.

Daha kapsamlı bir yazının konusu olan şu konuyu vurgulamak gerekir ki, bu çevrelerin ulusal sorun –Kürt sorunu- ile ilgili sakatlıkları da konuyla ilgili azgın bir ırkçı-şovenist olan Ecevit'e karşı dahi liberal kalmalarına neden olabilmektedir. Bu durumda anlaşılabilir gibi görünen Öcalan ve **KKK**'nin tavrıdır. **KKK** yayınladığı başsağlığı mesajında, “Yeri geldiğinde sağduyuyu elden bırakmayan, krizi derinleştirmeyerek Önderliğimiz şahsında Türkiye'ye karşı geliştirilen uluslararası komployu anlamaya çalışan bir siyasi tutum geliştirmeye çalışmıştır. Türkiye'nin yetiştirdiği önemli bir siyaset adamı olarak Bülent Ecevit'in vefatı, sağduyuya en fazla ihtiyaç duyulan bir dönemde önemli bir kayıp olmuştur.” (09.11.06) denmektedir.

Konuya daha fazla açıklık getirme adına, Selahattin Erdem'in “**Tarihin Ecevit**”i idama karşı ve idamı yasalardan çıkararak lider olarak anma olasılığı daha güçlüdür.” (Ülkede Özgür Gündem, 13.11.06) sözleriyle yaptığı belirleme ise en hafifinden irkilticidir. **Denizlerin idamına karşı kılım kıpırdatmayan, dahası, sonraki siyasal yaşamında da bu yönde hiçbir faaliyet göstermeyen Ecevit, herkesçe bilindiği gibi tamamen AB ve ABD dayatması sonucu gerçekleşen, idamın yasalardan çıkarılması konusunda hiçbir role sahip değildir.** Bunun S. Erdem tarafından bilinmiyor olması da “**tuhaf**” bir durumdur!

Ecevit, önderi **M. Kemal**'in yolundan pragmatizmin usta bir temsilcisi olarak gitmeyi başardı. Faşist diktatörlüğün has bir adamı olarak üstün hizmetlerde bulundu. İlerlemiş yaşına rağmen kendisine ihtiyaç duyulan her koşulda görev almaktan kaçınmadı. Faşist Türk devleti onun ölüsünden bile azami oranda yararlanabiliyorsa Ecevit görevini fazlasıyla yapmış demektir. Ecevit açısından yeterli olmayan teşhir faaliyetinin diğer Ecevitler özelinde başarılması için gayret gösterilmesi önemlidir. Ama daha önemlisi ona da kaynaklık teşkil eden Kemalizm virüsünün kitlelerin kanından temizlenmesi için çaba gösterilmesidir. **Zira görülüyor ki zehirin Türk, Kürt, kanına girmedeği çok az kimse kalmıştır.**

Ek-ders ücretlerinden rant elde edilmesine protesto

Eğitim-Sen İstanbul 2 No'lu Şube üyesi öğretmenler, okulların ve ilçe milli eğitim müdürlüklerinin öğretmenlere ödenmesi gereken ek-ders ücretlerini zamanında ödemeyerek, bankalara yatırdığı, bunun üzerinden rant sağladığı ve kendilerini mağdur ettiği gerekçesiyle **10 Kasım Cuma günü Beykoz Belediyesi** önünde bir basın açıklaması yaptılar. "**Ek ders ücretlerini zamanında almak istiyoruz!**" yazılı pankart açan öğretmenler adına açıklamayı **Mert Büyükkarabacak** okudu. Ek-ders ücretleri ödemelerinin gecikmesinin artık gelenek halini aldığını ve bankalarla yapılan anlaşmalar sonucu ek-ders ücretlerinin iki gün bankalarda bekletildiğini söyledi. Bankaların ek-ders ücretlerinden faiz geliri elde ettiğini ifade eden Büyükkarabacak, "**Mağdur edilen ise her durumda eğitim emekçileri olmaktadır. Okullar, il-**

çe milli eğitim müdürlükleri bizlerin maaşlarını ve ek-ders ücretlerini pazarlamaktadır. Bizim maaş ve ek-ders ücretlerinden gelir elde edilirken; çoğu yerde bu gelirleri çalışanlara yansıtıyorlar" dedi. Büyükkarabacak ayrıca kamu sendikalarının grev ve toplu sözleşme hakkına sahip olmamasından dolayı yaptırım gücüne sahip olmadıklarını ve bu sebepten dolayı sürekli mağdur edildiklerini söyleyerek "**Amirlerimiz ödemelerde yaşanan sorunları gidermek durumundadır. Bizlerin onayı olmayan banka sözleşmelerinin iptalini istiyoruz. Bankalardan alınan promosyonların da emekçilerin kararı doğrultusunda kullanılması gerektiğini düşünüyoruz**" dedi.

Basın açıklamasının ardından, öğretmenler alkışlarla başladıkları eylemlerini yine alkışlarla bitirdiler.

(Kartal)

İstanbul İşçi Kurultayı Yapıldı

İstanbul İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi tarafından örgütlenen "**Sınıfa Karşı Sınıf**" Kurultayı **12 Kasım Pazar** günü Salon Figaro'da gerçekleştirildi.

"**Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin**", "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır", "**Tersaneler cehennem işçiler köle olmayacak/Tersane İşçileri Birliği**" yazılı pankartların asılı olduğu salonda işçi sınıfının tarihsel gelişimini anlatan dövizler de dikkat çekti.

Çalışmaları uzun bir süredir yerlerdeki hazırlık kurultayları ile yapılan ve "**İnsanca bir yaşam ve özgür bir gelecek için**" sloganı ile düzenlenen Kurultay işçi sınıfına öncü bir müdahaleyi hedefliyor.

İşçi sınıfının mücadele tarihinden kesitlerin yer aldığı sinevizyon gösterimi ile **Kurultay Hazırlık Komitesi** ve **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** adına yapılan konuşmalarla birlikte bir dakikalık saygı duruşundan sonra tebliğler ve konuşmalara geçildi.

Haluk Gerger'in Kurultaya gön-

derdiği tebliğin okunmasının ardından sözü **Prof Dr. Fuat Ercan** aldı. Sermayenin krizlerine değinen Ercan; Türkiye'de 2001 yılında yaşanan krize dikkat çekerek bunun yükünü işçi sınıfının çektiğini söyledi.

Ardından yerel hazırlık Kurultaylarının tebliğlerine geçildi. Gaziosmanpaşa, **B. Çekmece** ve **Ümraniye Hazırlık Komiteleri** adına sunumlar yapıldı. Konuşmaların bitiminde sık sık "**Tek yol devrim kurtuluş sosyalizm**" sloganları atıldı. **Castleblair** direnişinde yer alan ve Lübnan'a asker gönderilmesine karşı Ankara'da yapılan eylemde tutuklanarak **Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi**'ne sevk edilen **Ayten Özdoğan**'ın gönderdiği mesaj "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" sloganları eşliğinde okundu. Kurultayın ikinci bölümü işçilerin konuşması, müzik dinletisi ve serbest kürsü ile devam etti.

Coşkulu geçen Kurultay işçi sınıfının büyük oranda örgütsüz olduğu günümüzde bunu aşmaya dönük atılan önemli bir adım.

Emekçinin Gündemi

SEMT FAALİYETİNDE İŞÇİ SINIFINI ÖRGÜTLEMİYİ DAHA FAZLA ÖNEMSEYELİM!

İşçi sınıfını örgütlemenin alanlarından biri de semtlerdir. **Türkiye'deki işletmelerin küçük ve dağınık olması ve çoğunun emekçi semtlerin içinde olması bir yanıla olumluyken diğer yanıla da olumsuzdur.** Küçük ve dağınık işletmelerde işçileri örgütlemenin olanakları sınırlıdır. Zira bunun yanında bu tür işletmelerde akrabaların ya da aynı şehirden gelenlerin çalışıyor olması, işçiyle patron arasındaki çelişkilerin daha gizli kalmasına ve işçi-patron ilişkisinin daha geriplana düşmesine neden olmaktadır. **Bu tür işletmelerde yine bu özellikler patronlar tarafından kullanılmakta, işçiler en doğal haklarını; sigortalı olma, daha fazla maaş, sendika talebi gibi istemlerde bulunamamaktadır.** Bunun da ötesinde bu tür küçük işletmelerin ayakta kalması esasta işçilere vermesi gereken en doğal haklarını vermesi üzerine kuruludur. Bu anlamda bu yerlerde emek, en yoğun şekilde sömürülür. Bu tür yerlerde çalışan işçiler yıllarca çalışmasına rağmen sosyal güvenlik sisteminden dahi yararlanamamaktadır. Elbette bunun iki ayağı vardır. **Birincisi** ve esas olanı devletin bu yoğun emek sömürüsüne göz yumması, **ikinci-**

cisi ise bu tür küçük işletme patronlarının işçilerin içinde olduğu zor durumu -işsizliğin yoğun olması gibi- kullanmasıdır. Buna paralel olarak bu tür alanlarda çalışan işçilerin "**eli zayıftır**". Zira birçoğu vasıfsız olmasının ötesinde aynı işi yapabilecek işçi sayısının çokluğu işçileri yoğun emek sömürüsüne mahkûm etmektedir. İşçilerin diğer ve en önemli dezavantajı ise bilinçsiz ve örgütsüz olmalarıdır. Bunun farkında olan devlet ve patronlar bu durumu çıkarlarına en fazla fayda sağlayacak şekilde kullanmaktadır.

Bu tür işletmelerde çalışan işçilerin yaşadığı emek sömürüsünün yoğunluğu onların içten içe tepki geliştirmesine yol açsa da, ortaya çıkan bireysel tepkilerin, doğallığında başarısız olması onların tepkilerini içe gömmelerine yol açmaktadır. **Bu tepkilerin doğru temelde, doğru zamanda ve doğru yöntemle ortaya çıkarılması örgütlenme ve bilinçlenme sorunudur.** Buna öncülük edecek olanlar ise işçi sınıfı partisinin faaliyetçileridir. Bu alanları doğru çözmek, bu çözümler üzerinden doğru politikalar belirlemek ve yoğunlaştırılmış örgütlenme çalışmasıyla işçilerin tepkileri doğru tarzda aç-

ığa çıkarılabilir.

İşçilere bilinç taşımak görevi en başta Proletarya Partisi'nin faaliyetçilerine düşmektedir. Her alanın kendi özgünlüğüne uygun araç ve yöntemler belirlenerek bu sağlanabilir. Yeter ki, kafalarımıza bu alanlarda çalışan işçilerin örgütlenmesinin zorunluluğu yerleşsin. **Küçük işletmelerin olduğu semtlerde yürütülen faaliyetin esasını bu tür işletmelerde çalışan işçilerin örgütlenmesi teşkil etmelidir.** Yapılacak ajitasyon ve propaganda faaliyeti sadece semt sorunlarını değil hatta esas olarak işçilerin içinde buldukları sömürüyü, baskıyı ve örgütsüzlüğü içermelidir. Sürekliliği sağlanmış ve yoğunlaşmış bir faaliyet bu iş yerlerinde çalışan işçilerin bilinçlenmesinin ve örgütlenmesinin zeminini daha fazla yaratacaktır.

Küçük işletmelerin olduğu semtlerde iyi örgütlenmiş bildiri ve yayın dağıtımı, sesli ajitasyon propaganda faaliyeti ve semtte faaliyet yürütenlerin bu işletmelerde özellikle işe girerek işçilerin içinden ajitasyon ve propaganda ve örgütlenme faaliyeti sürdürmesi önemlidir. **Bu alandaki ajitasyon ve propaganda faaliyeti somut koşullarına uygun olarak ele alındığı ölçüde başarılı olabilir.** Örneğin hiçbir doğru düzgün çalışma yapılmamışken iş bırakma, ya da daha genel ve siyasal söylemlerden kaçınmak gerekir. Ajitasyon ve propaganda faaliyeti somuta ve işçilerin içinde buldukları sorunlara uygun bir şekilde ele alınmalıdır. İşçilerle yapılacak tartışmalarda onların somut gerçekliğini aşan konuşmalardan kaçınılmalıdır. Değiştirmek

için bir adım önde olmamız zorunludur. Onlarla kurulacak ilişki kafa-kol ilişkisi olmalıdır. **Öncelikle onların güvenini kazanıcı yaklaşımlar içinde olunması, sürekliliği sağlanmış ve hedefe varılacak bir çalışma için zorunludur.** Kaba, mekanik ve sektör değil, somutu gözetken, diyalektik ve MLM çizgide politikalar ve müdahalelerle örgütlenme hedefine ulaşılabilir. Bu alanlarda örgütlenmenin ilk taşınacağı nokta dernek süreci olabilir. Zira bu küçük işletmelere sendikaların girmesi bugünün koşullarında çok zordur. Onun yerine işçilere daha fazla bilinç taşıma ve bir arada tutma, diğer bir deyişle birliğini güçlendirme hedefi doğrultusunda dernekler oluşturulmalıdır. **Dernek örgütlenmesinin başarılı olmasının ilk koşulu da bu örgütlenmeyi sağlayacak zeminin yaratılması ve geliştirilmesiyle mümkündür.**

Burada genel olarak işçi faaliyetiyle semt faaliyetinin kopukluğuna da kısaca değinmek gerekir. Sadece yukarıda değindiğimiz küçük işletmelerin bulunduğu semtler değil, ezilen ve sömürülen emekçilerin yaşadığı tüm semtlerde işçi ve emekçilerin sorunlarına yönelik ajitasyon ve propaganda yapmak zorunludur. Son dönemlerde semt faaliyetinde ortaya çıkan sadece semt sorunlarıyla ilgili ajitasyon propaganda ve örgütlenme çalışması yapmak yetersizdir. Semtlerde işçi ve emekçiler yaşamaktadır. İş yerlerinde ulaşma imkânı bulamadığımız işçi ve emekçilere semtlerde ulaşarak onların kendi iş yerlerinde çalışma örgütlenmesini sağlamaya dönük adımlar atmamızdır.

EMEĞİ ZAY, ÜRÜNÜ SEL ALDI

Özellikle tarım alanlarını vuran su baskınlarından dolayı yüzlerce hektar ekili alan sel suları altında kaldı. Köylerde sel suları tahıl ambarlarına dolduğu için tohumluk tonlarca tahıl, tütün kullanılamaz hale gelirken, pamuk da tarlalarda kaldı. Yine çöken ahırların altında kalan yüzlerce büyük ve küçükbaş hayvan telef oldu.

Türkiye Kürdistanı'nın yaşanan selden dolayı, tarıma ve hayvancılığa dayalı ekonomisi de büyük darbe aldı. Özellikle tarım alanlarını vuran su baskınlarından dolayı yüzlerce hektar ekili alan sel suları altında kaldı. Köylerde sel suları tahıl ambarlarına dolduğu için tohumluk tonlarca tahıl, tütün kullanılamaz hale gelirken, pamuk da tarlalarda kaldı. **Yine çöken ahırların altında kalan yüzlerce büyük ve küçükbaş hayvan telef oldu.** Sel tüm felaketlerde olduğu gibi yoksul halkımızı vurdu. 90'lı yıllarda köylerinden zorla göç ettirilerek yoksul kentlerin varoşlarına yerleşmek zorunda kalan Kürt halkı geçinebilmek için toprak ağalarının tarlalarında kâh icarlık yapmış, kâh ırgatlık...

"Ekmeğimi sel aldı" diyor **Mazlum Amca...** "92'de köyümü terk ederek 8 çocuğumla Bismil'e yerleştim, icar olarak tarlada tütün ekim, icar olduğum için kotam yetersiz, 200 YTL verip kota satın alıyorum, kota parasını çıkartmak için çoluk-çocuk başka tarlalarda ırgatlık ediyoruz. Pamukta çalışıyoruz. Pamuk işçiliği zordur, belimizi büküyor, ama ne yap-

alım? Yapacak başka bir şey yok. Ekmeğimi sel götürdü daha ne diyeyim." Bölgede söz konusu tarım ve geçim olunca halk kota uygulamasına yansın ediyor. Baba mesleği olan tütün ekiciliği artık halkın karnını doyurmuyor.

Bölgede toprağın verimli olduğunu ekili alanlardan anlayabiliyoruz. **"Bunca verimli topraklarda halk nasıl bu kadar yoksulluk yaşar?"** sorusunun cevabını çok aramıyoruz. Çünkü ağalık sistemi adeta insanları iliklerine kadar sömürüyor. Bunu Hidayet Amca'nın söylemlerinde somutlayacak olursak; "Bu gördüğümüz topraklar bizim değil, buranın yerli adamlarının (**ağaların**). Biz köylerimizde tütün ekerdik, ama kendi ağamızdık. Evimiz hayvanlarımız vardı. Bismil'e köylerden 75 bin insan gelmiş. Bu gelen köylüler toprak sahiplerine kölelik yapmaktadır. Tarlaları eken de biçen de biziz. Hepimiz icarlık yaparız. Ağanın aldığı yanında nokta aldığımız. Benim ufak bir arazim var, ondan da bir şey alamıyorum. Başımıza kotayı musallat ettiler; tarlam küçük kotayı dolduramıyorum. Mecburen evinde paşa paşa oturan

adamın kotasını satın alıyorum ki, çocuklarım aç kalmasın. Bizim yaşadıklarımız bu da değil; bizler büyük aileleriz, kardeşler birlikte kalırız. Benim bildiğim insanlar oturdukları evleri (**gecekonduları**) bir defa satın alırlar, ama biz oturduğumuz evleri defalarca satın alıyoruz. Ağa aşiret korkusu, bir de buralardan sürülürsek nerelere gideriz derdi sesimizi çıkarmamızı engelliyor. Halimizi görüyorsunuz onca yaşadıklarımızdan sonra bir de emeğimiz zay oldu, ürünü sel aldı."

Yine geçimini yıllardır tütüncülükle yaptığını söyleyen 10 nüfuslu aileye sahip **Harun Çakır**, şöyle konuştu: "Köyde de ailemin geçimini tütüncülükle yapıyordum. Batman'da da tütün ve pamuk ekiyordum. İki katlı tütün ambarımın içinde bir tonu aşkın tütün vardı. Sel sularının kalktığı gece de canımızı zor kurtardık. Tütün ambarında ne varsa sel sularına gittiği gibi iki katlı ambar binası da çöktü. Perişan vaziyetteyiz. Hasar Tespit Komisyonu'na ambarımın yıkıldığını söyledim. Ev eşyalarımı da tamamen sel sularına kaptırdım. Yıllar önce büyük umutlarla geldiğimiz Batman'da böyle bir felakete karşılaşacağımızı aklımızın ucundan geçirmiyorduk. Bir haftadır sel suları çekildi, halen çamur deryasından kurtulmuş değiliz. Bura gönderilen iki iş makinesi çamuru görünce başka yere gitti. Yetkililerden yardım bekliyoruz. Çok zor durumda yız."

Yıllardır ağa-patron devletin sömürsünü iliklerine kadar yaşayan Kürt halkı zaten tarımı tasfiye politikaları nedeniyle üretmez hale getirilmişti. Tüm geleceğini yılda aldığı bir ton tütün üzerinden kurmaya çalışan yoksul Kürt halkının son umutları da selin altında kaldı.

(Erzincan)

Narenciye üreticileri tehdit altında

Ülkenin dört bir yanındaki sel felaketinden Antalya narenciye üretimi de nasibini almış durumda. Üreticiler başbakanın **"abartılıyor"** şeklindeki düşüncelerini değiştirip, yönünü köylüye dönmesini bekliyor. Basın toplantısı düzenleyen Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı **İbrahim Yetkin**; birçok ilde destek gelmezse köylünün tarım yapamaz hale geleceğini ve göç edeceğini belirtirken **"Afet bölgesi ilan edilmeli, yasa çıkarılmalı, üreticinin borçları faizsiz ertelenmeli, zararı karşılanmalı ve üreticiye destek verilmelidir"** çağrısında bulundu. Yetkin; Tarım Sigortaları Yasası uyarınca 2006 bütçesine doğal afetler için 200 milyon YTL kaynak konulduğunu ancak bunun 150 milyon YTL'sinin başka destek kalemlerine aktarıldığını iddia etti. Antalya Pamuk ve Narenciye Tarım Satış Kooperatifleri Birliği (**ANTBİRLİK**) Genel Müdürlüğü'nce, Antalya'da etkili olan yağışlar nedeniyle üreticinin ve birliğin uğradığı mağduriyetin giderilmesi çağrısında bulundu. Devletin **Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü**'nü kapatarak köy hizmetlerini yerlere devrettiği için şimdi köylere ulaşmakta güçlük çekiliyor ve köylere sağlıklı hizmet verilemiyor. Tarım Bakanlığı ve DSİ'nin mevcut bütçe ve personelle sağlıklı bir hasar tespiti bile yapabileceği pek mümkün gözüküyor.

(İzmir)

Maden ocağına hayır!

Köylüler tarımı tasfiye politikaları, yoksulluk, sel yetmiyormuş gibi bir de bölgelerine açılan veya açılması düşünülen maden veya taş ocaklarıyla mücadele etmek zorunda kalıyorlar. Açıldıkları yerlerdeki bitki örtülerini yok eden, havayı kirleten veya kanserojen madde yayan bu ocaklarla mücadeleye bir yenisi daha eklendi.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın Antalya'nın Serik ilçesine bağlı Yumaklar ve Tongüçlü köylerinde 38 adet maden arama ruhsatı verdiği ve bunlardan 5'inin kurulmaya başlandığı öğrenildi. **Yumaklar** ve **Tongüçlü** köylüleri 4 Kasım'da biraraya gelerek daha önce Bergama köylüsünün yaptığı gibi maden ocağının önünde soyunarak bu ocakları protesto ettiler. Köylüler bu ocakların faaliyete geçmesi halinde bölgenin temel geçim kaynağı olan zeytinciliğin biteceğini belirterek buna izin vermeyeceklerini belirttiler.

(İzmir)

Zeytin üreticisi köylüler isyan etti!

Marmara Birlik'in zeytin alımlarında kotayı düşürmesi ve avans fiyat uygulana- cağını açıklaması, bu fiyatın da düşük olma- sı ve zeytin taban fiyatının açıklanmaması zeytin üreticisini tefeci-tüccarın kucağına it- mesinden dolayı isyan ettirdi.

Mudanya, Gemlik ve İznik'ten gelen binlerce zeytin üreticisi Bursa'da son yılların en büyük eylemini gerçekleştirdi. 8 Ka- sım günü Marmara Birlik (**Marmara Zey- tin Tarım Satış Kooperatifleri Birliği**)'in bulunduğu Başköy tesislerinin arka bahçesi- nin Konaklı Köyü çıkışında toplanan zeytin üreticileri, buradan yönetimi istifaya çağı- ran sloganlarla ve "**Üreticiyle tüketiciyi al- datmayın**", "**Yeter söz üreticinin**" pankart- larını açarak yürüdüler. Üreticiler, Bursa-İz-

nik Karayolu'nu 1.5 saat kapatırken, 6 km araç konvoyu oluştu. Jandarma ve üreticiler arasında zaman zaman çatışma yaşanan yürüyüş esnasında Jandarma, zeytin üreticilerine biber gazı sıktı ve jandarmanın kimin jan- darması olduğunu üretici köylüler daha iyi gördü. Ancak zeytin üreticileri jandarmanın tüm engellemeleri- ne rağmen kararlı bir biçimde tesisin kapısına siyah çelenk bıraktı.

Eylemi örgütleyip destek verdiği için Sanayi Bakanı bir Genelge ile "**Kooperatif başkanları üreticiye kefil olmayacağız**" diyerek Mudan- ya Zeytin Tarım Satış Kooperatifi Başkanı **Osman Nuri Doğru**'yu gö- revinden aldı.

Osman Nuri Doğru burada bası- na yaptığı açıklamada 2001'den bu yana Marmara Birlik Başkanlığı'nı yürüten **Refi Taviloğlu**'nun zeytin üreticisini sürekl- li mağdur ettiğini vurgulayarak, tepkisini şu sözlerle dile getirdi;

"Tüccar zihniyetini güden Taviloğlu'na Marmara Birlik'i babasının çiftliği gibi kul- lanamayacağını, 8 kooperatifimizle birlikte hatırlatıyoruz. Birlik yöneticileri yeniden yapılanma sürecini bahane ederek, avans fi- yat uygulamasıyla karşımıza çıktı ve bizi sarstı. Daha sonra büyük bir hızla rekolte beyannamelerimizi merkeze bildirdik. An- cak takdirle karşılaşmayı beklerken, birliği- miz ilçelere kota uygulayacaklarını açıkladı. Madem ki kota koyacaksınız neden rekolte beyannamesi aldınız, avans fiyatlarını da neden 2.5 YTL'ye kadar düşük tutarak üre-

ticiyi tüccara ezdirdiniz?"

Yapılan açıklamanın ardından koopera- tif başkanları ve üretici temsilcilerinden olu- şan heyet, Tavioğlu ile görüşmek için Mar- mara Birlik merkezine girdi. Birlik yönetimi heyetin kalabalık olduğunu 5 kişiyi alacağı- nı söyleyince, üreticiler kapıyı yumrukla- maya başladılar, Özel Güvenlikle yumrukla- ştılar. **Ancak bu arbededen sonra 8 ko- operatif başkanı içeri alındı.** Görüşmeden sonra kooperatif başkanları taleplerini bil- dirdiklerini, bununla ilgili 10 Kasım günü Marmara Birlik'in açıklama yapacağını söyledi. Eğer talepleri kabul edilmezse baş- ka eylemler düzenleyeceklerini de ifade et- tiler.

-Tahir Özer (üretici): Biz bir zeytin üre- ticisi olarak mağdur durumdayız. Ürettiyo- ruz, zeytini verecek yer bulamıyoruz. Biz bu birliğin yönetiminin değişmesini istiyor- uuz. Bizi tüccara bıraktılar. Tüccar da fırsat bu fırsat bedavaya almaya çalışıyor. Depo- daki zeytini de satamıyoruz. En kaliteli zey- tini 2 YTL'ye almak istiyorlar.

-Hasan Sağır (üretici): Marmara Birlik bölgecilik yapıyor. Ben 16 ton rekolte ver- dim, ancak Marmara Birlik 1300 kiloya be- nim malımı alıyor. Ben banka kredisini ver- mek için, 48 milyara aldığım traktörü 23 milyara sattım.

Marmara Birlik'in ve sistemin politi- kası bu, her şeye zam geliyor, ama üretti- ğimiz zeytini hem satamıyoruz hem de ucuza almaya çalışıyorlar. Yani bizi yöne- tenler Koç'un, Sabancı'nın adamını getirip yönetici yaparlarsa bunlar da böyle yönetir- ler. (Bursa)

Çay bitkisinin ömrü tehlike altında!

Rize Ziraat Odası Başkanı **Nevzat Paliç** Türkiye'deki çay bitkilerinin en fazla 30 yıllık ekonomik ömrünün kaldığını söyledi.

Paliç, yaptığı açıklamada; Türki- ye'de geçmişi 1927 yılındaki dene- meye kadar uzanan çay tarımında, resmi rakamlarla 767 bin, gayri resmi rakamlarla 850 bin dekar alanda 204 binin üzerinde üreticinin çay tarımı yaptığını belirtti. Son yıllarda yaş çay üretiminin 1 milyon ile 1 milyon 200 bin ton arasında olduğunu ifade eden Paliç, "**bundan da 200-220 bin ton civarında kuru çay elde edilmekte- dir. Türkiye'de çayın yurtiçi tüketimi ise 250 bin ton civarındadır. Türkiye dünyada çay alanlarının genişliği bakımından altıncı, kişi başına çay tüketimi bakımından da dördüncü sırada bulunmaktadır**" dedi.

Paliç, çay bitkisinin ömrünün or- talama 60-70 yıl olduğunu söylerken 20-30 yıllık ekonomik ömrü kalan çay bitkisinin bu sorununun çözümün- ün bitkilerin sökülüp yeniden dikil- mesi olduğunu da vurguladı.

(H.Merkezi)

Yaşadığımız toprakların emperyalizmin işgali altında olduğu, emperyalistlerin uşakları aracılığıyla halkımızı azgınca sö- mürdüğü, vahşice zulmettiği, yeraltı ve ye- rüstü değerlerimizi yağmaladığı en açık gerçeklerdir. Bu gerçeklerden biri de ABD emperyalist şirketlerinden Cargill'dir. **Cargill 40 yılı aşkın süredir ülkemizde gıda sektöründen finans sektörüne, hububat ve yağlı tohum ticaretinden çelik ticare- tine dört farklı alanda sömürsünü de- vam ettirmektedir.** Emperyalist Cargill, **Bursa Orhangazi ve İznik Gölü** kıyısında 1/100.000 ölçekli çevre düzeni planında yapılaşma izni bulunmayan birinci sınıf tarım arazisine 1997 yılında nişasta ve tatlan- dırıcı (mısır) işletme fabrikası kurmuştur. Ve 2000 yılında üretime başlamıştır. **Atık Suları Gölyatağı ve Karsak Deresi** yoluyla Gemlik körfezine ulaşım Marmara Deni- zi'nin doğal dengesini etkilemektedir. Te- siste kullanılacak yeraltı suyunu Karsak Köyü sınırları içinde ve Cargill tesislerine 3 km uzaklıkta açılan 3 adet derin kuyu ile sağlamasıyla gölde ve Karsak derelerinde ciddi miktarda su azalması yaratmaktadır. Bölgedeki zeytincilik daha önce yılda 2 ke- re ilaçlanırken şimdi 8 kez ilaçlanmaktadır. Bu da zeytinciliği tehdit etmesinin yanı sıra tarım arazileri ve sulama kanalları açı- sından da risk taşımaktadır. Cargill'in baş-

Emperyalist sömürünün gerçek yüzü CARGILL!

ka bir özelliği de biyoteknoloji şirketleriyle iç içe olması ve Genetiği Değiştirilmiş ürünlerin ekim, dikim, ticaret ve yaygın- laştırılmaları için gerek kendi ülkesinde gerekse diğer ülkelerde faaliyet yürütmesidir. **Nişasta bazlı şekerlerin üretimi için ithal edilen mısırların GDO'lu olma riskleri de bu nedenle çok fazladır.**

Emperyalistler ve uşaklarının insan ve doğaya bu kadar zarar vermeleri kendi ser- mayelerine yeni kârlar katmalarındandır.

Bursa Barosu ve TMMOB İKK ve çeşitli demokratik kurumların dava açması sonucu **1/25.000 Ölçekli Çevre Düzeni Planı** değişikliğine dayanarak, Danıştay 6. Dairesi tarafından yürütmenin durdurulma- sı yönünde karar alınmıştır. Kararın ardın- dan **Bursa Valiliği**'nin **20 Ekim**'de tesisin faaliyetinin durdurulmasını istemesi üzeri- ne Orhangazi Sağlık Grup Başkanlığı ve Çevre Sağlık teknisyenlerinden oluşan ko- misyon üretimle ilgili bölümlerini mühür- ledi.

Mühürleme işleminin ardından Cargill Türkiye Yönetim Kurulu Başkanı ve Genel

Müdürü **Murat Tarakçıoğlu**, Yönetim Ku- rulu üyesi **Murat Has**, Azası **Mustafa Sa- yınataç** ve Türkiye Proje ve Yatırımlar Mü- dürü **Kemal Özbelli** bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada "Ülkemizdeki tüm Sanayi İşletmeleri Cargill Orhangazi Tesis- leri gibi izinleri alınmış ve tamamen yasal zeminde faaliyet gösterseydi çevre kirliliği söz konusu olmazdı. Kayıtdışı ekonomi ön- lenir, vergileri toplardı. Sağlıksız ve dene- timsiz üretim söz konusu olmazdı. İş gü- venliği büyük ölçüde sağlanmış ve kalitesi yükselmiş olurdu. Gıda sektöründe hijyen standartı AB normlarına uygun olurdu" de- nilen açıklamada, en verimli tarım arazisi üzerinde, imar planına uygun olmayan yer- de, fabrika inşaatını yapmak, yukarıda söy- lenenlerle ne kadar çeliştiğini göstermekte- dir. Proje ve yatırımlar müdürü **Kemal Öz- belli** tepkisini basın açıklamasında "**Bu bölgede 25 sektör daha imar izni olma- dan üretimini sürdürmektedirler, neden biz**" sözleriyle ifade etmektedir. Bu da em- peryalistler ve uşaklarının insan ve doğayı nasıl katlettiklerinin itirafıdır. Zaten **Tayyip**

Erdoğan'ın ABD'yi ziyareti sırasında Bush Cargill'i gündeme getirmiş, Cargill ve benzeri tüm işletmeleri yasallaştırmak için AKP Bursa Milletvekili **Altan Kara- pasoloğlu** tarafından verilen önerge Tarım, Orman ve Köyişleri Komisyonu'nda kabul edilmiş ve meclis onayını beklemektedir. "**Toprak Koruma ve Arazi Kullanma Ya- sası**"na geçici bir madde eklenmesi hakkın- da kanun teklifinde "Gerekli izinler alınma- dan tarım dışı, amaçlı kullanıma açılmış bulunan ve tarımsal bütünlüğü bozmayan arazilerin istenilen amaçla kullanımına bazı şartlarla izin verilmesi için belirlenen son tarihin uzatılması amaçlanmaktadır" denil- mektedir. Bu, Cargill firmasının yasallaş- mış olarak en kısa zamanda yeniden çalış- maya başlaması demektir. Cargill Proje ve Yatırımlar Müdürü **Kemal Özbelli**'nin bir başka itirafı da "**Biz buradaki çevre köy- leri ziyaret ediyoruz, fabrikanın insana ve çevreye herhangi bir zararı olmadığı gibi, bunun yanında onların ekonomik sorunlarını da çözüyoruz. Orhangazi'de en modern sağlık ocağını ve okulu yap- tık. Biz kazandığımızı yöre insanları ile paylaşıyoruz**" dedi. Bu da köylülerin nasıl bir insan ve doğa katliamı ile karşı karşıya olduğunu farkında olmadığını gösterge- sidir.

(Erzincan)

Polis haber peşinde!

Burjuva medya, egemenlerin devrimci ve komünistlere karşı yürüttüğü savaşta, suni gündemler yaratmada ve halkı manipüle etmede “psikolojik savaş aygıtının” önemli bir ayağını oluşturmaktadır.

Özellikle teknolojik gelişimle birlikte görsel ve yazılı basın çok geniş halk kesimlerine ulaştığı günümüzde, egemenlerin bundan çokça yararlandıkları gözden kaçırılmaz bir gerçekliktir. Kuşkusuz devrimci ve komünistler de olanakları çerçevesinde basın-yayın kullanarak kendi propagandalarını yapabilmeye ve en geniş kesimlere ulaşabilme çabası içerisinde. Ancak bugünkü güç dengeleri gözünde tutulduğunda egemenlerin bu alanı daha iyi kullandıkları bir gerçekliktir. Bunu yaparken elbette tam anlamıyla “görünürde” medyayı kafes içerisinde tutmamaktadır. Ancak kendi çıkarlarına uygun hareket etmediğinde kafesin kapağını da kapatmayı ihmal etmemektedirler. Bunun için

oluşturduğu Radyo ve Televizyon Üst Kurulu (RTÜK)’yle bu alanı denetim altında tutma gayreti içerisinde.

Görsel ve yazılı medya olarak ayrı ayrı değerlendirebilecek bu psikolojik savaş aygıtında, görsel medya daha geniş bir etki alanını oluştursa da numuzun esasını yazılı medya oluşturduğu için son süreçte yazılı medya üzerinde uygulanan devlet politikasına değineceğiz.

YER: Polis Akademisi Başkanlığı Konu: “İyi Haber Nasıl Yapılır?”

6-7 Kasım tarihlerinde Polis Akademisi Başkanlığı’nda gazetecilere yönelik verilen “İyi Haber Nasıl Yapılır Semineri” polislin (devletin) gazetecilere müdahalesi olarak gündeme oturdu. Egemenlerin çıkarlarına ters düşen haber ve yazılar nedeniyle verilen kapatma ve toplatma cezaları artık yetmiyor olmalı ki işi garantiye alıp haber yapma tekniğinin ve içeriğinin belirlenmesine de müdahale etmeye

başladılar.

Egemenler özellikle uluslararası anlamda teröre karşı topyekûn savaş adı altında emekçi halklara yönelik başlatmış oldukları saldırı furyası çerçevesinde çeşitli hak ve özgürlüklere de saldırmayı ihmal etmiyorlar. En küçük demokratik taleplerle yapılan eylemlere “yasadışı” yaftası biçen egemenler bu eylemlere azgınca saldırmakta ve emekçilere “haklarını ararsan böyle olur” mesajını vermektedir. Ekonomik-siyasi ve askeri krize paralel olarak ortaya koydukları “terörizme karşı savaş” politikasının hem fiziki, hem de psikolojik ayağını en çıplak boyutuyla Irak’ta görmekteyiz. Her gün onlarca Iraklıyı katleden emperyalistler medya aracılığıyla ölen insanların/direnışçilerin sayısını abartıp halklara umutsuzluk ve karamsarlık yayarken, kendi ölümlerini de gizleyerek güç gösterisi yapmaktadırlar. Irak’ta işgalin ilk başladığı günlerde ABD ordusuyla birlikte hareket eden iliştilmiş gazeteciler de çokça tartışılmış ve bunun ne kadar “tarafsız” olabileceği sorulmuştu.

Kısacası egemenler geniş halk kesimlerine ulaşmada önemli bir araç olan basını kendi çıkarları için kullanmada çeşitli politikalar uygulamaktadır. Bugün en çok satan gazetelerin patron-ağa devletinin temsilcilerinin patentinde olduğu bir gerçektir. Ancak buna rağmen burjuva basında çalışan duyarlı, demokrat gazetecilerin yaptıkları haberler tepki toplamaktadır. Hal böyle olunca hele bir de devrimci ve sosyalist basını da hesaba kattıklarında bunun önüne önceden

geçmeleri gerekmektedir.

İşte 6-7 Kasım tarihlerinde Polis Akademisi’nde verilen “Haber nasıl yapılır?” semineri bu çerçevede değerlendirilebilir.

“Gazetecilere sansür ve otosansür semineri(!)

Başta ÇGD Genel Merkezi olmak üzere aralarında çeşitli aydın sanatçı ve yazarlarla, devrimci ve sosyalist basın temsilcilerinin de olduğu çevrelerden konuyla ilgili çeşitli açıklamalar ve tepkiler oldu. Konuyla ilgili olarak bir açıklama yapan ÇGD Genel Başkanı Ahmet Abakay “Böyle bir uygulama asla kabul edilemez. Emniyet Genel Müdürlüğü gazetecileri kendi personeli sanıp hizmet içi eğitime sokması gibi bir garabetin, şaşkınlığın örneğini veriyor. Herkes kendi işine baksın” dedi. TGS Genel Başkanı Ercan İpekçi de Emniyet Genel Müdürlüğü’nün düzenlediği semineri “Gazetecilere sansür ve otosansür öğretme semineri” olarak değerlendirdi. İpekçi, ayrıca “gazeteci eğitimi konusunda hiç devrede olması gereken bir kuruluş varsa o da emniyettir” dedi.

Bu tepkilerin yanısıra aralarında Gazetemiz İşçi-köylü Ankara temsilciliği, Alınteri, Atılım, Devrimci Demokrasi, Kaldıraç, Halkın Sesi, Sendika.Org, Sibel Özbudun, Temel Demirer, Evrensel Ankara Temsilciliği, Ayşe Karabat (NTV), Ekrem Meral gibi gazeteciler, devrimci-sosyalist basın ve aydın yazarlar da tepki gösterdi. 6-7 Kasım tarihlerinde gerçekleşen seminer ise yeterli ilgiyi görmedi.

Ateşkesle ateşle yanıt!

KKK’nin 1 Ekim 2006’dan başlayarak ilan ettiği tek taraflı ateşkes kararına, TC devletinden gelen yanıt, operasyonlar ve ateş altında imhaya yönelik süren saldırılar oldu.

Geçtiğimiz günlerde HPG Basın ve İrtibat Merkezi (BİM) tarafından yapılan açıklamada ateşkes sonrası yapılan operasyonlar, yaşanan çatışmalar ve kayıplar hakkında bilgiler verildi. Buna göre; Ekim ayı boyunca TSK 42 operasyon gerçekleştirdi. Bu operasyonlar sırasında 23 kez çatışma yaşandı. Bu çatışmalarda 12 asker yaşamını yitirdi ve 8 HPG gerillası şehit düştü.

Türkiye Kürdistanı’nın neredeyse tamamında aralıksız operasyonlarını sürdüren TSK, ateşkes kararına rağmen önemli kayıplar vermeye de devam edi-

yor. 1 ay içinde 12 asker öldürülürken, onlarcası da yaralanmıştır. TSK, operasyonlarında özellikle Hakkari, Çukurca, Yüksekova, Dersim, Bingöl, Mardin, Diyarbakır, Şırnak ve Batman’da yoğunlaşmaktadır.

Emniyetten yeni bir oyun

TC devletinin yürüttüğü tüm kirli savaş stratejilerine rağmen bir türlü istediği sonucu alamayınca, her seferinde yeni senaryolarla özellikle silahlı mücadeleyi bitirmeyi amaçlamaktadır. Ancak planları her defasında geri tepmektedir.

Geçtiğimiz günlerde gazetelerde yeni bir haber yayınlandı. Habere göre “PKK’lilerin yeniden topluma kazandırılması kapsamında, suçla karışmadığı tespit edilen PKK’liler serbest bi-

rakılacak” açıklaması yapan Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüsü İsmail Çalışkan’dır. Haftalık basın bilgilendirme toplantısında İsmail Çalışkan’a Jandarma Komutanı Orgeneral Işık Koşaner’in “Dağdaki teröristlerin teslim olmaları için aileleriyle görüşüyoruz” şeklindeki açıklamasının hatırlatılması üzerine bu savı destekleyici şekilde yurtdışındaki açıklamayı yapmıştır.

Daha önceki yıllarda biz bu tür açıklamaların sıkça yapıldığını ancak bir sonuç alınmadığını biliyoruz. Son örneği geçtiğimiz yıl çıkarılan Pişmanlık Yasası’dır. Günlerce TV’lerden, gazetelerden propaganda edilen yasa tam bir fiyaskoyla sonuçlandı.

Bu uygulamada aynı şekilde sonuçlanacaktır. (Erzincan)

Devletin silahı kendisini vurdu

7 Kasım Salı günü Ankara Gazi Mahallesi'nde bir kahvehanede oyun oynayan Bostancı, içeri giren Erhan Ataman adlı polis komiserini, Gazi saldırısından ötürü arandığı için, yakalanma kaygısıyla vurdu.

Gelişen olaylar, devletin gerçek yüzünü ortaya koymaya yetti. Kendi içindeki klik dalaşlarında bir türlü tetikçilerini harcayamayan veya dalaşı çözdü mü tetikçiye serbest bırakan devlet, bu

olayda daha öncesinden silahlı saldırıda tutuklanan, 6 ay yatan, mahkemede "ırkçığım, onlar Kürtçü olduğu için vurdum" şeklinde ifadelerle imza atan Bostancı'ya göz yummuştu. Lakin 7 Kasım günü bir polisin ölümüne sebep olan Bostancı, olaydan 1 gün sonra TMSŞ ve emniyet şube polislerince yakalandı.

Halkımızın meşhur bir sözü vardır; "it itin kuyruğunu ısırılmaz." Ancak

bu olayda öyle olmadı. Geçmişte de komiser Ataman'ı tanıyan Bostancı, yakalanacağı endişesi ile Ataman'ı göğsünden vurdu. Komiser, kaldırıldığı hastanede ölünce Bostancı'da yakalanıverdi.

Çete devleti mi, devlet çetesi mi?

Yıllardır sorulan ve tartışılan bu soruya ise tam bu olayda net bir cevap gelmektedir. Devlet çetelerin değildir. Devlet bunları doğuran mekanizmadır, çete onun örgütlenmesinin bir parçasıdır.

Devletin polis ve askeriye gibi örgütlenmelerinin yanındaki yedekler listesinde işte bu ve bunun gibilerden oluşan "Kontrgerillaya mensup veya adaylar" listesi vardır. "Halkın tepkisi" olarak adlandırılacak eylemleri gerçekleştiren bu "sivil güçler" devletin kendi kurduğu tuzağa kendisinin düşmesini de sağlamıştır.

(Ankara)

Yıllardır Gazi Üniversitesi'nde devrimci ve demokrat öğrencilere kesimine karşı çete tarzında örgütlenen sivil faşistleri kullanan devlet, bu kez kendi çetesi tarafından vuruldu. Gazi üniversitesi'nde 2 Kasım günü bir yurtsever öğrenciyi yaralayan, daha öncesinden defalarca bu tarz olayların tetikçiliğini yapmış, 2005 yılında EMEP'in binasını kurşunlamış olan Tolunay Bostancı, bu sefer devletin komiserini vurdu.

Bu saldırı herkese, direniş de herkesin

"Özgürlük İstiyoruz" sloganıyla yola çıkan ESP, kampanyası çerçevesinde her hafta Cumartesi günü İstanbul'da Galatasaray Postanesi önünde basın açıklamaları yapma kararı aldı.

11 Kasım Cumartesi günü Kadıköy İskele Meydanı'nda bir araya gelen ESP, DTP, ODAK, EHP, ÖMP, SDP, HKM, yeni TMY yasasının kabulü ile artarak devam eden devlet terörünü protesto etmek için bir basın açıklaması yaptılar. "Toplumla mücadele yasası (TMY) iptal edilsin! Demokratik kurumlara yönelik baskılara son!" pan-

kartı açan kitle, adına açıklamayı okuyan Ersin Sedefoğlu, saldırıların devam ettiğine vurgu yaptı. (İstanbul)

İzmir

ESP'ye yönelik saldırıların arkasından başlatılan kampanya ile yapılan oturma eylemlerinin dördüncüsü 28 Kasım Cumartesi günü saat 12:00'de SGD ve YDG desteği ile Kemeraltı girişinde gerçekleştirildi. "TMY iptal edilsin, ESP susmadı susmayacak" sloganlarının atılmasının ardından okunan basın metninin ardından oturma eylemine geçildi.

Oturma eylemi sırasında "Söz, eylem, örgütlenme özgürlüğü istiyoruz", "Sosyalist basın susturulamaz" vb. sloganlar atıldı ve topluca Atılım gazetesi satışı yapıldı.

Mersin

11 Kasım Cumartesi günü saat 13:00'de TMY'ye karşı Partizan, ESP ve DHP'nin örgütlediği bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında "TMY çöpe, halklara özgürlük" pankartı açıldı. Yapılan basın açıklamasının ardından her hafta eylem yapılacağı duyuruldu.

TMK saldırıları sürüyor!

DTP'nin 5 Kasım günü İstanbul'da düzenlediği bölge toplantısı, İstanbul polisi tarafından basılarak toplantıya katılan yaklaşık 200 kişinin kimlik ve üst araması yapıldı. Baskında 9 kişi gözaltına alınırken, DTP Başkanı olaya sert tepki gösterdi.

"PKK yöneticileri toplantı yapıyor" iddiasının ortaya atıldığı baskında, DTP binası kordon içine alındı. Baskına ilişkin açıklama yapan DTP İstanbul İl Başkanı Doğan Erbaş İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nin aldığı hukuk dışı kararlar parti çalışmalarına müdahale edildiğini söyledi. DTP Genel Merkez Yöneticisi Mustafa Sarıkaya ise kararın hukuk dışı olduğunu, yasal bir toplantı yaptıklarını ve ateşkesin gündemde olduğu bir dönemde böyle bir arama yapılmasının kaygı verici olduğunu belirtti.

(H.Merkezi)

Kürt işçilere şovenist saldırı!

Ankara'nın Beypazarı ilçesinde gündelikçi olarak çalışan Kürt işçiler, 2 Kasım Perşembe günü akşamüzeri ilçe pazarına alışveriş yapmak için indikleri sırada MHP'lilerin linç girişimine maruz kaldı.

T. Kürdistanı'ndan mevsimlik işçi olarak geldikleri Ankara'nın Beypazarı ilçesinde gündelikçi işçi olarak çalışan Mehmet Alan, Veli Alan ve Mehmet Öner isimli işçiler ilçe pazarında alışveriş yaptıkları esnada pazarın karşısında bulunan MHP ilçe binasından inen bir grubun kendilerine saldırdıklarını belirtti.

Kaldırıldıkları hastanede iş göremez raporu verilen işçiler sonrasında karakolda ifade vererek saldırganlardan şikâyetçi oldukları, ancak olayı gerçekleştirenlerin gözaltına alınmadığı bildirildi. Yaşanan tüm bu gelişmeler sonrasında ilçede çalışan yaklaşık 2 bin kadar Kürt işçi biraraya gelip, saldırıyı protesto etmek için işe gitmeme kararı aldılar.

(H. Merkezi)

Dikmen Vadisi halkı Gökçek'e boyun eğmemeye kararlı

Ankara'da Dikmen Vadisi'nde oturan gecekonduların sahipleri Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin 7 gecekonduyu yıkma kararı alması üzerine meşaleli yürüyüş yaparak Büyükşehir Belediyesi'ni uyardı.

Kentsel Dönüşüm Projesi'nin hayata geçirilmeye çalışıldığı 2005 yazında Dikmen Vadisi halkı, aylarca eylem yaparak, barınma haklarının ellerinden alınmasına karşı çıkmıştı. Bu süreçte yıkımlara karşı ön saflarda mücadele eden Vadi halkından 7 kişi Ankara Büyükşehir Belediye

Başkanı Melih Gökçek'in hedefi haline geldi. Vadiyi gecekondulardan "temizleyeceğini" söyleyen Gökçek, böl-parçala-yönet politikasını uygulayarak yıkımlara karşı aktif mücadele eden 7 kişinin evlerinin yıkılması emrini verdi.

Kararı öğrenen Dikmen Vadisi halkı ise 5 Kasım akşamı Vadideki Barınma Hakkı Bürosu önünde toplanarak meşaleli yürüyüş yaptı. Biraraya gelen 200'ü aşkın mahalleli Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün etrafı kuşatma altına almasına rağmen

meşalelerle Or-an Sitesine doğru yürüyüşe başladı. Mahallelinin Or-an Sitesi'ne gitmesini engellemek isteyen Çevik Kuvvet, 2 ayrı noktada bariyer kurdu. Mahalle halkı ise 2 bariyer arasında "Evimize karşılık ev istiyoruz", "Gökçek şaşırma sabrımızı taşırma" vb. sloganlarla düdükle çalarak yürüdüler. Barınma Hakkı Bürosu önünde toplanan mahalleliler adına açıklama yapan Tarık Çalışkan, belediyenin bu kararına mahalle halkı olarak izin vermeyeceklerini söyledi.

(Ankara)

Ölüm Orucu ve "duyarlı" Adalet Bakanı

F Tipi hapisanelerdeki tecridin kaldırılması ve eyleminin insanlık dışı uygulamaların durdurulması için 5 Nisan 2006'da ölüm orucuna başlayan ve 220. günlerinde olan Avukat Behiç Aşçı'nın eylemi devam ediyor. Geçen 220 gün içerisinde birçok demokratik kitle örgütünün, aydınların, sanatçıların, baro ve tabip odalarının ölümü durdurma çağrılarına karşı Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in duyarsızlığı devam ediyordu. Son olarak Bakanlar Kurulu toplantısı çıkışında bir gazetecinin "Hapishanelerdeki sorunlar nedeniyle açlık grevi yapan avukatın durumuyla ilgili kendisiyle görüşmek isteyen aydınlara randevu verilmediğini" belirtmesi üzerine Cemil Çiçek şu açıklamaları yaptı; "Ne var cezaevlerinde? Evvela bu kişi cezaevinde değil. İkincisi hak aramanın yolu hukuk çerçevesinde olması gerekir. Biz hiçbir insanın normal eceli dışında hayatını kaybetmesini istemiyoruz. Cezaevi sistemlerimiz Avrupa standartlarına uygun. Son derece modern infaz sistemlerini uyguluyoruz ve bunun için de birçok ülkeden takdir alıyoruz. Bunca yatırım sıkıntısı içerisinde trilyonlar harçayarak bu cezaevlerinde daha insanca yaşama şartlarını ortaya koyabilmek, oradaki insanların her ne sebep olursa olsun, suç işlenmiş dahi olsa, insan haklarına yakışır bir şekilde infazları yapılsın diye, biz elimizden geleni çabayı gösteriyoruz. İntihar bir suçtur Ceza Kanunu'nda, kimse intihar etmemelidir."

"Ne var cezaevlerinde?" diyor Adalet Bakanı sanki hapishanedekilerin ve dışarıdaki birçok demokratik kurumların yazdığı şikâyet dilekçelerinden, F Tiple-ri yürürlüğe girdiğinden beri ölen 122 kişiden ve sakatlanan 600'ü aşkın insandan haberi yokmuş gibi. İnsan hayatını 8 metre kareyle sınırlandırmanın nasıl bir insanlık suçu olduğundan, işkencenin

bununla da sınırlı kalmayıp oradakilerin mektup, görüş, havalandırma gibi insani haklarına sürekli saldırıldığından, fiziki işkenceye maruz kaldıklarından haberi yoksa eğer; bu devlet gerçekten ne yaptığını bilmiyor şuursuzca hareket ediyor demektir. Behiç Aşçı için o içeride değil diyor. "Her koyun kendi bacağından asılır, sen sadece kendini düşün" mantığı sadece kendilerinde yani egemenlerin kültüründe vardır, devrimcilerin kültüründe yoktur ve Behiç Aşçı da bir devrimcidir. Devrimciler kendileriyle birlikte bütün insanlık için düşünür ve hareket ederler. Devrimcilerde bireyci düşüncelerin olmadığını emperyalist efendileri de, kendileri de çok iyi biliyor olacaklar

Ölüm Orucu'nun 220. gününde Avukat Behiç Aşçı'yı ziyaret ederek hem sağlık durumunu öğrendik, hem de Adalet bakanının açıklamalarına yönelik düşüncelerini sorduk.

Av. Behiç Aşçı: Adalet Bakanı "hakkını hukuksal çerçevede arasın" dedi. Biz onlarca kez basın açıklamaları düzenledik, davalar açtık, dilekçeler verdik yani hukuksal anlamda her türlü mücadeleyi verdik, adımlar attık ama tecridi çözülmedi. En son olarak ölüm orucuna başladım. Dolayısıyla bakanın söylediği çok gerçek-

Her geçen gün baskılarını, katliamlarını artırmalarının sebebi; halkın kopartacak olduğu kurtuluş fırtınasının önünü kesmek içindir. Baskının olduğu yerde başkaldırının olacağını bizler kadar onların da iyi bildikleri içindir.

ki toplum için çalışanlara bu kadar zulüm uyguluyorlar, zihinlerine müdahale edemeseler de bedenlerini insanlardan tecrid ediyorlar. Bu "başarılı" çalışmalarından dolayı da tecrid politikasının gerçek üreticileri olan ve devrimcilerden en çok korkan emperyalist efendilerinden takdirler alıyorlar. Ülkede bu kadar işsizlik, yatırım sıkıntısı varken F tipleri yapmak için milyarlar harcadığını söylüyor bakan. Bu onların devrimcilerden ne kadar korktuklarını gösteriyor. **Çünkü o da biliyor korumaya çalıştıkları sistemin ne kadar köhnemiş, sömürüye zulme dayalı olduğunu ve bunun karşısında duran en önemli tehlikenin devrimciler olduğunu.**

Bakan, hak aramanın hukuk çerçevesi içinde olması gerektiğinden bahsediyor. Behiç Aşçı avukatlığa başladığı 1994 yılından beri -özellikle F tipi süreci başladığından beri- yıllardır bu sorunla mücadele etmiş ve en son olarak da kendisi ölüm orucuna başlamıştır. Aslında onlar bunu da biliyor olmalı ki çalıştığı zamanlarda görevinden uzaklaştırma verdiler, defalarca gözaltına aldılar. Halkı kandırmada sınır tanımayanlar, sanki ülkede demokrasi varmış da

devrimciler kullanılmıyormuş gibi tablolar çizmeye devam ediyorlar. **Bir taraftan da en küçük bir hak alma mücadelesinde karşımıza copuyla, gaz bombası, hücre ve işkencesiyle çıkıyorlar.** Ve insan hayatına önem verdiklerinden bahsediyorlar, ama birçok kurumun bu konuyla ilgili görüşme talebini Behiç Aşçı her geçen gün ölüme yaklaşmasına rağmen ret ediyorlar. **Kimsenin eceli dışında ölmesini istemiyorlarmış, 19 Aralık'ta, Ulucanlar'da, Derişim'de, Sivas'ta, Urfa'da ve ülkenin dört bir yanında çeşitli katliamlara imza atan da aynı devlet ve aynı devletin farklı veya aynı kurumlarıydı.** Geçmişte de olduğu gibi devlet Adalet Bakanı üzerinden gene aynı mesajı veriyor, "görmezseniz yoktur", tıpkı Kürt Ulusal Hareketi'nde, ülkede her geçen gün artan yoksullaşmada, muhalif akımlarda, işkence konusunda ve diğer birçok konuda olduğu gibi. Ancak bizler de şunu biliyoruz; her geçen gün baskılarını, katliamlarını artırmalarının sebebi; halkın kopartacak olduğu kurtuluş fırtınasının önünü kesmek içindir. Baskının olduğu yerde başkaldırının olacağını bizler kadar onların da iyi bildikleri içindir.

Av. Behiç Aşçı; "Adalet Bakanı üzülmeyi bırakıp çözüme yönelsin"

çi değil. "Üzülüyorum, ölmesini istemiyorum" dedi. Eğer bu konuda samimiye yapacağı şey çok basit; tecridi çözmek. Onlarca, yüzlerce kişiyi yaşatacak olan şey tecridin çözülmesidir. **Biz bu mücadeleye tecridin kaldırılması için başladık ve çözüm noktasında somut adımlar atılırsa bırakırız, niye bırakmayalım?** Bakan eğer gerçekten samimiye tecridi çözmelidir. Bugün **Uşak E Tipi Hapishanesi'nde ve Adana'da 3 kız annesi bir bayan var, ölüm orucunun 200. günlerinde.** Durumu ağır, her an birimiz ölebilir. Bakan bu konuda üzülmeyi bırakıp çözmeye yönelmelidir, top ondadır ve çözecek olan da odur.

Ve devam ediyor Aşçı; artık herkese çok daha fazla sorumluluk düşü-

yor. Ölüm orucunun kendisi bir sorunu çözmez. Behiç Aşçı'nın ölüm orucuna başlaması tek başına tecridi çözmez. Tecridin kaldırılması noktasında bir zemin yarattık, bence herkes bu zemini kullanmalı ve tecridi kaldırma noktasında yaptıklarının iki kat daha fazlasını yapmalıdır. Çünkü artık daha umutluyuz, bu çabayı emeği harcamalıyız, bunu yapalım.

Daha sonra sağlık durumunu sorduk. **Yorgunluk, enerji kaybı, ani tansiyon değişiklikleri, hafif böbrek ağrısı, kalp atımlarında düzensizlik, ellerde ve ayaklarda yanma, kısa süreli bağırsak sorunları olduğunu ve ölüm orucuna 88 kiloya başladığı şimdi ise 54 kiloya düştüğünü öğrendik.**

(İstanbul)

TUYAB'ın uzun zaman önce başlatmış olduğu kampanya ve tecrit üzerine TUYAB faaliyetçilerinden **Semiha Kırkoç** ile görüştük.

Semiha Kırkoç: Toplumumuzun % 70'i insan ilişkilerinden kopuk, karamsar ve gelecekte umutsuz bir halde yaşıyor. İstatistiklere baktığımızda, hastanelerin psikiyatri bölümünde depresyon tanısıyla tedavi görenlerin sayısının oldukça artmış durumda olduğunu görürüz. Sosyal bir varlık olan insanın sağlık durumunu etkileyen faktörlerden birisi de çevresindeki insanlarla kurduğu ilişkilidir.

Tam da burada TUYAB'ın kampanyasını ele almak, çok yönlü değerlendirmek gerekiyor. Amacımız sadece tutsakların üzerindeki tecridi kırmak değil toplumdaki tecridin de kırılmasıdır, çünkü ikisi birbirine geçmiş durumdadır.

Tekirdağ F Tipi'nde tedavi engeli

TCK'nin 125. maddesinden ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasından hüküm giyen **Hakan Adıgüzel** sekiz aydır bel fitiği olmasına rağmen tedavisi engelleniyor. **Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'**nde tutuklu bulunan Hakan Adıgüzel'in Ağabeyi **Nevzat Adıgüzel** kardeşinin sekiz aydır bel fitiği olmasına rağmen herhangi bir tedavisinin yapılmadığını belirtti. Hastalığının başlamasından itibaren üç ay doktora götürülmediğini belirten Nevzat Adıgüzel, "**Adalet Bakanlığı'ndan dilekçe bekliyoruz. Geline aşamada fizik tedavisi ile hastalığının geçeceğini söylüyorlar. Ama 'doktor yok' diye de bizi oyalıyorlar. İçerde ilaç bile vermiyorlar**" dedi. Görüştüğü Hapishane Müdür Yardımcısının kendisine "burada herkes hasta senin kardeşin de hasta olmuş

İnsan hücreye sığar mı?

- **Bu konuda ne gibi girişimler de buldunuz?**

- 2006'nın Mart sonunda "**İnsan hücreye sığar mı?**" şiarıyla bu kampanyayı başlattık. İlk önce tecride karşı olduğu bilinen bütün demokratik kitle örgütlerini dolaşarak kampanyayı ortaklaştırmak istedik. Ama gerek dar grupçu yaklaşımlardan, gerekse de farklı gündemleri olmasından kaynaklı biz kampanyayı kendi öz gücümüzle başlattık. **İlk önce dört ana talep belirleyerek bir dosya hazırladık.** Bunlar da gayet insani ve ortaklaşılabilir taleplerdir. Kurumları ve gazeteleri tekrar dolaşarak kamuoyuna sesimizi duyurmaya çalıştık. **Diğer yandan basın açıklamaları ve çeşitli etkinliklerle birlikte aileleri toparlamak için, yoğun aile ziyaretleri ve bir piknik gerçekleştirdik.** Ailelerle birlikte eş zamanlı olarak semtlerde film gösterimleri düzenledik. Yapılan her mitinge, yöre pikniklerine, toplantılara katılarak yine bazı semtlerdeki esnafları, pazarları, evleri dolaşarak bülten satışıyla birlikte kampanyayı anlattık ve insanlara şunu sorduk; "**İnsan hücreye sığar mı?**"

Özellikle diğer aile kurumlarına ısrarla gittik. Eylem birlikteliği önerisi sunduk. **TUAD** göreceli olarak olumlu baksa da, pratikte harekete geçemedi. **TAYAD** ise kendi politikalarının ayrı olduğunu, ölüm orucu

Özellikle diğer aile kurumlarına ısrarla gittik. Eylem birlikteliği önerisi sunduk. **TUAD** göreceli olarak olumlu baksa da, pratikte harekete geçemedi. **TAYAD** ise kendi politikalarının ayrı olduğunu, ölüm orucu

çok mu" dediğini belirten Nevzat Adıgüzel "**kardeşimin sakat kalmasından korkuyorum. Ve tedavi edilmemesi durumunda sakat kalacak. Ben bir an önce tedavisinin yapılmasını istiyorum. Durumu her geçen gün kötüye gidiyor. Şu ana kadar tedavisini yapacağız dedikleri için her hangi bir hukuki işleme başvurmadık. Ama bundan sonra Cezaevi yönetimi hakkında suç duyurusunda bulunacağız**" dedi. Sağlık sorunlarının yanında ayrıca yasaklara ve hak gasplarına da değinen Adıgüzel "son iki yılda baskılar ciddi oranda arttı. Bu nedenle kardeşimle bir buçuk yıldır açık görüş yapamıyorum. Televizyon, telefon ve mektup gibi haklarını da verilen yasaklardan dolayı kullanamıyorlar" dedi.

(H. Merkezi)

sürecini bitirmedikleri gibi gerekçeler sundular. Şu bir gerçek ki, herkesin sürece dair bir politikası olmak zorundadır. Ama aile kurumu olarak hepimizin ana gündemi tecrit ve izolasyondur.

Bunun yanında il dışında görüşmelerimiz oldu. Meclis ve Ankara'daki kurumlara gittik. Mayıs ayında bir kez daha gittik. DKÖ'lerle tecrit noktasında ısrarcı olursak ortaklaşabileceğimizi gördük. **Ankara 78'liler, TUAD-DER, Ankara DTP** yanımızda olduklarını açıkladılar ve orada bir basın açıklaması örgütledik. Geçen ay kampanya çerçevesinde bir kez daha Ankara'ya aile heyeti gönderdik. Bu kez sadece Meclis görüşmeleri yapıldı. **AKP Manisa Milletvekili Hakan Taşçı** Meclis'e soru önergesi verdi. Ceza Tevkif Evleri Daire Başkanı **Türker Tok**'la görüştük. **Türker Tok**, umut vermesine karşın biz onu samimi bulmuyoruz. Çünkü daha önceki pratiklerine baktığımızda aileleri oyalama, başından savma politikaları uyguladığını düşünüyoruz. Sürekli umut vermesine rağmen pratikte atılan bir adım yok. İzmir'de ise diğer kurumların yanı sıra **İzmir Cezaevi İnisyatifi (İCİ)** ile görüştük şu anda koordineli olarak çalışıyoruz.

- **Kampanya ile ilgili bundan sonra neler yapacaksınız?**

- Önümüzdeki süreçte 19 Aralık mitingi düzenleyeceğiz. Bu mitingi diğer kurumlarla ortak yapmak istiyoruz. Bu hafta böyle bir çağrımız olacak. Bir yandan da imza topluyoruz, onları da Meclis'e götüreceğiz. Ayrıca ailelerin Adalet Bakanlığı'na ve Cezaevleri Tevkif Başkanlığı'na yazdığı dilekçeler var, onları göndereceğiz. **19 Aralık** mitingiyle birlikte kampanya çalışmalarımız devam edecektir. Biz bu konuda ısrarcıyız. Kasım'ın son haftası veya Aralık ayının başında bir kez daha Ankara'ya gideceğiz ve yine haykıracağız; "**İnsan hücreye sığar mı?**" diye. Bizim cevabımız tek ve net; "**Mücadelesiyle, bilinciyle, sevdasıyla, sevgisiyle, iyiye güzele doğru-**

ya olan inancıyla insan hücreye sığmaz". Ya sizce? Eğer sığmaz diyorsanız harekete geçmek için daha ne bekliyorsunuz?

(İstanbul)

Tecrit karşıtı avukatlara polis saldırısı

Tecride karşı avukatların mücadelesi ve mücadele edenleri durdurmak içinde polisin çabaları sürüyor. **1 Kasım Çarşamba** günü **Tecride Karşı Behiç Aşçı'yla Dayanışma Komitesi** avukatları Adalet Bakanı Cemil Çiçek hakkında F tipi hapisanelerde yürütülen tecrit politikalarına karşı, demokratik kitle örgütlerinin, aydınların, sanatçıların, baroların ve tabip odalarının çağrılarına duyarsız kaldığı için manevi tazminat davası açmak istediler. Davaya açmak için sabah saatlerinde **Sirkeci Adliyesi'**ne gelen avukatlara polisin saldırısı sonucu arbede yaşandı. Polis avukatları zorla dışarıya çıkarttı, ancak bir süre sonra avukatlar tekrar gelerek dava açtılar. (H. Merkezi)

Tecrite karşı tiyatrolu eylem

Tecrite karşı 220 gündür bedenini açlığa yatıran Av. Behiç Aşçı'ya destek amaçlı eylem yapan **İCİ**, Partizan, **Alınteri**, **BDSP**, **DHP**, **ESP**, **Devrimci Hareket**, **SDP**, **HÖC**, **HKP**, **Ege 78'liler Derneği**, **YEKAT 11 Kasım 2006** Cumartesi günü Konak Sümerbank önünde toplanarak "**Hapishanelerde tecrit işkencesi sürüyor. Tecriti kaldırın ölümleri durdurun**" yazılı pankart açtı. **Mihriban Karakaya** tarafından okunan açıklamada "F tipi tecriti anlatmaya çalışan-insani çözüm için diyalog kurulması, toplumun sesinin dinlenmesi için bedenini açlığa yatırarak çağrıcı olan Behiç Aşçı'nın bu çabası da bu mücadeleye hukuk cephesinden bir destektir. 220 gündür tecritin erittiği bir beden değil, tecrite karşı yaşayan bir bedendir aynı zamanda" denildi. Ardından **YEKAT** tarafından "**Tecrit**" adlı oyun oynanarak eylem sona erdi. (İzmir)

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN

SÜRECİN KADRO VE MİLİTANLARI

Emperyalizm ve uşakları komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü her geçen gün sömürü ve baskılarını artırırken diğer yandan ideolojik saldırılarını da yoğunlaştırmaktadır. Sömürü ve hegemonya politikalarını daha az problemle ve daha az engelle karşılaşılarak yaşamın her alanında egemen kılmaya çalışmaktadır. Bunun için öncelikli hedefi toplumsal muhalefetin en canlı en diri ve en örgütlü olan kesimini etkisiz hale getirmektir. **İşçi sınıfı** başta olmak üzere kamu emekçilerine, **köylülere**, öğrenci gençliğe, **emekçi kadınlara**, Kürt ulusuna ve **ulusal azınlıklara**, demokrasi ve barış güçlerine, **aydın ve gazetecilere** yönelik kapsamlı bütünlüklü ve süreğen bir saldırı konsepti geliştirmektedir. İşçi ve emekçilerin ezilenlerin sosyal yaşamı her geçen gün daha fazla zorluklar ve sıkıntılar içinde dayanılmaz hale gelirken diğer tarafta yıllar süren mücadele ve direniş sonucu elde ettikleri kazanımları gasp edilmekte, yarattıkları mevziler dağıtılmaya çalışılmaktadır. Maddi ve manevi kölelik zincirleri daha ağır daha dayanılmaz hale getirilmektedir. Buna karşılık bugün işçilerin emekçilerin, ezilenlerin direniş ve tepkisi zayıf ve dağınıktır, kendiliğinden mücadele ve direniş devam etmektedir.

Kendiliğinden tepkinin devrimci ve komünist yapıların önderliği altında gelişmesini engellemek, toplumsal muhalefeti sindirmek için hakim sınıflar devrimci yapıların önderlik ve yönetici kademesine yönelik saldırılarını artırarak devrimci muhalefetin daha da büyüüp gelişmesini engellemek daha geniş alanlara yayılarak ciddi boyutlara varmasına

fırsat tanımak istemiyor. Şimdiden toplumsal gelişim ve ilerlemeyi etkisiz kılmaya çalışıyor. Bundandır ki görece bir gelişim gösteren, toparlanmaya çalışan devrimci hareketin, önderlik ve yönetici kademesine topyekün bir şekilde pervasızca saldırıyor.

Hakim sınıflar, **12 Eylül 1980 AFC** sürecinde, 1990 başlarında ve günümüzde devrimci hareketlere yönelik imha ve engelleme saldırılarını artırarak daha kapsamlı ve bütünlüklü hale getirdi. Saldırı yöntem ve biçimleri, kullanılan araçları geliştirildi, daha sıkı bir koordinasyon içinde saldırı ele alınıp tek bir merkezden yürütülmeye, yönetilmeye çalışılan bir süreç gelişti. Saldırıları en ileri düzeye çıkarıldı, kapsam alanı genişletildi her türlü teknolojik imkân ve istihbarat olanakları bu saldırıların somutlaşmasına sunuldu. Sınıf düşmanları saldırılarını daha da büyütüp daha bir ciddiyet ve dikkatle ele almaya başladı. Bundandır ki bugün düşman cephesinde örgütlenen topyekün saldırı süreci, sınıf düşmanlarının sınıf mücadelesine verdiği önem ve ciddiyete uygun tarzda ele alınmalıdır. Düşmanın devrimci hareketi önemseyip ciddiye aldığı boyuttan daha ileri düzeyde sorun ele alınırsa çözüm adımlarının atılmasına başlanmış olacaktır. Bu gerçeklik ışığında günümüzde sınıf savaşımının mevcut sorunları ele alınıp çözümleri ve önlemleri konusunda yoğunlaşılmalıdır. En ileri düzeyde dikkat, çok yönlü devrimci uyanıklık ve bilinçle sınıf mücadelesinin bu sorunlarına yaklaşmak gerekir. Devrimci ilke ve kurallar en küçük bir ihmal ve gevşekliliğe yer verilmeyecek düzeyde ele alınıp uygulanmalıdır.

Günümüzde sınıf bilinçli proleterler sınıf mücadelesini kavrayışını daha da geliştirip derinleştirerek görev ve sorumluluklarını yerine getirerek düşman darbelerini boşa çıkartabilir. Kitle faaliyetine daha fazla önem verip çalışmalara özen göstererek **"kendini koruma"** ilkesine uygun hareket edebilir. Kitle çalışmasına daha ciddi yoğunlaşılıp bu çalışmayı verimli ve üretken kıлып, süreklileştirmelidir. Kitleler içinde gevşek, hantal, bürokrat çalışma tarzıyla kitlelerden kopuk dar bir çevre ve kesim içinde hareket eden bir anlayış **"kendini koruma"** ilkesini somutlayamaz, Menşevik anlayışla, sakat illegalite kurallarıyla, kitleleri örgütlemeye çalışan tarz dar bir kesim içinde sıkışıp kalmaktan kurtulamaz.

Sınıf savaşımının yasaları ve çok yönlü özellikleri iyi kavranarak, devrimci mevziler kazanılır. Bu yasaları ve özellikleri kavrayacak devrimci savaşımı gelişkin ve ileri düzeyde yürütecek devrimin bilinç ve ışık taşıyıcıları, cesaret ve umut taşıyıcıları kadro ve militanları, **"yeni insan"** tipini yaratmakla sınıf savaşımında güçlü ve kalıcı mevziler yaratılır. **MLM** ideolojisinin yön verdiği devrimci politika, ekonomik-politik koşulların toplumsal sürecin, sınıfsal analizi üzerinde belirlenir. Devrimci politikanın belirlenmesi ilk adımdır. Ancak bu ilk adım kadar önemli olan ikinci adım atılmasının örgütlenmesidir. Yani devrimci politikanın pratiğe uygulanmasını başaracak bilinç ve kavrayış, yetenek ve cesaret sahip olan **"yeni insan"**ı yaratmaktır. **Devrimci teori olmadan nasıl ki karanlıkta el yordamıyla yürünmeye mahkûm olunuyorsa, devrimci politikayı pratiğe ustalıkla geçirecek, bu yüksek sınıf görevini layıkıyla yerine getirecek kadrolar yaratılmadan sınıf mücadelesinde tayin edici değişim ve dönüşüm yaratılmaz.**

Toplumsal gelişmelere, kendiliğinden oluşan dağılmış ve zayıf tepkilere doğru ve etkili tarzda yön verecek onu politik iktidar hedefine yöneltecek güç ve irade sınıf bilinçli kadroların önderli-

ğiyle ortaya konabilir. Toplumsal tarihin ve bugünkü ekonomik-politik-kültürel durumun ayrıntılı ve geniş bir incelenmesine dayanarak, işçilerin ve emekçilerin sordukları sorulara ikna edici doğru yanıt vermeyi anlaşılır bir şekilde başarabilecek olan sınıf bilinçli proleterlerdir. Ancak o zaman devrimci düşünce ve politikalar kitlelerin çekim merkezi olur, ancak kitlelerin her türlü sorununa doğru ve yeterli görüşleriyle yanıt veren kadrolar kitleleri örgütleyebilir. Bu kadrolar derin ve ileri bir teorik kavrayışla sınıf savaşımın temel sorunlarına yanıt olmayı başarabilir. Engin bir sınıf mücadelesi deneyimine sahip kadrolar yanıt olabilir. Bu kadrolardır kitleler arasında demokratik devrimin çizgisini politikasını programını rahatlıkla savunacak ve onları örgütlemeyi başarabilecek. Sınıf bilinçli proleterler, işçi sınıfının ve emekçilerin çeşitli tepkilerine ve sordukları sorulara doğru yanıt verebilir. Bu temel nedenden dolayı kadroların eğitilmesi **"yeni insan"** yaratılması ve korunması yaşamsal önemdedir.

Devrimci politika belirlendikten sonra **"Her şeyi kadrolar belirler"** ilkesinin somutluk kazanması açısından kadrolar önemlidir. Devrimin büyütülüp geliştirilmesi, kitlelerin örgütlenip, devrimci savaşımın derinleştirilmesi açısından kadroların niteliği önemlidir. İkinci önemli neden ise sınıf düşmanlarının saldırı ve imhasının, engelleme ve etkisiz kılma politikasının ilk hedefinde devrimci hareketin örgütlenme ve yönetme kademesinde olan önder ve yönetici kadrolarının gelmesidir. Onların hedef alınmasıdır. Sınıf savaşımında sayısız devrimci kadro ve yöneticinin, militan ve savaşçının sınıf düşmanları tarafından sürekli katledilerek, engellenerek **"süreç dışına"** çıkarılması karşısında, çok sayıda yeni kadro ve militanın yaratılmasına yetiştirilmesine ve düşman darbeleri karşısında korunması yaşamsal ihtiyaç durumundadır. Bunun için önce doğru bir kadro politikasına ve bu anlayışa uygun devrimci pratiğin örgütlenmesine ihtiyaç vardır.

Beyt Hanun ve niceleri için...

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD), EHP, Partizan, ESP, SGD, Mücadele Birliği, Halk Kültür Merkezleri ve Kaldıraç; 8 Kasım'da **Beyt Hanun** kentine yoğunlaşan İsrail operasyonlarını kınamak için 11 Kasım Cumartesi günü Taksim'de eylem yaptı.

Saat 12.00'de **Galatasaray Postanesi** önünde toplanan kitle, buradan İsrail Siyonizmini kınayan pankartları ve dövizleriyle yürüyüşe geçti. Taksim tramvay durağına kadar sesli ajitasyonla ve **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Katil ABD Ortadoğu'dan defol"**, **"Savra, savra hatta nasr (Diren, diren zafere kadar)"** sloganlarıyla yürüdü.

Taksim tramvay durağına gelindiğinde kısa bir konuşma ile İsrail'in 3 gündür Beyt Hanun'da halkın üstüne bomba yağdırdığı, şu ana kadar çoğu çocuk ve kadın 30'u aşkın insanın katledildiği açıklandı. Ardından kitle adına basın metnini okuyan **Fusun Bandır**; Haziran ayında Beyt Lahiya plajında piknik yapan 8 Filistinli'nin İsrail uçaklarından atılan füzelerle vurulduğunu, son olarak da 4 binanın füzelerle yerle bir edildiğini vurgulayarak son bir hafta içinde katledilen 83 Filistinli'nin 7'sinin çocuk, 36'sının da kadın olduğunu kaydetti.

Tüm bu vahşetin karşısında uluslararası kurumların İsrail'i sadece **"orantısız güç kullanmakla"** eleştirdiğini hatırlatan Bandır; işgalci İsrail'in ise Filistinlilere

topraklarını terketmeleri ve başka ülkelere gitmeleri karşılığında 100 bin dolar teklif ettiklerini sözlerine ekledi.

Hatırlanacağı gibi Beyt Hanun burjuva medyaya; Filistinli erkek direnişçilerin camiye sığındıkları ve burada İsrail askerlerince katledilmek istendikleri için kadınların ölümleri pahasına yürüyüşü ile çıkmıştı. Bu yürüyüşte İsrail askerlerinin açtığı ateş sonucu üç kadın yaşamını yitirmiş, 6 kadın da yaralanmıştı. Direnişçi erkekler; İsrail'in bu yenilgi anında daha azgın bir saldırı yapacağını bildiği için evlerini terketmişti. Beyt Hanun'da vurulan evlerde ise sadece çocuk ve kadınlar vardı.

Bandır, konuşmasının ardından herkesi Filistin halkıyla dayanışmayı büyütmeye çağırıyor. (İstanbul)

“Kel ölür sırma saçlı; kör ölür badem gözlü olur”

1970’li yılların Karaoğlan’ı **Bülent Ecevit** geçtiğimiz hafta 30 yılı aşkın bir siyaset yaşamından sonra öldü. Türkiye tarihinde birçok icraatın sahibi ve uygulayıcısı olan Ecevit’in ölümünün ardından, onu geçmişte eleştiren, sözde halkçı burjuva medya ise bir hafta içersinde kahramanlaştırdı. Ölümüyle aynı gün adına bir defter açılarak yazılan yazılardan abartılı olanları, sanki bir halk kahramanı ölmüş gibi, gazete manşetlerine yazıldı. **11 Kasım Cumartesi** günü devlet erkani, askeriye ve kendi partisinden de çok sayıda görevlinin katılımıyla gayet gösterişli bir törenle toprağa verildi. Kendisi toprak olurken arkasında tarihe imza koyan icraatlar bırakan Ecevit ise bu gün **“halk kahramanı”** Karaoğlan olarak anılmak isteniyor. Lakin **“olan”** ve **“gösterilmek isteyen”** bir değil. **“Olan”** Ecevit’in icraatlarını saymaya başlarsak...

Köşe yazarlığı ile siyasete başlayan Ecevit, kısa süre sonra kendisine bir düzen partisi kurdu. Özellikle siyaset arenasına çıkışı 1970’li yılları bulan Ecevit halkın muhalefetine geliştiğini ve bunun mevcut düzen için bir tehdit olduğunun farkına da vararak kendine yol olarak **“ortanın solu”**nu belirler. Bu söylem gerçekte halkçı gibi gözükse de aslında muhalif kesimi sistemin çevresine toplama-yı, sistemi yıkmadan basit iyileştirmelerle muhalefeti eritmeyi önermektedir. Özellikle bu söylemin politik açıdan geri ama tepki açısından ise boyutlanmış halka yansıması ise **“namussuzdan, hırsızdan, halkı soyandan**

ve zulüm edenden hesap soracağız” sözleriyle alanlarda kendini gösterir.

“Köy-kent”i uygulayamasa da köylüyü yoksullaştırdı

Bu söylemlerle birçok kez patronağa meclisine seçilen Ecevit, tüm bunların yanında halkın fakirliğini çözmek için yoksul köylüye toprak dağıtacağından tutun da memura TİS hakkı vermeye kadar her yalana başvurur. Ancak **“halkçı”** söylemlerle bir yere gelen Ecevit çok geçmeden söylemleri ve icraatlarında da dümeni sistemin, emperyalist efendilerinin istemlerinin yönüne kırar. **“Halka toprak dağıtıyoruz”** denilerek sözde bir **Toprak Devrimi** tasarlar. Köylünün toprağı alırsa onun yedek gücü olacağını düşünen Ecevit, çok geçmeden yoksul köylünün çok küçük bir kesimine kısıtlı sayılacak ve tarım için elverişsiz topraklar verirken, tarıma elverişli toprakları da sermayenin yağmasına çeşitli yollarla açar.

“Köyleri geliştireceğiz, okulsuz ve sağlık ocaksız köy olamaz. Türkiye böyle kalkınmaz” diyerek başlattığı **“Köy-Kent”** projesi ile de tarihe iz düşüren Ecevit, bunun üstünden emperyalist şirketlere, bugün Cargill’de de olduğu gibi, ilk yağma olacağını açar. Yapılan okul ve sağlık ocağı binalarının pek çoğu devreye girmezken yapılar ise çürür.

Ancak Ecevit’in bu sözde muhalifliği, 1980 AFC’sinde de kendini gösterir. Silahlı mücadele ile geleceği ören gençlere **“anarşist, devlet düşmanı”** diyen Ecevit çok geçmeden tu-

Ecevit kimin kahramanıdır? Eğitimde, sağlıkta özelleştirmelerin yolunu açıp, IMF ile anlaşmalar imzalayıp, yoksulu daha yoksul, zengini daha zengin bir lider halkın **“Karaoğlan”**ı olabilir mi?

tuklanır ve devleti için hapiste **“paşa paşa yatmayı”** da bilir. O dönem Ecevit’e göre düşman sayılacak MCP ile de yolları kısa sürede kesilecektir.

1999 seçimlerinde tekrar hükümet kurma görevi verilen Ecevit; ANAP ve MHP’nin de içinde olduğu bir koalisyon kurar.

Güvercin maskeli yılan, ısırma başlar

Uşak devletin sözcülüğünü yapma ve pastadan pay kapma imkânı bulan Ecevit ise seçildiği(!) sürecin önemini farkındadır. Türkiye tekrardan ekonomik krizlere girmiş ve halk muhalefeti yükselmiştir. **“Ortanın solu”** deyişini gerçekte devletin örgütlü faşist çetesi MHP ile girdiği koalisyon-da gösteren Ecevit, çok geçmeden egemenler için sorun olan hapishanelere el atar. 2000 yılı Ölüm Oruçları ile başlayan direnişe 19 Aralık katliamı ile karşılık verilir. 19 Aralık’ta 20’yi aşkın hapishaneye özel timler, dozerler, halen ne olduğu bilinmeyen

kimyasallar ve bombalarla girilir. Katliamda pek çok devrimci ölümsüzleşir, Ecevit ellerine gene devrimcilerin kanını bulaştırır.

Operasyonun ardından kameraların başına geçen Ecevit; **“Arkadaşların ellerine sağlık, başarılı bir operasyon olmuş. Vatana ve millete hayırlı olsun”** sözlerini rahatça söyler. Mevcut tartışmalarda F tiplerinin hayata geçmesi ertelenirken **“Hayata Dönüş”** operasyonu ile F tipleri hayata döndürülür.

Aynı gün televizyona açıklama yapan bir milletvekili şunu söyler; **“Hükümet bizi aldattı. Bu ‘Hayata Dönüş’ operasyonu olamaz. Devletin hapishanesine dozerlerle, orduyla girildi. Bu ancak bir katliam olur”**. Devlet ağzıyla itiraf böyle gelir.

Şimdi şunu düşünmek lazımdır; Ecevit kimin kahramanıdır? Eğitimde, sağlıkta özelleştirmelerin yolunu açıp, IMF ile anlaşmalar imzalayıp, yoksulu daha yoksul, zengini daha zengin bir lider halkın **“Karaoğlan”**ı olabilir mi?

“Arka bahçe”den isyan türküleri yükseliyor!

Devlet terörü, Oaxaca halkının direnişini durduramıyor!

Tüm Oaxaca Eyaleti’ni içine alan ve de halkın geniş kesimlerini kucaklayan bu eylem süreci henüz bitmiş değil. Hükümet güçlerinin provokasyonları sürüyor. APPO ise kitlelere provokasyonlara gelme çağrısı yaparak, yeni eylemler örgütliyor. Bir çok örgütlenme eyleme ülke çapında destek verilmesi çağrılarını yinelerken, Oaxacalı emekçilerin eylemi bugün artık tüm dünya çapında destek almayı sürdürüyor.

Dünya işçi ve emekçilerinin emperyalizmin her türden saldırılarına karşı geliştirdikleri direnişler giderek büyüyor. Özellikle de uzun yıllar boyu hayata geçirilmeye çalışılan neo-liberal politikaların yarattığı yoksullaşma, işsizlik, sosyal güvencesizlik vb. yıkımın en fazla hissedildiği Latin-Orta Amerika ülkeleri, geniş emekçi yığınların eylemleriyle sarsılmaya devam ediyor... Bu ülkelerden biri de Meksika.

Meksika’da giderek yükselen sınıf çatışmalarının ardında yatan başlıca neden, elbette emperyalist politikalar ve bu politikaların ülkenin işbirlikçi-uşak rejimleri tarafından Meksika halkına dayatılması sonucu ortaya çıkan ekonomik-sosyal-siyasal yıkımdır.

Meksika aynı zamanda ABD emperyalizmine komşu bir ülke ve aralarında uzunca bir sınır bulunmakta. Kolayca geçilebilir olan bu sınırdan her yıl binlerce insan ABD’ye geçerek, yoksulluk ve sefaletten kurtulmaya çalışmaktadır. ABD’deki Meksikalı göçmen sayısının 10 milyonun üzerinde olduğu tahmin edilmekte. Göçmenlere dönük hemen tüm emperyalist ülkelerde artırılan “önlemler”, en başta da ABD’de yaşayan göçmenleri, özellikle de Meksikalı göçmenleri etkilemekte. ABD emperyalizmi ülke içinde çıkardığı bir dizi yasayla göçmenlerin yaşamını daha da ağırlaştırıp, sınır dışı etmeyi kolaylaştırırken, Meksika sınırına dönük de yeni projeler üretiyor. En son gündeme gelen ve büyük bir tepki toplayan proje ise, ABD’nin iki sınır

arasına çekmeye çalıştığı ve Siyonist İsrail’in Filistin halkına karşı geliştirdiği “utanç duvarı” benzeri, sınır boyu uzanan bir duvar.

Ancak ne ABD emperyalizminin dolaylı ve doğrudan baskıları ne de emperyalist güdümlü Meksika hükümetinin en küçük bir kıpırdanışı kanlı bir vahşetle sindirme çabaları, Meksikalı emekçi yığınların öfkesinin, aylar boyu süren eylemlerle sokağa taşmasını engelleyemiyor.

Tıpkı Meksika’nın Oaxaca eyaletinin aynı adlı başkenti Oaxaca’daki emekçilerin 5 aydır süren eylemleri gibi. Bugün artık bir halk hareketine dönüşmüş olan eylem sürecinde, kent ve çevresindeki birçok kasaba 5 aydır emekçilerin işgaline sahne oluyor ve kelimenin tam anlamıyla artık halk tarafından yönetiliyor. **70 bin öğretmen grevde ve 350 sosyal ve siyasal örgütlenmenin bileşimi olan halk hareketi APPO (Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca), Vali Ulies Ruiz’in istifasını, demokratik reformlar ve anayasanın işletilmesini ve daha bir dizi ekonomik-demokratik hak talep ediyor.**

Meksika hükümeti ise, eğitim emekçilerinin başlattığı, ancak bugün geniş emekçi kesimleri içine grev-işgal sürecini daha ilk günlerden itibaren ordu-polis güçlerini devreye sokarak bastırma girişimlerini sürdürdü. **27 Ekim** gününe gelindiğinde, giderek yükselen ve de kiteselleşen eylemler, polis eylemcilerin üzerine saldırttığı provokatörlerin 4 eylemciyi silahla öldürmesinin ardından kan banyosuna dönüştü. Bu saldırı da ayrıca 11 kişi de ağır yaralandı.

Ancak Meksika hükümetinin **22 Mayıs 2006**’dan bu yana süren eylemlere dönük ilk kanlı saldırısı de-

ğildi bu. **Polisin gaz bombaları ve çeşitli silahlarla gerçekleştirdiği çok sayıda saldırıya maruz kalan eylemcilere dönük 14 Haziran’da gerçekleşen silahlı bir saldırıda da yine iki eğitimci ve bir çocuk yaşamını yitirmişti.**

70 bin eğitimcinin, ilk başlarda, daha yüksek ücret, öğrencilere dönük kahvaltılık vb. sosyal hizmetler, okullarda daha iyi bir donanım vb. ekonomik-sosyal taleplerle başladığı ve geline aşamada geniş emekçi kesimleri kucaklamayı başaran eylemlere dönük en saldırgan tutumu sergileyenlerden biri de bölge valisi olmuştu. Eylemcilerle herhangi bir görüşme yapmayacağını ilan eden vali bununla da yetinmeyerek, medya aracılığı ile eğitimcilere dönük bir “Ölüm Kampanyası” başlatmıştı.

Ancak 14 Haziran’da gerçekleşen bu kanlı saldırı aynı zamanda geniş bir dayanışma ağı örülmesini de beraberinde getirmişti. Kanlı eylemden hemen birkaç gün sonra 300’den fazla örgütlenme bir araya gelerek APPO’nun, yani “Oaxaca Halkının Birliği”nin altyapısını oluşturdular. APPO’nun içinde, reformistlerden devrimcilere kadar birçok anlayışın yanı sıra, 600 köyden yerliler de, Meksika’nın en ezilen kesimleri olarak yer alıyordular.

Birliğin yaptığı çağrı ile 16 Haziran’da 800 bin kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Bu sayı Oaxaca nüfusunun 1/4’üne eşitti. Eylem polisle yaşanan şiddetli çatışmalara sahne oldu ve polis karşısında zafer kazanan kitleler Oaxaca’yı ele geçirdiler.

Kısa süre içinde tüm Oaxaca eyaleti ayağa kalkmıştı. Oaxaca’nın dağlık bölgesi Zoogocho’da yaşayan yerliler uzunca bir yürüyüş gerçekleştirerek eğitim emekçilerinin eylemini desteklemeye geldiler. Tüm Oaxaca’da barikatlar kurulmuş ve tüm bölge eylemciler tarafından bloke edilmişti. **Eyalet hükümetine ve devlete ait çok sayıda binanın yanı sıra, parlamento ve Yargıtay binası da yine eylemciler tarafından işgal edilmişti.**

Eylemler ve işgal aylar boyu sürmüş ve Ekim ayına gelinmişti. Ancak aynı zamanda bu süreç içerisinde paramiliter güçler ve yerel polis tarafından gerçekleştirilen ve son

haftalarda dozu giderek artan provokasyonlar ve bunlara bağlı saldırılar, Meksika hükümetinin yaratmaya çalıştığı korku ve terör ortamını hazırlamış ve bölgeye binlerce takviye gücün yanı sıra, çok sayıda helikopter ve uçak gönderilmişti. Ordunun da arka planda destek sunduğu polis güçleri haftalardır halkın işgali altında olan Oaxaca sokaklarına dağılmıştı. Meksika hükümeti eylemlere önderlik eden ve çok sayıda siyasal ve sosyal yapının bir araya gelmesinden oluşan halk hareketi APPO’dan, işgalcilerin hükümet binalarını, caddeleri ve meydanları hemen boşaltmalarını istiyordu.

APPO ise hükümetin bu talebini ret ediyor ve daha büyük eylemler organize edileceğini ve hareketin tüm halk kesimlerine yayılmasının hedeflendiğini ilan ediyordu. Eyalet hükümeti eğitimcilerin ücretlerinde artış yapmayı kabul etmiş ve öğretmen sendikasının Oaxaca Kenti Seksiyonu Başkanı ise eyalet iç işleri bakanı ile görüşerek, eylemi aynı günlerde bitireceklerini açıklamıştı. Bu anlaşma tüm medyada yer almasına karşın, 700 delege 2 Ekim’de bir araya gelerek grevi sürdürme ve eyalet valisinin geri çekilme talebinde ısrar etme kararı almıştı.

APPO da bu karara paralel olarak, 1 Aralık’ta Oaxaca eyaletinde genel grev yapılmasına karar vermişti. İşte bu tablo altında 27 Ekim’e gelinmiş ve APPO’nun aldığı karar doğrultusunda sokaklardaki barikatlar güçlendirilmiş, ana caddelerdeki trafik, otobüs şoförlerinin de desteğiyle, bloke edilmişti. Bu hazırlıklar paramiliter güçlerin ve polisin, aynı gece gerçekleştirdiği ve 4 kişinin yaşamını yitirdiği kanlı saldırıyla bastırılmaya çalışılmıştı. Ağırlıklı olarak paramiliter güçlerin yer aldığı bu silahlı saldırı çok açık ki, Meksika hükümetinin haftalardır hazırlığını yaptığı “Büyük Temizlik” operasyonunun bir parçasıydı!

Bu operasyon 27 Ekim gecesi 4 kişinin yaşamını yitirdiği saldırılarla sınırlı kalmadı elbette.

Hedef eylemciler tarafından işgal edilmiş resmi-gayri resmi bina ve kurumların tekrar hükümet güçlerince ele geçirilmesini de kapsıyordu.

İşgalcilerin elinden geri alınmaya çalışılan yerlerden biri de, aynı zamanda APPO'nun radyo istasyonunun merkezi olan ve de öğrencilerin işgali altında bulunan **Benito Üniversitesi**'ydi. Ancak ağır silahlarla donanmış polis güçleri burada ağır bir yenilgi almış ve bu yenilgi beraberinde tüm şehri terk etmek zorunda kalmalarını da getirmişti. Üniversite öğrencilerinin, APPO'ya bağlı eylemcilerin ve de öğrencileri desteklemek için sokaklara dökülen halkın birlikte gerçekleştirdiği direniş 9 saat sürmüş ve çok sayıda eylemcinin yaralanmasına, birçok insanın da tutuklanmasına rağmen ne barikatları aşmayı ne de üniversiteye girmeyi başaran polis güçleri, bölgeyi son kez göz yaşartıcı bomba yağmuruna tuttuktan sonra, -geçici de olsa- geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Tüm Oaxaca Eyaleti'ni içine alan ve de halkın geniş kesimlerini kucaklayan bu eylem süreci henüz bitmiş değil. Hü-

kümet güçlerinin provokasyonları sürüyor. APPO ise kitlelere provokasyonlara gelmeme çağrısı yaparak, yeni eylemler örgütlüyor. **Birçok örgütlenme eyleme ülke çapında destek verilmesi çağrılarını yinelerken, Oaxacalı emekçilerin eylemi bugün artık tüm dünya çapında dayanışma almayı sürdürüyor.** Birçok ülkede Meksika konsoloslukları önünde destek amaçlı protesto gösterileri, yürüyüşler düzenleniyor.

“Aklıma tek kelime geliyor: Zafer!”

Özellikle de Latin Amerika ülkelerinde sayısız destek eylemleri gerçekleşti, Nikaragua'da, Ekvador'da, Guatemala'da destek mitingleri oldu. ABD'de de benzer eylemlilikler oldu, Kanada'da forumlar ve yürüyüşler yapıldı. Meksika polisinin saldırılarında gözaltına alınan ve daha sonra serbest bırakılan bir grup insandan biri bu eylemlerden birinde,

kitlelere şöyle sesleniyordu: **“Tüm bu günleri değerlendirdiğimde, yaşadığımız tüm işkenceleri, gözaltıları ve ölümleri; aklıma sadece bir kelime geliyor: ZAFER!”**

Ve 6 Kasım'da Oaxaca'da yapılan gösteri ise, Oxaca halkının gerçekten de yalnız olmadığını gösteriyor. 6 Kasım'da, tam 1 milyon 300 bin kişinin katıldığı bir protesto eylemi gerçekleşiyor.

Meksikalı emekçi yığınların, tüm devlet terörüne rağmen durdurulamayan isyanı aslında dünyanın birçok yoksul ülkesinde olduğu gibi, Meksika'da da sınıf çelişkilerinin giderek artmasının ürünüdür.

Meksika'da Mart ayında bir maden ocağında gerçekleşen kazada 65 maden işçisi yaşamını yitirmiş ve bunu takip eden günlerde yapılan protesto gösterilerine yine polis ve paramiliter güçler tarafından gerçekleştirilen saldırıda iki

maden işçisi ölmüş, sayısız işçi de yaralanmıştı.

4 Mayıs'ta Atenco şehrini basan 3500 polis, “yasadışı” pazar tezgahlarını kaldırma adı altında, buradaki satıcılara ve küçük esnafa dönük kapsamlı bir saldırı gerçekleştirmişti. Gün boyu süren sokak çatışmalarında 2 kişi yaşamını yitirmiş, 200'den fazla insan da tutuklanmıştı.

Ekim 2006, Meksikalı 70 bin eğitim emekçisinin başlattığı ve bugün geniş bir halk hareketine dönüşmüş olan eylemlilik sürecinin zirvesi niteliği taşımanın yanı sıra, sınıf mücadelesi adına çıkarılacak derslerle dolu. Buradan alınacak nice ders, sadece Meksika'daki emek hareketinin değil, tüm dünya emek hareketinin örnek alabileceği gelişmelerle doludur.

Bu fırsatlar değerlendirildiğinde egemenler korkularının yersiz olmadığını anlayacaklar!

OAXACA HALKININ MÜCADELESİ ENTERNASYONAL MÜCADELENİN BİR PARÇASIDIR

(APPO* temsilcisi, Fiyorentino Lopez Martinez ile yapılan röportaj. Martinez Oaxaca'nın en eski ulusal gruplarından biri olan Mixteek'lerden, bir Mixteek köyündenim ve Mixteek dilini konuşuyor.)

- **APPO nedir ve nasıl örgütlenmiştir?**

-APPO 17 Haziran 2006'da mücadelesine başlamıştır. APPO, işçi sendikalarını, köylü örgütlerini, semt komitelerini, yerli örgütlenmelerini, kadın örgütlerini, yerel grupları ve kişileri içinde barındıran bir şemsiye örgütüdür. Toplantılarda her örgütün temsilcisi bulunmaktadır. **Kararlar oy çokluğu ile değil, oy birliğiyle alınmaktadır.** APPO'nun temel hak taleplerini ve hedefleri içeren bir programı vardır. **Örneğin, gerçek bir demokratik sistem arayışı ve emperyalizme, kapitalizme ve faşizme karşı mücadele gibi. Temel sorun kapitalizmdir.** Kapitalizmden dolayı, Oaxaca'da zorba Ulises Ruis Ortis hükümeti vardır. APPO herkesin katılabileceği bir demokrasi istemektedir.

- **APPO'nu ilk talebi olan, Ulises Ruis Ortis'in istifası kabul edildiğinde ne olacak?**

- Amacımız, halkı bugünkü hükümetten daha fazla dinleyecek, daha demokratik bir hükümettir. Eşitlik ve insan haklarının gelişimi için ve baskıya karşı mücadele etmeye devam edeceğiz. APPO örgütleri bir bakıma Zapatistalara benzemektedir, ancak onlara göre kendi aralarında çok daha fazla farklılık göstermektedirler. **APPO bir şube değildir, ne de herhangi bir politik partiyle bağlantılıdır.** Oaxaca'daki mücadeleden çok daha geniş bir mü-

cadelede odaklanmaktadır. Yerel mücadelenin dışında, hem ulusaldır hem de yeni bir dünya için evrenseldir.

- **“Demokrasi” ile neyi ifade ediyorsunuz?**

- Birkaç yılda bir yapılan seçimlerle bağlı olmayan, sistemin tam işlemini. Bugün Meksika'da güçlü ve zengin çok büyük bir farklılığı vardır. **Demokrasi sadece politik değil aynı zamanda ekonomik ve sosyal bir koldur.** Örneğin, Meksika'da halkın, hakları yoktur ve insanlar durup dururken ortadan kaybolmaktadır. Eşitlik yoktur.

- **APPO yemek, su para dağıtımını nasıl örgütliyor ki, bu eylem aylarca sürebildi?**

- Şehir merkezinin işgali, bir şeyler değiştirebilmek için tek yoldu. 14 Haziran'da halk şehir merkezini ele geçirdikten sonra, destekçiler geldiler ve bizlere su ve yemek getirdiler. Bu, bugüne kadar sürmekte. Meksika'nın farklı yerlerinden ve yurt dışından büyük bir dayanışma ve yardımlaşma var.

- **Oaxaca'da pek çok insan dört aydır süren eylemlerden dolayı gelirlerini ve işlerini kaybetti. APPO bu sorunu nasıl karşılamakta?**

- Bu eylemimizin bir sonucudur. Ancak büyük bir dayanışma var. Bu durumdan sorumlu APPO değil yerel iktidardır. **Bastırma yıllardır var ve zenginler ile fakirler arasındaki fark son yıllarda korkunç derecelerde açılmıştır.** Bütün bunlara rağmen halk, geliri az veya hiç olmasa da APPO'yu desteklemektedir.

- **Geleceği nasıl görüyorsunuz, mesela bir on yıl sonrası?**

- Oaxaca'daki mücadele uluslararası mücadeleye bir katkıdır. Hem yerelde hem de uluslararası alanda halklar, sistemin değişmesi için, baskıya karşı ve özgürlüğe kavuşmak için mücadele ediyorlar. **Mücadelemizin meyvelerini sonraki yıllarda toplayabileceğiz.** Halklar şanslarını ellerine alarak, daha iyi yaşamak için yeni yöntemler arıyorlar. Diğer örgütlerin fikirleri ve mücadeleleri, Oaxaca'daki mücadeleyi ve APPO'nun temel anlayışlarını etkilemiştir. Neo-liberalizmin kabul ettirmek istediği yeni baskı yöntemlerine karşı durabilmemiz için mücadeleye devam etmemiz gerekiyor.

- **APPO'da kadınların yeri nedir?**

- Çok önemli yerleri var. Ağustos'tan itibaren, Kadın Koordinasyonu olarak farklı bir platformları var. Kitleli katılımlı bir kadın eylemi oldu. Oaxaca'da kadınların okuma yazma bilme oranı erkeklerinkinden çok daha

yüksektir. APPO kadınlar için özel bir manifesto işlemiştir.

- **Yerlilerin mücadelesi ile ilgili birşeyler söyleyebilir misiniz?**

- Ülke halkının çoğunluğunun mücadelesidir. Pek çok yerli halk vardır ve her birinin kendi dili vardır. APPO'da pek çok yerli halk temsil edilmektedir. **Yerli halkların örgütlenme biçimi diğer gruplara göre çok daha demokratiktir.** Bundan dolayı, APPO'da model olarak kullanılmıştır. Oaxaca'daki yerli halklarda oybirliği gelenektir. APPO'daki toplantıları bu modelle işlemekteyiz. Yerli halkların, bütün iyi gelenek ve görenekleri demokratikleştirme sürecinde kullanılmaktadır.

*APPO (Oaxaca Halkının Halk Toplantısı); Meksika'da gerçekleşen eylemlerde önderlik eden geniş katılımlı örgütlenmedir. (Bu röportaj Yunanistan'da YKP/ML'nin yayın organı “Proletarya Bayrağı” tarafından alınarak çevrilmiştir. “Proletarya Bayrağı”ndan da İşçi-köylü gazetesi için Türkçe'ye çevrilmiştir.)

EZLN'nin Oaxaca'ya desteği

Meksika içindeki destek de geniş boyutlara ulaşmış durumda. Ülke çapında desteğini açıklayan örgütlerden biri de **EZLN (Ulusal Kuruluş Hareketi Zapatista Ordusu)**. EZLN, 30 Ekim 2006'da, Meksika ve Dünya Halklarına hitaben yaptığı açıklamada, Oaxaca halkıyla destek amacıyla genel grev çağrısı yapıyor, dünya çapında protesto eylemleri örgütlenmesini talep ediyor. Subcomandante Markos imzalı açıklamada Oxaca halkına, **“Yalnız değilsiniz! Yalnız Değilsiniz!”** diye

sesleniliyor ve EZLN'nin sürece ilişkin yaklaşımı ve bu yönlü aldığı kararlar özetle şöyle konuyor:

“Oaxaca halkı direniyor! Hiçbir namuslu insan, çoğunluğunu yerli halkın oluşturduğu insanların öldürülmesi, dövülmesi ve hapsedilmesi karşısında sessiz ve tepkisiz kalamaz.

Bizler, Zapatistalı kadınlar ve erkekler, susmayacağız, bilakis Oaxacalı kardeşlerimizle dayanışma örgütleyeceğiz. (...)

Yeni Demokratik Devrim'e doğru Nepal'den gözlemler KATHMANDU'DA MAOİSTLERİN AYAK SESLERİ-4

Nepal'deki son günlerimiz yaklaşıyor. 2 haftaya yakın bir zamandır Nepal Devrimi hakkında önemli gözlemlerde bulunduk. **Çok sayıda etkinliğe, eyleme katıldık, çok sayıda yoldaşla ve farklı görüşlerden insanlarla tanıştık.** Ancak en büyük arzumuz olan Kızıl İktidara gitmek ve Halk Kurtuluş Ordusu'ndan yoldaşlarla tanışmak son günlere kadar mümkün olmamıştı. Hava şartları ve yoldaşların uzak bölgelerde konumlanmış olmaları engel çıkartıyordu. **Fakat son günler yaklaşırken şansımız tekrar bizden yana döndü ve kendimizi Kathmandu'dan ayrılış hazırlıklarında bulduk.**

İlk planlanana göre daha kısa olsa da böyle bir fırsatı yakalamak bizi çok mutlu etmişti. Gideceğimiz yer Hindistan sınırında ovalık bölgeye giren Terai'deki Chitwan şehriydi. Başkentten 4 saat uzaklıkta olan Chitwan gür ormanları ve ormanlarında yaşayan vahşi hayvanlarıyla ünlü. Buraya safari için gelen turistlerden kaynaklı da turistik bir şehir. Ülkenin deniz seviyesine en yakın yeri olan Terai'de tropikal iklim hüküm sürmekte. Bu nedenle çok sıcak. Nepal'in bir bölgesinde (Terai'de) hava 50 dereceyken aynı anda diğer bir bölgesinde hava - 50 derece (Everest'te) olabiliyor.

Chitwan'a ülkenin en büyük anayolundan gidiyoruz. Nepal'in doğusundan batısına uzanan ve şehirleri birbirine bağlayan esas olarak tek bir anayol var. Ancak anayol dediğimizde ülkemizde büyük şehirleri birbirine bağlayan, gidiş ve dönüşte 3'er

4'er şeridin olduğu büyük yolları akla getirmek doğru olmaz. **Daha çok Erzurum-Diyarbakır, Dersim-Ovacık, Malatya-Hekimhan arası yollar gibi değerlendirilebilir.** Gidiş ve dönüşte karşılıklı 1'er aracın gidebildiği bir yol. Hele karşımızdan bir kamyon geliyorsa bizim aracımız kendini olabildiğince yolun kenarına atmak zorunda. Ülke çok dağlık olduğu için yolun bir tarafında sarp dağlar öte tarafında ise uçurum veya nehir bulunmakta. Bu anlamda gördüğümüz manzara oldukça büyüleyiciyken -bir yanda ormanlık, sarp dağlar, öte yanda akan nehir- aynı zamanda aldığımız yol da çok tehlikeliydi. Çünkü yollar genellikle dik ve virajlı.

Nepal'in anayolunu anlatmamızın bir nedeni de ülkede gerilla savaşı vermenin avantajlarını göstermektir. Bu yolda giderken gerillaların başkenti ablukaya nasıl aldığını da anlamış olduk. Türkiye'de Katmandu'nun PLA (Halk Kurtuluş Ordusu) tarafından ablukaya alındığı haberlerini okuduğumuzda bu yolların konumunu bilmediğimiz için farklı beklentilere sahip olabiliriz. Ancak Nepal'de başkente giden anayolu tutmak, trafiği kesmek gerillalar için çok güç bir mesele de değil. **Çünkü coğrafyanın özellikleri hesaba katıldığında, stratejik bazı tepeleri tutmak ve yoldaki birkaç köprüyü uçurmak trafiği kesmek için yeterli.** Zaten trafik bir kez karşılıklı olarak araçlarla kilitlendiğinde gerici ordunun kalkıp gerilla savaşıyla gelmesi de çok güç.

miyeti, var olan kısıtlı sanayi için de geçerli. İmalat yerlerinin ve fabrikaların % 90 kadarı da Hint burjuvazisinin elinde."

"Ülkemizde halkın % 81'inden fazlası tarıma bağlı. Bu nedenle Halk Savaşının köylülerle sıkı bir ilişkisi bulunmaktadır. Halk Savaşı zaten bir köylü savaşıdır. Partimiz Halk Savaşı ile köylülükle ilişkilerini geliştirmiştir. Devrimimiz köylü mücadelesinden ayrı düşünülemez. Zaten başta Prachanda olmak üzere önderlerimizin önemli bir kısmı da köylü çocuklarıdır."

"Partimiz köylünün gerçekliğini doğru bir şekilde analiz ettiği ve doğru politikalar belirlediği için Halk Savaşı gelişti. Örgütümüz Maoist partinin politikaları ve stratejisinden memnundur. Bu nedenle bu politikaları uygulamak için çaba harcıyoruz."

"Halk Savaşına köylülerin önemli bir bölümü katıldı ve büyük roller oynadılar. Köylülerin örgütümüze katılımı da yüksek. Örgütümüzün yaklaşık 3.1 milyon üyesi var."

Zengin köylü politikası

"Kurtarılmış bölgelerden ağalar kovuluyor. Ağalar ve tüm gerici güçler şehirlerde merkezileşiyor. Zengin köylüler bizim ittifak yaptığımız bir güç. Birbirimizi koruyor, birlikte çalışıyoruz. Halk Savaşı başladığında ağalar bize karşı mücadele ettiler ancak zengin köylüler böyle bir harekete geçmedi, bize yardımcı oldular. Harekete doğrudan katılmadılar ama karşıt bir plan da yapmadılar. Bizler zengin köylülere siyasi eğitim vererek ideolojilerini ve bakış açılarını

değiştirmeye çalışıyoruz. Zengin köylüler öz olarak oportünistler. Hareketimiz güçlendiğinde etrafımızdalar, zayıflayınca da uzaklaşırlar. Ancak bizim esas düşmanımız toprak ağalarıdır. Toprak ağaları kralın ve Kraliyet Ordusu'nun gerçek temsilcileridir."

Barış görüşmeleri sonucunda ağalara toprakları geri verilecek mi?

"Barış görüşmeleri başarılı olursa ideolojimizi, hareketimizi kabul eden, hareketimize katılan ağalara topraklarını geri vereceğiz. Ve elbette üretime de katılmak zorundalar. Halkı katleden, suç işleyen, işkence yapan, Kraliyet Ordusu'na yardım eden ağalara topraklarını vermeyeceğiz. Barış görüşmelerinde toprakları geri vereceğimizi söyledik ancak bu kriterleri de kabul ettirdik. Köylülerin gerçek taleplerini kabul etmek şartıyla topraklar geri iade edilecek. Yine bu topraklarda üretilen ürünün üçte biri toprak sahibine üçte ikisi de köylüye kalacak."

İşadamları örgütünden yoldaşlar

Köylü örgütünden sekreter yoldaşla sohbetimizin sonlarına doğru 2 yoldaş geliyor. Zamanımız sınırlı olduğu için Shrestha yoldaşla daha fazla sohbet edemiyoruz. Gelen yoldaşların isimleri Kapil Babu Khanal ve Tika Ram Pokhorel. Bu yoldaşlar Chitwan'da kaldığımız sürece bizimle ilgilendiler. Kendileri işadamları örgütünün yönetimindediler. **Pokhorel yoldaş örgütün başkanı.**

Bu yoldaşlar sınıfsal olarak ulusal

Köylü örgütü sekreterleriyle buluşma

Chitwan'a gece geç saatte varabildiğimiz için o akşam bir şehir otelinde geceliyoruz. Ertesi gün, öğlen saatlerinde yoldaşların köylü örgütülüğünün sekreterinin evine gitmek için yakın bir köye gidiyoruz. Chitwan'daki köyler Akdeniz, Ege köylerine benziyor. Her tarafta meyve ağaçları var ve çok yeşil.

Ziyaretine gittiğimiz yoldaş **Tüm Nepal Köylüler Birliği (Devrimci)**'nin Genel Sekreteri **Chitra Bahadur Shrestha** yoldaş. Yoldaş 10 yıl önce illegal faaliyete geçmek zorunda kalmış. Daha sonrasında Hindistan'da yakalanmış ve 26 ay Bihar'da Hint hapisanelerinde kalmış. Temmuz ayında barış görüşmeleri sayesinde serbest bırakılmış. Yoldaş aynı zamanda **Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi** danışmanı.

Yoldaş bizi sıcak bir şekilde karşılıyor. Dil sorunu nedeniyle anlaşmakta zorluk çekiyoruz. Ancak sorularımız üzerine ülkedeki köylülerin durumunu kısaca özetliyor:

"Toprak, üzerinde çalışan köylünüdür"

Köylülüğün devrimci programı:

"Köylülerin % 80'i topraksız. Örgütümüzün şiarı 'toprak, üzerinde çalışan köylünün olmalıdır.' Çünkü % 20 çalışmadığı halde kalan % 80'i sömürüyor."

"Bizim devrimci programımız kısaca şöyle özetlenebilir: gerici güçlerle bağı olan köylülerin topraklarına koşulsuz el konulacak. Ulusal sermayeli köylüler için ise toprak limiti konulacak ve anlaşmak için çaba harcanacak. 10 hektara kadar toprağı olanlar ise topraklarını koruyacak.

Örgütümüz şimdiye kadar gerici güçlerle bağı olanların 50 bin hektar toprağına el koydu. Bu topraklar topraksız köylülere dağıtıldı. Bu topraklarda genellikle komunal tarımsal üretim sistemini uyguluyoruz. Parti tarımsal üretimi topluyor ve Halk Savaşının ihtiyaçları doğrultusunda kullanıyor."

"Devletin köylüyü koruyan bir politikası yok. Var olan politikası tarımsal üretimin yönetimi üzerine. Köylüler ürettiklerinin % 90'ını kendi ihtiyaçları için kullanıyorlar. Kalan % 10'unu da tüccara satıyorlar. Bu tüccarların çoğu Hintli. Bizden aldıkları ürünleri bize daha pahalıya satıyorlar, köylüyü sömürüyorlar. Tarımda Hintli tüccarların haki-

burjuvaziye bağlılar ve en üst kast olan Brahmanlardan. Ancak öğrencilik yıllarında devrimci düşüncelerle tanışmışlar ve Halk Savaşı sürecinde de örgütlü faaliyet yürütmüşler. Bağlı buldukları örgüt Halk Savaşını destekleyen bir örgüt. Amaçları iş adamlarını yeni demokratik iktidar için örgütlemek.

Bu yoldaşlar savaş esnasında kendilerini açıktan ifade etmiyorlarmış. Gizli çalışıyorlarmış. **Yoksa Maoist oldukları bilinse işlerini de sürdürmeleri mümkün olamazdı.** Savaş döneminde lojistik destekte bulunuyorlarmış. Para yardımı, eşya ve insan taşıma, yoldaşları işe alma vb. görevleri yapıyorlarmış. Bir diğer önemli görevleri de iletişim sağlamış.

MK SB üyesi yoldaşın ailesiyle tanışıyoruz

Khanal ve Pokharel yoldaşlar bizleri ilk olarak PMK SB üyesi **Bahadur** yoldaşın ailesinin evine götürüyor. Burada yaşlı anne ve babasıyla kısa bir sohbet yapıyoruz.

Baba çok yaşlı olduğu için konuşmıyor. 32 yıl **Gurkha** askeri olarak İngiliz ordusunda savaşmış. Gurkhaların çok ilginç öyküleri var. Gurkhalar İngiliz ordusuna zorla alınan ve dünyanın dört bir yanında İngiliz sömürgeciliği için ön saflarda savaşırılan Nepalli gençler. Özellikle 1960'lı yıllara kadar oldukça yaygınmış Nepalli gençlerin zorla İngiliz ordusuna alınmaları. Nepal'de yüz binlerce Gurkha bulunmaktadır. Bu uygulama yüzünden Nepal halkı büyük acılar çekmiş. Zorla askere alınan gençlerin birçoğundan haber alınmamış. Gurkha askerlerinin eşleri, çocukları, aileleri acılar içinde yıllarca eşlerinin, çocuklarının yolunu beklemişler. Bugün Nepal'de eski Gurkhaların ve Gurkha eşlerinin güçlü kitle örgütleri mevcut ve bu örgütler halk hareketinin içindeler. Dayanışma Konferansında tanıştığımız eski Gurkha askerlerinin örgütünün başkanı, kendileri askere zorla alınmasaydı güçlerini kendi ülkeleri için kullanabileceklerini ve kralın zulmü altında bu kadar ezilmeyebileceklerini belirtmişti. **Gurkhaların kendilerine özgü ünlü bıçakları var.** Yoldaşlar Halk Savaşının bu Gurkha bıçaklarıyla başladığını, bu bıçaklarla silahlara el koyup silahlандıklarını belirtiyorlar. Yeni öğrendiğimiz bu gerçeklik de emperyalizmin halk düşmanı yüzünü gösteren bir başka uygulama olarak öfkemizi büyüttü.

Bahadur yoldaş ailenin 7 çocuğunun en büyüğü. Kendisi Moskova'ya tarımsal üretim üzerine eğitim almaya gidiyor. 27 yıl önce 3. sınıftayken okulu bırakıp mücadeleye katılmak için ülkeye geri dönüyor. O dönem ailenin buna tepkisi çok büyük olmuş. Ancak şimdi tüm ailenin devrimi desteklediğini söylüyor anne. Geçmişe göre bilinçlendik-

lerini belirtiyor.

Bahadur yoldaşın partide etkili bir yere gelmesi nedeniyle devletin aile üzerindeki baskısı artıyor. Yoldaşın orada olmadığını bildikleri halde sıkça gelip aileyi sorguya çekiyorlarmış. **Yoldaşın fotoğraflarına el koyuyorlarmış.** Baba asker olduğundan kaynaklı evde olmadığı için baskılara maruz kalan, direnen, çocukları koruyan hep anne olmuş. Gece baskınlarına alıştığını, askerle, ajanlarla nasıl muhatap olunacağını bildiğini söylüyor. Anneyle babayı fazla rahatsız etmemek için programımızın yoğunluğunu gerekçe göstererek yanlarından ayrılıyor.

Kızıl iktidara kısa bir ziyaret

Bahadur yoldaşın ailesinden sonra hedefimiz Kızıl İktidar bölgesine gitmek. Yaklaşık 20 dakikalık bir yoldan sonra ordunun kışlasını geçiyoruz ve yoldaşlar artık Kızıl Bölgede olduğumuzu söylüyorlar. **Ovalık bölge olmasına rağmen düşman kışlasından ileriye gidemiyormuş.** Savaş döneminde ayda bir askeri operasyon için giriyorlarmış ancak fazla tutunamıyorlarmış. Köylerin, evlerin içinde yolumuza devam ediyoruz. Temiz, düzenli, güzel evler, herkes işinde gücünde. Bazen toplanmış, bir şeyler konuşan kadınların, gençlerin yanından geçiyoruz.

Yol boyunca köyde şehitler için yapılmış yerleri ziyaret ediyoruz. Önce bir okula geliyoruz. Hafta sonu olduğu için okul kapalı. Okulun içinde bir binayı yoldaşlar kütüphaneye çevirmişler. Yoldaşın ismi Mitra Mani Acharya. Yoldaş o bölgenin insanıymış ve bölgede önemli faaliyetler yürütmüş. Faaliyette söz konusu okulda başlamış. 22 yıl önce şehit düşmüş. **ANNISU-R'dan** genç yoldaşlar onun anısına kütüphaneyi oluşturmuşlar ve binanın önüne yoldaşın anlatan bir yazı koymuşlar.

Ardından küçük bir parkı ziyaret ediyoruz. Bu parkı da yine o köyde faaliyet yürütürken 2 yıl önce şehit düşen Ram Bahadur Khadka'nın anısına yap-

mışlar. Parkı ziyaret ettikten sonra bir şehit yoldaşın evine uğruyoruz. Ancak ailesinin evde olmadığını öğreniyoruz. Şehit yoldaşın kardeşinin eşi bizi karşılıyor, kısa bir sohbetin ardından yanından ayrılıyor. **Şehit yoldaşın ismini ise hemen evin yanındaki komün tarlasına vermişler.** Büyük bir pirinç tarlası burası ve yoldaşın ismiyle anılıyor.

Tarlanın yanında geçtikten sonra başka bir şehit yoldaşın ailesini ziyaret ediyoruz. Yoldaşın annesi ve kardeşiyle tanışıyoruz. Kısaca neden geldiğimizi anlatıyoruz ve yoldaşları selamlıyoruz. **Şehit yoldaşın ismi Sharada Shrestha.** Yoldaş bölgede sevilen ve bilinen bir yoldaşmış. Tanınan bir gençlik önderiymiş. Ardından bölgede kadın hareketinin yaratılmasında etkin bir rol oynamış ve alkol karşıtı harekete önderlik etmiş. Ayrıca güzel sesi nedeniyle kültürel çalışmalarda da yer alıyormuş. Yoldaşın esas görevi ise **Chitwan** şehrinin parti komitesi sekreterliğiymiş. Yoldaş parti toplantısı için şehirden ayrılırken yakalanıyor ve düşman tarafından katlediliyor. Yoldaşın anısına köyün meydanına plaket asmış yoldaşları.

Şehit yoldaşların bu şekilde uğruna mücadele ettikleri Kızıl İktidarda anılmaları bizleri de çok etkiledi. Biz de yoldaşların anılarının önünde saygıyla eğildiğimizi, uğruna canlarını verdikleri mücadeleyi yükselteceğimizi yoldaşlarına ilettilik.

Halk sanatçısıyla sohbet

Ardından Nepal devriminin en ünlü sanatçılarından birinin evini ziyaret ediyoruz. Yoldaşın ismi Khusiram Pakhrin. Şansımıza yoldaş uzun bir yolculuğun ardından evine yeni dönmüş. Yoldaş 30 yıldır devrim saflarında sanatını gerçekleştiriyor. **Şarkı söylüyor, beste yapıyor, şiir yazıyor, dans ediyor.** Birçok enternasyonal marşı Nepalceye kazandırmış. Yoldaş eski, küçük bir kulübede oturuyor. **"Ben 30 senedir bu kulübedeyim. Ben sanatımı maddi getiriler için değil devrim için yapıyorum. Başka hiçbir isteğim yok. Çünkü ya-**

şamda her şey feda edilebilir" diyor. Yoldaş bugüne kadar 500 şarkı hazırlamış. 5 de kaset çıkarmış. Partinin açık ve kapalı etkinliklerinde ve Hindistan'da binden fazla konser vermiş.

"Emperyalist, gerici kültür yayılmaya çalışıyor. İngilizce şarkılar, Hollywood şarkı ve filmleri, Hint film ve şarkıları, ülke egemenlerini öven şarkılar, toplumsal değeri olmayan aşk şarkıları ve anlamsız şarkılar gerici kültüre dahildir. Ülkemizde birçok ilerici sanatçı buna karşı mücadele ediyor. Ulusal, devrimci, halkın özlem, sorun ve taleplerini yansıtan bir sanat anlayışını savunuyorum."

"Silahlı mücadele başladığında halkın kültürel grupları üzerinde büyük baskı vardı. 8 yıl önce Kathmandu'da 7 halk sanatçısı, Rolpa'da 11 halk sanatçısı öldürüldü. Partiyle birlikte hareket eden çok sayıda kültürel grup var. Halk sanatçıları Tüm Nepal Halk Kültür Örgütü'nde örgütlüler. Başkanımız işkence ile katledilen Krishna Sen'dir. Şu ana kadar 160 halk sanatçısı katledildi."

"Gerici hükümet kültür gruplarını bastırmaya önem veriyor. Çünkü bunlar kendilerini tehdit ediyor. Ancak baskı yaptıkça kültürel çalışma yapanların sayısı artıyor. Şu an örgütümüzde 15 binden fazla halk sanatçısı bulunmaktadır."

"Halkımız çok yoksul ve kültürel çalışmalara çok ilgi gösteriyorlar. Partinin düşünceleri/politikaları bu şekilde yayılıyor. Bu sayede parti güçleniyor. 10 sayfa bildirinin, 1 saatlik konuşmanın veremediğini 1 şarkı verebiliyor."

Yoldaşın ailesi de mücadele içinde. Bir oğlu 3 yıl önce şehit düşüyor. Kızı ve eşi de tam zamanlı parti çalışanı. Yoldaş 30 yıllık mücadelenin ve onca bedelin ardından zafere bu kadar yaklaştıkları için gurur duyuyor. "Dünyadaki hiçbir değişim basit bir şekilde gerçekleşmez. Zorla olur. Devrim de kolay bir iş değildir ve çoğunluğun kurtuluşu için küçük bir grubu feda etmek gerekmektedir. Şanslıyız ki bizler o küçük gruba dahil olmadık. Geçmişe baktığımda sadece gurur duyuyorum."

Pakhrin yoldaş bize devrimci sanatçının nasıl olması gerektiğini gösteriyor. Güzel sesiyle bizim için ufak bir şarkıyı da seslendiriyor. Mütevaziliğiyle, bilinciyle tam bir halk ozanı olduğunu anlıyoruz. Yoldaşın ismini daha sonrasında çok duyuyoruz. Yoldaşın devrimci hareket içindeki önemini ve ününü daha iyi anlıyoruz ve onun sadeliğine ve inancına olan saygımız katlanıyor.

Halk Kurtuluş Ordusu'nu ziyaret

29 Eylül sabahı Halk Kurtuluş Ordusu'nu (PLA) ziyaret için erkenden yola çıkıyoruz. Ziyaret günü yoldaşlar da eski bir özel okula yerleşmekle meşgullermiş. Gerillalar esas olarak köylerde kalıyorlarmış. Ancak gittiğimiz dö-

nem festival dönemi olduğu için yoldaşlar bir haftalığına okula yerleşmeyi tercih etmişler. Festival esnasında silahlarla köyde kalmayı doğru bulmamışlar. **Ziyaretimizden bir gün önce yaklaşık 500 gerilla okula gelmiş.** Görevleri 2 gün içinde okulu yaşanabilir bir ortama dönüştürmek. Yerleri temizliyorlar, elektrik hattı çekiyorlar, yemekhane ve yıkanma yerlerini ayarlıyorlar. Çünkü 3 gün sonra yaklaşık 1000 gerilla daha okula gelip yerleşecekmiş.

Belli bir yere kadar arabayla gittikten sonra yoldaşlar bizi motosikletle gerillaların kaldığı okula götürdüler. Bizi komutanlık düzeyindeki yoldaşlar kapıda karşıyorlar. Ziyaret ettiğimiz birlik Üçüncü Tugaya bağlı Basu Tümeni. Basu yoldaş MK-SB üyesiyken 7 yıl önce şehit düşmüş. Yoldaşın ismini tümene vermişler.

Biz vardığımızda yoldaşlar da eğitim yapıyorlardı. Kısa bir süre onları izledikten sonra sohbet için bizi bir salona aldılar. Salonda 4 yıl önce PLA'ya katılan müfreze komutanı Roshani yoldaş, 5 yıl önce PLA'ya katılan müfreze komutanı Rashana yoldaş, PLA gazetecisi Basanda yoldaş, 4 yıl önce katılan birim komutanı Komala yoldaş, 6 yıl önce PLA'ya katılan bölük komutanı Pralok yoldaş, bölük siyasi komiseri Sancın yoldaş, 7 yıl önce PLA'ya katılan bölük siyasi komiseri Jayanta yoldaş, 9 yıl önce PLA'ya katılan bölük siyasi komiseri Navin yoldaş, 9 yıl önce PLA'ya katılan tabur komutanı Simon yoldaş, 8 yıl önce PLA'ya katılan tümen komutan yardımcısı Sarad yoldaş ve 11 yıl önce PLA'ya katılan tümen komutanı Ashok yoldaş bulunmaktaydı.

PLA'nın yapısını anlatmak gerekirse;

Halk Kurtuluş Ordusu'nun yapısı

Tüm ülkede 7 tugay (5000-8000 üye) bulunmakta. Her tugayda 3-5 tümen (1500-1700 üye), her tümende 3-5 tabur (450-500 üye), her taburda 3-5 bölük (150-170 üye), her bölükte 3-4 müfreze (35-45 üye), her müfrezede 3-5 birim bulunmakta. Her birimde 11-13 kişi üye mevcut.

Kathmandu'nun çevresinde 3. tugay bulunmakta ve bu tugaya bağlı 5 tümen var. Biz de bu tümenlerden birindeyiz.

PLA'nın başkomutanı **Prachanda** yoldaş. Prachanda yoldaşa bağlı ise 4 yardımcı komutan yer almakta. Bunlar Pasang yoldaş, **Anamta** yoldaş, **Prabhakar** yoldaş ve **Baldev** yoldaş.

Yoldaşlar genellikle köylerde kalıyorlar. Kaldıkları yerlerde mevsimlik çalışmalara katılıyorlar. Köylülerle birlikte yol yapıyorlar, suyolları, köprüler, şehitler için anıtlar inşa ediyorlar. Rolpa'da yaralı gerillalara bakan bir hastaneleri var. En son Rolpa'da 91 kmlik Şehitler Yolu (**Shahid Marge**) anayolunu inşa et-

mişler.

Filistin ve Irak halklarının direnişini inceleyip incelemediklerini ve buradaki mücadele hakkındaki görüşlerini sordumuzda ise onlardan öğrendiklerini söylüyorlar. **"Filistin ve Irak halkları ABD emperyalizmine karşı militanca mücadele ediyor ama siyasi kumandanlık bulunmamakta. Bu da siyasi hedefine ulaşmasını engelliyor. Bu ülkelerdeki en büyük ihtiyaç siyasi-komünist önderliktir. Salt askeri mücadele yetmeyecektir."**

Yoldaşlar emperyalist işgale karşı hazırlıklarını sürdürdüklerini de belirtiyorlar. Prachanda yoldaş bir röportajında tünel savaşından bahsetmişti. Yoldaşlar bu tünel savaşının Hizbullah'ın kullandığı şeklin kopyası olmayacağını, Nepal'e özgü olacağını ifade ediyorlar.

"Kraliyet Ordusu'ndan PLA'ya çok sayıda asker silahlarıyla birlikte katılıyor. Alt düzeydeki askerler daha yoğun olsa da komutanlardan da dahil olanlar bulunmakta. Çatışma sırasında yakaladığımız askerler suç işlemediyse onları eğitiyoruz ve açık bir kitle toplantısında bu askerleri halka veriyoruz. Yaralıları ise aynen PLA üyeleri gibi tıbbi bakım yapıyoruz."

"PLA'dan gönüllü bir şekilde ayrılanlara herhangi bir yaptırımında bulunmuyoruz. Şayet çatışmadan kaçtıysa politik eğitim veriyoruz. Fakat suçu büyükse tutukluyor ve üretime gönderiyoruz."

PLA'nın % 40'ı kadın gerillalardan oluşuyor. Komiserlikler ve komutanlıklar arasında ise kadın yoldaşların oranı % 25-30 arası. "Halk Savaşından önce kadın baskı altındaydı. Erkeğe bağlıydı. KP'nin önderliğinde kadın ilerledi. Çünkü KP kadına öncelik verdi. Kadının bilinçlenmesi ve gelişmesi için çalıştı. Bu nedenle kadınla erkek şimdi eşit durumda. Ancak 10 yıl önce böyle değildi" diye anlatıyor kadın yoldaşlar. Parti içinde erkek egemen bir anlayış olmadığını, ye-

rel hükümetlerde de eşit dağılım olduğunu belirtiyorlar. Devrimci hareketin kadın açısından öneminden bahsediyorlar. Düşman eline geçenlerden kadın yoldaşların işkencelerden daha dayanıklı çıktığını vurguluyorlar.

Biz de ülkemiz hakkında sordukları soruları cevapladıktan sonra kendilerine Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik bayraklarını hediye ediyoruz. **Yoldaşlar da PLA'yı anlatan çeşitli cd'leri bizlere hediye ediyorlar.** Gerilla yemeğinden yedikten sonra kampı gezmeye çıkıyorlar.

Kampta gerillaların programı şöyle. Gerillalar sabah 4.30'da kalkıyorlar. 7'ye kadar fiziksel ve askeri eğitim aldıktan sonra kahvaltı ediyorlar. Öğlene kadar kampın işleri için çalışıyorlar. Öğleden sonrasını ise siyasi çalışmaya ayırıyorlar. Akşam saatlerinde de spor yapıp, oyunlar oynuyorlar. Gece de kültürel çalışmalar yapıyorlar, film, tiyatro izliyorlar. Gece 10'da da yatıyorlar.

PLA'nın görevleri olarak örgütlenme, mücadele, Ajitasyon/propaganda ve üretimi sayıyor yoldaşlar. Ateşkes döneminde mücadeleden çok örgütlenme çalışmaları yapıyorlar.

Kamp yerini gezdikçe yüzlerce gerilla ile karşılaşılıyor. Kimi askeri kıyafetleriyle kimileri de sivil. Silahlarını bir köşeye koymuşlar, küçük gruplar halinde kitap okuyup yazı yazıyorlar. Gerillaların % 20'sinin yeni katıldığını anlatıyor yoldaşlar.

Komutan **Ashok** yoldaş 32 yaşında. Onlarca kez çatışmaya girip çıkmış. Tanınan, popüler komutanlardan birisiymiş. Ashok yoldaşla Sarad yoldaşın gerillalarla ilişkilerinin sıcak olduğunu gözlemliyoruz. **Gerillalarla sohbetleri, şakalaşmaları bu ilişkiyi gösteriyor.**

Yol boyunca tümenin kültür grubundan sağlık grubuna kadar çeşitli birimlerinden yoldaşlarla tanışıyoruz.

Ayrılma zamanı çok çabuk geliyor.

Ateşkes dönemi gerilla için en zorlu dönemdir

Yoldaşlar ateşkes döneminin gerilla için en zorlu dönemler olduğunu vurguluyorlar. **"Gerilla, savaş içinde gelişir ve canlı kalır. Şu an düzenli eğitim yapıyoruz. Morali korumak için siyasal eğitime yoğunlaşıyoruz."** Yine fiziksel eğitim de öne çıkıyor. Ancak ateşkes süreci olduğu için atış talimi yapmıyorlar.

"Halk Savaşı çok hızlı gelişti. Bunda en önemli etkenlerden biri de savaşa ilk başladığımızda orduyla değil de polisle savaşmamızdır" diyor yoldaşlar. O dönem egemen sınıfların kendi içindeki mücadeleden kaynaklı kral orduyu harekete geçirmiyor. Hükümetin denetimindeki polis, gerillanın karşısına çıkıyor. Kral durumun ciddiyetini anlayıp orduyu seferber edene kadar gerilla kuvvetleri geliyor, güçleniyor, kitle desteğini artırıyor, silahlanıyor ve savaş dene-

Hiç istemediğimiz halde, sormak istediğimiz çok fazla konu olmasına rağmen farklı programlarımızın olması nedeniyle sadece 1 gün geçirebiliyoruz yoldaşların yanında. Komutan yardımcısı yoldaş ve gazeteci yoldaş iyi İngilizce bildikleri için sürekli yanımızdaydılar. Komutan yoldaş da büyük oranda bize eşlik etti. Yoldaşlara bu kadar iş gücü içinde bize zaman ayırdıkları için çok teşekkür ediyoruz. Kahraman PLA savaşçılarına kızıl selamlarımızı ilettiğimizi, zafere ulaşacaklarından emin olduğumuzu, devrimin zaferinden sonra ülkemizde onları misafir etmekten çok memnun olacağımızı söylüyoruz. Yoldaşlar da ülkemizdeki yoldaşlarımıza kızıl selamlarını gönderiyorlar ve bizi uğurluyorlar.

Devrimcilerin yaşadığı sorunlar

Yazıyı sonlandırmadan önce kısaca yoldaşların yaşadıkları bazı sıkıntıları paylaşmak istiyoruz. Birçok görüşmede yoldaşlar devrimin çok hızlı geliştiğini, bunun olumlu yanlarının yanında çok sayıda olumsuz yanlarının da bulunduğundan bahsediyorlar. Özellikle öğrenci yoldaşlar örgütlendiklerinde devrim zaten çok güçlü bir aşamaya gelmiş bulunuyordu. Bu nedenle yoldaşların önemli bir kısmının çok fazla bedel ödemedi, devrimci faaliyet içinde gelişmeden, zorluklarla karşılaşmadan sorumluluklar aldıklarını belirtiyorlar. **Bu nedenle proleter devrimci dönüşümü sağlamayan çok sayıda faaliyetçinin halka küçük burjuva tavırlarla yaklaştığını ve bunun halk nezdinde güvensizlik yarattığını vurguluyorlar.**

Yoldaşların İngilizce yayın organı **Worker (İşçi)** dergisinin son sayısında bu konuda yayınlanan MK çözümlemesi de bu konuda çeşitli açıklamalar yapmaktadır. "Ancak bugün partimizde proleter ruhtan ve amaçlardan sapmalar görülebilmektedir. İdeolojik alanda kişisel kü-

yimi kazanıyor.

Halk Savaşına neden Rolpa'da başladıklarını sordumuzda yalnızca Rolpa'da değil ancak Rolpa merkezli olmak üzere birkaç alanda başladıklarını, ülkenin dört bir yanındaki kadrolarını buralara topladıklarını belirtiyorlar. Rolpa'nın en önemli özelliği bu bölgede faşist baskılarının, polisin katliamlarının zaten mevcut olduğuydu. Halkta direniş potansiyeli fazlaydı. Bu nedenle Rolpa'yı seçtik diyorlar.

"Halk Savaşına başlarken Çin, Vietnam deneyimleri ile diğer ülkelerdeki Komünist Partilerin pratiklerinden öğrenmeye çalıştık. Konuyla ilgili filmleri izledik, kitap ve belgeleri okuduk. Ama Halk Savaşını yalnızca bunlarla değil onu Nepal özgünlüğüyle ele alarak geliştirebildik."

çük burjuva tavırlar; örgütlenme alanında anarşinin gelişmesi, bölgecilik, sektörlük, grupçuluk, bürokrasi; halkla resmi ve mekanik ilişkilerin kurulması, halka hizmet yerine güç kullanma vb. tavırlar halkta ezildikleri ve sömürüldükleri hissinin uyandırmaktadır. (...)

Gelişmek için birbirine yardım etmek, açıkça ve samimi bir şekilde tartışmak ve eleştiri-özeleştiri yerine taşlamaya ve teşhire dayalı zarar verici küçük burjuva düşünceler ve çalışma tarzı yüklenmektedir. (...)

Gelişen küçük burjuva eğilimler

Parti ve halk için çalışma sabrının tükenip daha yüksek konum işgal etme çabası artmaktadır. "Tüm iyi siyasi ve askeri çalışmalar yalnızca benim önderliğim altında olsun ve bu başarılar yükselmemi sağlasın ya da yanlışlar diğerlerinin konumunu düşürsün" düşünce tarzı genel bir tehlikedir. Benmerkezci bireycilik o derece artmıştır ki kendisinden başkasını görmeyen insanlar yaratılmıştır.

Daha üst konum elde etmek için ekonomik anarşizm, bozulma ve oportünizm gelişmektedir. İsteddiği yerde bağış toplama ve vermek istemeyene zor kullanma eğilimi görülmektedir. İdeolojimizi ve siyasetimizi anlatarak halkı dönüştürme ve bilinçlendirme ve halkın kalbini hizmet ederek kazanma ağır görevi yerine kişinin isteğine göre zor kullanma, tehdit etme eğilimi gelişmektedir. (...)

21. yüzyılın büyük devrimci proleter partisinde ve onun önderliğindeki büyük Halk Savaşında bu tarz sorunlar nasıl gelişmektedir? Bu sorunlar hangi yöntemlerle çözülebilir ve nereden ve nasıl başlanmalıdır? ÇKP'de merkezi iktidarı ele geçirdikten sonra ortaya çıkan 3 aşırılık ve 5 aşırılıktan daha kötüsü partimizde merkezi iktidarı ele geçiremeden nasıl ortaya çıkabilmiştir? Bunlara doğru cevaplar veremez ve doğru çözümler ortaya koyamazsak, eminim ki partimiz ve hareketimiz ABD emperyalizminin ve kralın karşısındaki güçsüzlüğünden kaynaklı tasfiye olacaktır. (...)

Parti inşası konusunda büyük Lenin'in de dediği gibi proletaryanın devrimci partisi burjuva partilerinden farklıdır çünkü kendi eksik ve hatalarını, zayıflıklarını açıkça ortaya koymaktan çekinmez. **Proletarya partisinin güvenilirliği kendi zayıflıklarını açıkça kabul etmekten ve bunlardan dersler edinecek gelişmekten kazanmaktadır.** Ancak bu şekilde partimiz çelikleşecek ve yenilmez olacaktır. (...)

Dikkat edilmesi gereken 3 yanlış anlayış

Bu durumda parti 3 yanlış anlayışa dikkat etmelidir. Birincisi küçük burjuva sağ tasfiyeciliktir. Bunlar her yeri karanlık görürler ve kötümserlik (tasfiyecilik) yolunu tutarlar ve partinin dönüşümünün imkansız olduğunu söylerler. Bu anlayışı savunanlar kendini tatmin eden idealistlerdir ve sadece kendisinin en iyisini bildiğini düşünen ve mücadele yerine sorunlardan kaçan bir hat izlerler. İkinci bakış açısı küçük burjuva dar sol-maceracılıktır. Bunlar sorunları doğru bir şekilde ele almazlar ve her şeyin iyi gittiğini, partinin zaferler kazandığını düşünürler. Bunlar sağlarına ve sollarına bakmadan ilerlemeye çalışırlar. Bu eğilimdekiler en sonunda kafalarını kayaya çarparlar. Üçüncü bakış açısı ise hiçbir görüşe sahip olmamaktır. Bunlar hiçbir sonuca ulaşamazlar ve neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar veremez ve ne yapacağını bilemez. Ancak partimiz ve hareketimiz için esas tehlike birinci yanlış bakış açısıdır. (...)

Eski devletin yıkılışının ardından yeni devlet kurulduğunda doğal olarak toplumun tüm kesimleri partiye ve harekete katılmak isteyecektir. Çünkü devlette statü, prestij, ekonomik ve maddi araçlar ve kaynaklar mevcuttur. Bu nesnel gerçeklik proleter dönüşümüne önderlik edenleri dahi bürokrat kapitalist yöne döndürebilir. Bu sorunlar Rusya'da ve Çin'de merkezi iktidarı ele geçtikten sonra çok kez görülmüş ve sonuçta karşı-devrime yol açmıştır.

Sınıf ve ideolojik sorunların derinliğini kavramayan bazı insanlar sorunlar-

dan kaçmak için ya sahte çabalar harcıyorlar ya da soruna dokunmadan çözümünü önderliğe havale ediyorlar. Elbette ki bu düşünce tarzı sınıf mücadelesi teorisini ve diyalektik ve tarihsel materyalizmi kavramamanın bir sonucudur. Açıkça ki bu sorunlar yarın Kathmandu'yu askeri olarak ele geçirdikten sonra da azalmayacak, tersine artacaktır. (...)

Çözüm nedir?

Çözüm için proleter devrimci metodoloji nedir? Yalnızca kültür devriminin ruhu ile yeni devrimi yükselterek uzun süreli, gerçek ve dinamik bir çözüme ulaşabiliriz. Parti ve hareket içinde gerçekleşecek olan bu ideolojik devrim, ideolojik, politik, kültürel ve örgütsel alanlarda büyük tartışmalarla gerçekleşecektir. Bu tartışmanın amacı partinin daha yüksek bir senteze ve merkezileşmeye ulaşması, partinin örgütsel olarak dinamik, enerjik olması ve kitle çizgisinin geliştirilerek halkla ilişkilerin sağlamlaştırılmasıdır."

Bu alıntılar dahi yoldaşların kitlelerini dönüştürmede yaşadığı sıkıntıları göstermektedir. Nepal'in geri kalımlılığı, yarı-feodal yapısı, eğitilmiş insanın az oluşu gibi nedenler küçük burjuvazinin boy göstermesine de sebep olmaktadır. Bunun sonucunda bir Kızıl İktidar bölgesindeki seçimlerde partinin adayları hezimetle dahi uğramış. **Bu durumu değerlendiren yoldaşlar halkın eski Maoistlerle yeni Maoistler arasındaki farkı gördüğü yorumunu yapmaktalar.**

Yarı-feodal ülkelerde devrim doğru bir hat tuttuğunda hızlı bir şekilde gelişmekte, asıl zorluk ise devrimden sonra yaşanmaktadır. Yukarıdaki yazı yoldaşların sorunlara vakıf olduklarını ve müdahale etmeye çalıştıklarını da göstermektedir. **Genç yoldaşların zafer sarhoşluğuna düşmemesi için yazının bilinçli olarak sert tutulduğu da düşünülebilir.** Ancak 10 yılda başkentin kaplarına gelen Maoist Partinin sosyalizme giden yolda çok daha ciddi sorunlarla kar-

şılaşacağı açıktır. Yoldaşların ideolojiyi geliştirme, yeni örgütlenme modelleri yaratma, devrim içinde devrim gibi bazı tespitlerini değerlendirirken bu koşulları da göz önüne almak gerekmektedir.

Sonuç

Nepal gezimiz artık sonuna geldi. **Nepal devrimi 21. yüzyılın başında umutlarımızı büyüten, emperyalizmin ideolojik, siyasi saldırılarını tuzla buz eden bir içeriğe sahip. Yoksul Nepal halkı emperyalizmin kağıttan kaplan olduğunu bizlere göstermekte, devrimin olanaklılığını kanıtlamaktadır.** Nepal devrimi yüz binlerin, milyonların kaderlerini kendi ellerine almak için ayağa nasıl kalktığını göstermektedir. Nepal devrimi stratejiyle taktik arasındaki uyumu, sınıf mücadelesinin nasıl bir taktik savaşımı haline geldiğini bizlere öğretmektedir. **Nepal devrimi aynı zamanda eski devleti yıkmada ve halkı ayağa kaldırmada silahlı mücadelenin belirleyiciliğini, iktidarın ancak namlunun ucundan görülebildiğini bizlere canlı bir deney olarak da kanıtlamaktadır.**

Bugün Nepal devrimi çok ciddi zorluklarla karşılaşmakta. Tüm dünya gericiliği Nepal devriminin yenilmesi için birleşmiş durumda. Dünyanın tüm ilerici güçlerinin de bu onurlu direnişi sahiplenmek için birleşmesi gerekmektedir. Yoldaşların bizim moral desteğimizin dışında tek güvenecekleri güç kitlelerdir. Yoldaşlar kitleleri seferber ettikçe, onları sürece dahil ettikçe kendilerini ve devrimi koruyabileceklerini biliyorlar. Yoldaşlar çok ciddi hatalar da yapsalar, yüzlerce yıllık sorunlarını çözmek için ayağa kalan Nepal halkı son sözü kendisinin söyleyeceğini bizlere kanıtlayacaktır.

Bu yoksul ama onurlu ülke dünyanın çatısında bize umudun yolunu göstermektedir. O yolu sahiplenmek, o yolu takip etmek sömürüden, baskıdan azade bir toplumu hayal eden herkesin görevidir.

Şan olsun Nepal Devrimine!

Şan olsun onurlu Nepal halkına!

Devrimci teori, pratiğin değişimi için vardır!

Sınıf bilinçli proleterler, pratiğin gelişmesine hizmet etmek amacıyla devrimci teoriyi geliştirir. **Bunu gerçekleştirmek için devrim pratiğini örgütlemeye girer.** Bunun için sınıf bilinçli proleterler devrimci teoriye yaşamsal ihtiyaç duyar ve gerekli önemi verir. Somut teoriyle proleter devrimciler ilgilenirken, soyut teoriyle ancak burjuva çevrelerde hareket edenler yetinir. **Mark-sizm-Leninizm-Maoizm** evrensel geçerliliğe sahiptir, somut koşullara uyarlanabilir özelliğindedir. Teori somut koşullara uyarlanmadığında, buna rağmen savunulmaya çalışıldığında bir burjuva düşüncesi haline dönüşür. Bu gerçeklik Halk Savaşı teorisi için de geçerlidir.

Halk Savaşı teorisi pratiğin değişimi için vardır. **Demokratik Halk Devrimi**'ni gerçekleştirmenin stratejisi olarak devrimci savaş ve kitleler örgütlenir. Pratiğin değişimini gerçekleştirmeyen teori güçsüz bir teori durumuna dönüşür. **Halk Savaşı** teorisinin mevcut uygulama haliyle pratiğin değişimi gerçekleştirilmiyorsa orada teorinin kavranış ve uygulanışında ciddi bir yanlışlık var demektir. Devrimci teori özüne uygun şekilde savunulup, uygulanmıyor demektir. **Keza silahlı mücadelenin süreklilik sağlanmadığı, kitlelerin örgütlenmediği yerde gerçek anlamda Halk Savaşı teorisinden bahsedilemez.**

Halk Savaşı'nı teorik düzeyde savunup bunun sayısız canlı zengin pratik örneğini veren sadece Çin devrim pratiği olmamıştır, aynı zamanda **Vietnam** devrim pratiği de benzer şekilde zengin ve canlı devrimci pratik örnekler vermiştir. Vietnam örneği incelendiğinde görülecektir ki, silahlı mücadele ile politik mücadele, silahlı mücadele ile kitle mücadelesi, şehirle kır mücadelesi diyalektik ve dolaysız canlı bir bağ içinde birbirini besleyip geliştiren, ilerleten örgütlenme biçimleri ve araçlarıdır. Bu temel kavrayıştan her sapma, örgütlenme biçimlerini ve kullanılan araçların rol ve misyonunu da karıştırır. Ve orada **Halk Savaşı** gerçek anlamda örgütlenemez.

Halk Savaşı'nın yanlış her kavranışı, kitle çalışmasını özenli bir çalışmaya da dönüştüremez. Bunu doğru bir kitle çizgisi haline de getiremez. Oysa kitleler kazanılmadan devrimin gerçekleştiremeyeceği **"bilinmesine"** karşın, pratikte yanlış hattın devam etmesinin bir açıklaması vardır o da şudur: Yanlış kavrayışa yön veren, onu besleyen küçük burjuva örgütlenme anlayışı ve bu anlayışın şekillendirdiği küçük burjuva örgütsel alışkanlıklardır. Küçük burjuva anlayış üzerinde yükselen küçük burjuva kitle ve örgütlenme çizgisi kendine özgü düşünsel ve pratik alışkanlıkları da yaratır. **Nedir bu küçük burjuva alışkanlıklar?** Kolektif emeği, uzun erimli, zahmetli ve zor mücadeleyi esas almayan, itimini kolaylıktan ve rahatlıktan alan kısa, zahmetsiz bir çalışma ile sonuca ulaşmayı hedefleyen alışkanlıklardır. Bu

tarz **"iş yapma"** küçük burjuva çalışma tarzıdır. Bu tarz kitle çizgisi ve çalışma tarzı çok açıktır ki kitleleri örgütleyemez ve kazanamaz.

Özellikle devrim ve örgütlenme bilimi hakkında doğru bir temele sahip olmayan, yeterince örgütlenme deneyimi olmayan devrimcilerin savunduğu başka bir yanlış anlayış da legal mücadele araçlarını kullanmanın devrimci çalışma olamayacağı, sadece illegal savaşım araçlarını kullanmanın devrimci çalışma olduğu sakat anlayışıdır. Oysa devrimin usta önderi Lenin **"illegal savaşım biçimlerini legal tüm biçimlerle birleştirmeyi bilmeyen devrimciler çok kötü devrimcilerdir"** der. Kitleleri örgütlemek bir siyaset ise doğru örgütlenme biçimleri ve araçları kullanılarak kitleler örgütlenir. Legal mücadele biçimlerini kullanmayı bilmeden bu alandaki kitlelerin örgütlenme görevinin yerine getirilemeyeceği açıktır. Bundandır ki mücadele biçimleri kadar örgütlenme biçimleri ve araçlarını

devrimcileştirmek de bir o kadar önemlidir.

Şehirlerde yürütülen devrimci çalışmada yanlış pratiğin başında kitleleri örgütlemeyi esas almayan dar **"örgüt çalışması"** gelmektedir. Merkezinde kitlelerin örgütlenmesi olmayan bu çalışmada, çok belirgin bir şekilde her türlü bürokrasi ve kırtasiye çalışması görülür. Küçük burjuva çalışma tarzında "her şey" vardır, ancak bu her şeyin içinde olmayan sadece kitlelerdir. **Hedefinde kitleleri kazanmayı amaçlamayan örgütsel hiçbir çalışma Bolşevik-Maoist çalışma olamaz.** Bu oportünist çalışma tarzı ağırlıklı bir çalışma alışkanlığı olarak pratikte kendisini göstermektedir. Dönem dönem öne çıkıp önemsenen ancak sistemli ve düzenli bir çizgi haline getiremeyen devrimci kitle çalışması sürekli hale gelmeyince kitlelerin kazanılmayaacağı bilinmelidir. Bazı dönemlerde gerek devrimci yayınların dağıtımını pratiğinde olsun gerekse şehirlerde örgütlenen kampanya pratiklerinde olsun **"kitlelere gitme"** öne çıkmaktadır. Ancak bu pratiklerde kalıcılık sağlanamadığı sürece kitleler hâkim sınıfların ideolojik-politik saldırısına, manevi köleliğine terk ediliyor demektir.

Kitlelere gitmiyorsan, kitleleri düşman saldırısına terk ediyorsun demektir!

Neden şehirlerde devrimci çalışmanın can damarlarından biri olan özenli kitle çalışmasının yürütülmesi gerektiği ve bunun için en geniş yasal olanaklardan yararlanmak, mevcut sendikalarda, kooperatif ve birliklerde, demokratik kitle örgütlerinde örgütlenmek gerektiği sorusuna doğru yanıt ancak Demokratik Halk Devrimi'ni doğru tarzda kavrayış ve bunu gerçekleştirecek olan Halk Savaşı stratejisine doğru yanıtlar verildiği oranda verilir. Ve doğru bir kitle çizgisi yaratılır, ve mevcut bütün çalışmalar bu amaca uygun biçimlenip şekillenir. Demokratik Halk Devrimi'nin ve Halk Savaşı stratejisinin küçük burjuva tarzda yüzeysel sığ kavranışı ve bu sığ kavrayış sonucunda oportünist tarzda uygulanışı ile şehir çalışmasında devrimci kitle hareketi yaratma perspektifi de doğru bir

rimci çalışma yürütülürken sınıf bilinçli proleterler Proletarya Partisi'nin örgütlü neferleri olduğunu gizleyerek, kendisini açığa çıkartmayacak tarzda hareket etmelidir. **"Politik düşüncelerini açıkla örgütlü olduğunu gizle"** ilkesine uygun tarzda bir çalışmayla düşman denetimi asgariye indirilerek, kontrol ve denetimi zayıflatılır ve uzun vadeli bir çalışma örgütlenir. Devrimci hareketin kitle tabanının zayıf, devrimci çalışmaların sınırlı bir kesim içinde yürütüldüğü bu süreçte çalışmaları açığa çıkartacak, düşman denetim ve gözetimini artıracak her türlü çalışma ve davranış, devrimci hareketin gelişim ve ilerlemesini sekteye uğratan davranışlar olarak görülmelidir.

Sınıf savaşımında temel ilke **"kendini korumak, düşmanı yok etmektir."** Ancak kitleler içinde sağlam örgütlülükler, sağlam devrimci ilişkiler yaratmadan gerçek anlamda **"kendini koruma"**dan, devrimi savunmadan bahsedilemez. Bu ilke uygulanmadan düşman yok edilemez. Düşman saldırılarına karşı koyacak, onun politik ve yönetsel gücünü, denetim ve kontrolünü zayıflatarak düşman içine sızacak çalışma, özenli kitle çalışmasıdır. **Kendini korumanın düşmanı yok etmenin vazgeçilmez doğru ve güvenilir yolu kitlelerin ve devrimci savaşım ustaca örgütlenmesidir.** Şehirlerde düşmandan korunmanın bir yolu, düşmanın kolay ulaşamayacağı alanda bulunmaktır. Bu alan, kitlelerin olduğu, onların örgütlü olduğu alanlardır. Devrimci mücadelenin başında ve sürekli olarak gizlilik ve disiplin kurallarına tam ve eksiksiz olarak uyularak kitleler kendi öz örgütlülükleri etrafında örgütlendiği oranda düşmandan gizlenir. **Hem devrimci çalışma yürütülüp, hem de düşmandan gizlenmek ilkesi görünüşte bir çelişki olarak görülebilir.** Ancak doğru bir çalışma ve örgütlenme anlayışıyla bu çelişkili durum çözülmüş olur. Örgütlenme biliminin ilkelerine ve gizlilik kurallarına uyulduğu sürece bu çelişki kendi içinde doğru bir zeminde çözülmüş olacaktır.

Özenli kitle çalışması devrimci çalışmanın temel ilke ve kurallarına uygun davranmak ve onun gelişim ve ilerleme yasalarına uygun hareket etmek demektir. **Sadece bir kural ve ilkeye uyularak, sadece bir görev ve sorumluluk yerine getirilerek devrimci görev ve sorumluluk tamamlanmış olamaz.** Özenli kitle çalışması yürütmede dikkat edilmesi gereken kural ve ilkelerden birinin öze-içeriğe yani MLM ideolojiye ve politikaya uygun hareket edilmesidir. Yani devrimci politikanın, alanların özgünlüğünü dikkate alarak uygulanmasıdır. Biçim ve slogandan çok öze uygun olarak davranılmasıdır. Daha az biçim daha çok öz. Daha az MLM söylem daha çok MLM öz ve içerik. **Daha az parti ve örgüt ismi daha çok parti ve örgüt politikasının öze uygun olarak uygulanması. Başarılması gereken bunlardır.**

temele oturtulamaz.

Bunun ilk önemli adımı sınıf bilinçli proleterlerin kendilerinin Proletarya Partisi'nin örgütlü neferi olduğu gerçeğini düşmana karşı gizlemektir. **Halk Savaşı'nın en gelişkin ve en ileri örgütlenme pratiğinin toprağı olan Çin'de komünistler geniş ve yaygın bir kitle çalışması yürütürken bu çalışmayı özenle ve dikkatle ele alıp yürütmüştür.**

Düşmana karşı kendini gizleme anlayışıyla hareket edilmezse siyasal sistemin her yönüyle teşhiri yapılmaya süreci kesintiye uğrar; bu sürecin kesintiye uğraması demek kitlelerin aydınlatılması, bilinçlendirilmesi çalışmasının kesintiye uğraması demektir. Bu çalışma sürekli hale getirilmeden örgütlenme başarılamaz. Bunun için de somut koşulların doğru tahlilini yaparak devrimci görevler yerine getirilmiş olur. Ancak somut koşulların objektif tahlili sonucu etkili propaganda ve ajitasyon çalışması görevi yerine getirilir ve doğru mücadele biçimleri ortaya çıkarılarak geliştirilir.

Bir yandan halkın ekonomik-demokratik-sosyal yaşamını iyileştirme mücadelesi örgütlenirken diğer taraftan onlara politik sınıf bilinci verilecektir. Bu dev-

Kitle çalışmasında unutulmaması gereken örgütsel temel ilkelerin başında ille- gal parti örgütlenmesinin esas alınması, ihmal edilip unutulmamasıdır. Kitle çalışması yürütülen alan ve kurumlarda halkın ekonomik-sosyal yaşamının iyileştirilme- si mücadelesine katılarak politik bilinç ve- rilir. Sadece ekonomik ve sosyal hakların alınmasıyla sınırlanan, politik iktidar pers- pektifini amaçlamayan her çalışma nasıl ki reformizmden gıdasını alıyorsa aynı şe- kilde kitlelerin ekonomik-demokratik- sosyal yaşamını iyileştirmeyi küçümse- yen, önemsemeyip bu talebi atlayarak **“politik bilinç”** vermeyi amaçlayan çalış- ma da bir o kadar proletaryanın devrim perspektifine hizmet etmeyen çalışma ola- rak anlaşılmalıdır. Özellikle iş güvencesi- nin önemli oranda ortadan kaldırılmaya çalışıldığı, çalışan işçi ve emekçilerin her an kapı dışına konulma, işsiz kalma tehdi- dinin önemli düzeyde tehlike teşkil ettiği, kazanılmış sosyal hakların birer birer gasp edilmeye çalışıldığı bir süreçte yaşanan bu sorunlara sırtını dönerek **“politik çalış- ma”**, **“politik bilinç”** verme çalışması ba- şarılı olamaz. İşçilerin, emekçilerin, köy-

lülerin yaşadıkları sorunlara çözüm ola- cak, karşılaştıkları sıkıntılara yanıt olacak, yaşamlarını iyileştirici, kafalarındaki so- rulara yanıt olacak, çelişkilerine çözüm bulacak politikaları içeren çalışma etkili ve güçlü bir politik bilinç sunabilir. Kitle çalışmasında devrimin amaçları anlatıl- malı, MLM ideolojinin yön verdiği politik bilinç kazandırılmalıdır. Bu bilinç güçlen- dirilmelidir ki her türden reformist ve re- vizyonist anlayışlar karşısında kitleler güçlü bir silaha sahip olsunlar ve oportü- nist anlayışların etkisi altında kalmaktan kurtulsunlar. Kitle çalışmasında partiyi in- şa etme unutulmadan, **“parti örgütlen- mesi esastır”** ilkesinden asla ödün verme- den, geniş ve gevşek bir kitle çalışması ra- hatlığına düşmeden çalışma yürütülmeli- dir. Kitle örgütlerinin ve kitle hareketinin çekirdeğini oluşturan parti örgütleri kitle çalışmasına ve kitle hareketine doğru bir politik yön verirken aynı zamanda sağlam bir kitle örgütü yaratmaya çalışır.

Çalışma yapılan alanlarda yaşanan so- runlar, çelişkiler kavranmadan, alanın so- mut gerçekliği bütünüyle bilinmeden etki- li ve güçlü propaganda ve ajitasyon çalış-

ması ve bunun üzerinden kalıcı örgütlen- me faaliyeti yürütülemez.

Bu alanlarda kitlelerin farklı görüşlere sahip olmaları normal bir şeydir. Farklı görüşler arasında çatışma çıkması kaçınıl- mazdır ve aynı zamanda da gerekli, yarar- lı olan bir şeydir. **Normal ve yoğun bir tartışma içinde kitleler hangisinin doğ- ru, hangisinin yanlış olduğunu tespit edecek ve giderek kendi aralarında gö- rüş birliğine varacaklardır.** Kitleler için- de yürütülecek tartışmalarda kullanılacak metod; gerçekleri anlatmak, olayları geli- şmeleri mantıki bir biçimde açıklamak ve mantığın kullanılmasında ısrar etmektir. Bir tartışma olduğunda mantık yürütüle- rek tartışma yönetilmeli. Baskı ya da zor yoluna gidilmemelidir. Kitleler ilk başlan- gıçta devrimci görüşleri benimseyip, ka- bul etmeyebilirler ancak iki şeyden asla vazgeçilmemelidir:

Israr ve ikna yöntemini kullanmak

Kitleler arasındaki çalışmada uzun erimli bir perspektifle çalışma ele alınma-

lıdır. Unutulmamalıdır ki kitleler **“don- muş”** bir dağ gerçekliğidir. Yıllarca ezi- len, sindirilmiş dinsel önyargılar ve burju- va-feodal gerici değerlerle uyuşturulup, köleleştirilen bir dağ gerçekliğine sahip- tirler. Bu asla akıldan çıkarılmamalıdır. Kısa bir propaganda ve ajitasyon çalışma- sı sonucu kitlelerin ikna olmaması duru- munda ne **“bu halk adam olmaz”** sonu- cuna gidilmeli, ne de ısrar ve ikna yönte- minden vazgeçilmelidir.

Sınıf mücadelesinin sorunlarını bütün- lüklü kavramak, kitlelerin içinde bulundu- ğu genel koşulları tartışmak ve olabildi- ğince doğru saptamak, ezenlerin politika- larını her düzeyde izlemek ve yine olabil- diğince doğru değerlendirmek; devrimci politikanın belirlenmesi açısından, kitle- lerle doğru ilişkiler kurabilmek, onların talep ve yönelimlerine uygun davranmak ve gelişim göstermek açısından şarttır. Bunun için somut inceleme öğrenilmeli- dir. Somut incelemenin ve somut yaklaşı- mın olmadığı yerde hatalar kaçınılmazdır. Politikalar, nesnel koşullara dayandığı ve ancak koşulları kavradığı durumunda de- ğıştiren, örgütleyen, savaştıran güç olur.

PUSULA

Özenli kitle çalışması, yoğun gerilla savaşı

Devrimci mücadelenin birbirini geli- ştirip ilerleten, bütünleyip tamamlayan iki temel sacayağı vardır. Bunlardan biri; şe- hir merkezli devrimci kitle hareketi yarat- mak, diğeri ise; kırsal merkezli silahlı devrimci savaşı yaratmaktır. **Sürekliliği- nin sağlanması gereken bu iki temel mücadele birbirinin karşısı olmadığı gi- bi birbirinin varlığını ve gelişimini yok sayan, diğerini dışlayan mücadele de değildir.** Kırsal merkezli çalışmanın esas- lığından vazgeçmeden her iki devrimci çalışmanın sürekli genişleyen ve derinle- şen bir kitle mücadelesi temeli üzerinde yürütülmesi perspektifiyle ele alındığında temel yönetime uygun bir gelişim ve iler- leme sağlanmış olur.

Şehir merkezli devrimci çalışmada ol- sun kırsal merkezli devrimci faaliyette ol- sun unutulmaması gereken en büyük ilke, kitlelerin kazanılmasını amaçlayan çalış- madan asla vazgeçmemektir. Bütün örgüt- leme biçimleri (illegal/legal) ve kullanılan araçların (silahlı /silahsız) hedefinde kit- lelerin kazanılması vardır. Bu temel müca- dele anlayışından asla vazgeçmeden süre- cin gelişim ve ilerlemesine uygun dönem- sel ve güncel politikalar örgütlenir. Örgüt- leme biçimleri ve kullanılan araçlar, dev- rimin temel sorunu olan kitleleri kazanma meselesini çözmek için geliştirilip, zen- ginleştirilmelidir. Bu perspektife uygun devrimci çalışma örgütlendiğinde **Prole- tarya Partisi** gerçek anlamda örgütlenmiş olur.

Örgütlenme biçimleri ve kullanılan araçlar devrimci teoriye, parti programına, **Demokratik Halk Devrimi**'nin gerçek-

leşmesine uygun ele alınıp yürütüldüğü oranda temel yönelim somut bir güce dö- nüştür. Bilinmelidir ki **“Devrimci çalış- manın ağırlığı kitle çalışmasıdır”**, **“Ör- güt çalışması ağırlıklı olarak kitle çalış- masıdır”** ilkesi proletarya önderliğinde örgütlenen Demokratik Halk Devrimi'nin temel anlayışıdır.

Keza özenli kitle çalışması “mümkün olan bütün yasal olanakları kullanmak (yasallığın kullanılmasını reddetme- mek) öyle ki parti örgütleri kitleler arası- na girebilsinler üstü kapalı olarak uzun sü- re çalışabilsinler. Ve güç toplasınlar ve köylük bölgelerde silahlı mücadele başlat- mak için adam göndermeye her zaman ha- zır olabilsinler ve böylece kırsal alanlarda mücadeleyle bağ kurup devrimci duru- mun gelişmesini ilerletebilsinler” (Mao- Seçme Eserler, Cilt. 3, Syf 231) tarzında ele alınmak zorundadır.

Demokratik Halk Devrimi'ni esas alan **Çin Devrimi** ve sosyalist devrimi esas alan **Ekim Devrimi** pratiğindeki iki ayrı farklı devrim perspektifinin temel ortak özelliği, kitlelerin kazanılması ve örgüt- lenmesi olmuştur. Farklı iki devrim örne- ğinde de şehirlerde kitlelerin örgütlenmesi pratiğinde izlenen yol ve yöntemler ben- zer nitelikte ve özellikte olmuştur. Bu iki farklı devrim pratiğinde şehir çalışmasın- da izlenen örgütlenme “mümkün olan bü- tün yasal olanakları kullanmak” (Çin) yöntemiyle **“Yasal olanakları kullanma- yı öğrenmeliyiz. Bu işi yasa dışı yöntem- leri kullanmayı öğrenmeye gösterdiği- miz ölçüde coşku göstererek öğrenmeli- yiz”** (Sovyet) yöntemi aynıdır. Ve benzer

örgütlenme biçimlerinden faydalanarak, benzer örgütlenme araçları kullanılmıştır. Keza devrim perspektifinden ve illegal ör- gütlenme biçimini esas alma çizgisinden asla ödün vermeden **“Legal örgütler ille- gal çekirdeklerin fikirlerini kitleler arası- da yaymak için dayanak noktalarıdır.”** Mümkün olan bütün yasal olanaklar kulla- nılmış ve bu olanaklardan ustaca fayda- lanılmıştır.

Kaldı ki günümüzde Nepal, Filipinler, Hindistan, Peru devrim pratikleri de ben- zer örgütlenme biçimlerini ve araçlarını kullanmaktadır. **“Legal demokratik kitle hareketinin ilerlemesi devrimci hareketin tümünün ilerlemesi için temel bir gerekliliktir”** temel anlayışı üzerinde devrimci çalışmasını örgütlemektedir.

Demokratik Halk Devrimi'ni esas alan devrim pratiğinde şehirler güç toplama- nın, fırsat kollamanın esas, ayaklanmalar düzenlemenin tali olduğu ilkesine uygun olarak, köylük bölgelerde yürütülen silah- lı mücadeleyle sıkı bağ içinde, onun geli- şimine ve ilerlemesine bağlı hale gelip bu savaşıma destek sunarken, sosyalist devri- mi esas alan devrim pratiğinde ise şehirler uzun süreli güç toplama ve silahlı ayak- lanmanın hazırlığını esas alma temelinde bir pratikte yoğunlaşmıştır. **Devrimin kazanamadığı işçiler, köylüler, emekçi- ler egemen sınıfların saldırılarına karşı güçlü bir duruş sergileyemez ve kalıcı bir mücadele ve direniş geleneği yarata- maz.**

Her iki farklı devrim stratejisinin ken- dine özgün farklı askeri stratejileri ve bu- nu gerçekleştirecek devrim pratikleri ol- duğu gerçekliği unutulmadan **“kitleleri kazanmak devrimin temel sorunu”** ol- muştur. Bu ilke evrensel bir ilkedir. Bu il- ke Ekim ve Çin devrim pratiklerinden çı- karılan ve kazanılan evrensel bir ilkedir.

Devrim kitlelerin eseridir ilkesi uzun yılların devrimci pratiği sonucunda kaza- nılmış bir ilkedir. Bu ilke doğru kavran- dıkça örgütlenme yöntem ve biçimleri ve

kullanılan araçlar doğru tarzda ele alınmış olunur. Oysa günümüzde bu ilke sınırlı ve dar bir kesimin dışına çıkmayan çalışma olarak ele alınıp yürütülmektedir. İşçi sını- fı, kamu emekçileri, DKÖ'ler, semtlerde yürütülen çalışmanın temelinde geniş kit- leler değil, dar sınırlı bir devrim sempati- zanı kitle vardır. **Halk Savaşı stratejisi- nin dogmatik tarzda kavranışı, doğru bir kitle çizgisini yaratamayacağı gibi doğru bir kadro anlayışını da yarata- maz.** Profesyonellik kavramı kitlelerden kopma, verimsiz, üretken olmayan, dar bürokratik çalışma olarak anlaşılmalıdır.

Örgütlenme biliminin en temel ilkesine uygun hareket edilmedikçe özenli bir kitle çalışmasının yürütülmesinden, kitlelerin kazanılmasından bahsedilemez. Özenli bir kitle çalışması yürütülmediği takdirde devrimci çalışmanın kendisinden de bah- sedilemez. **Öyleyse devrimci çalışmadan bahsederken anlaşılması gereken ilk çalışmanın özenli bir kitle çalışması oldu- ğu gerçeğidir.** Gerek silahlı mücadelenin örgütlenme sürecinde olsun gerek kitle çalışmasında olsun her şey kitlelerin kaza- nılması ilkesine uygun olmak zorundadır. Unutulmamalıdır ki Proletarya Partisi'nin örgütlenmesi demek kitlelerin örgütlen- mesi demektir.

Devrimci çalışmanın ağırlığı kitle çalışmasından anlaşılması gereken bu çalış- manın gizlilik kuralları içinde yürütülme- sidir. Devrimin tek umudu yoksulluk ve cehalet içinde yaşamak zorunda bırakılan **“kalabalık”**sa; ancak bu kalabalığa ön- derlik edebilen devrimci bir örgüt devlete karşı savaşılabılır. Gerek Sovyet devrimin- de gerekse Çin devrim pratiğinde görü- lüştür ki, binlerin on binlerin olduğu **“kalabalık”** örgütlenerek devrim gerçek bir olgu haline gelmiştir. Binleri, on binle- ri örgütlemek için önce onların, yüzlerin örgütlenmesinin başarılması gerekir. Bu- nun için özenli bir kitle çalışması yürütül- melidir.

SANDİNO'NUN 'EVLATLARI'- NERDEN NEREYE!

İçinden geçtiğimiz süreçte sınıf mücadelesi açısından birçok tarihsel olaya tanıklık ediyoruz. Emperyalizm, özellikle de ABD emperyalizmi ezilen halk yığınlarının mücadelesini çeşitli yöntem ve politikalarla durdurmak ve de frenlemek istiyor.

Bu yönlü politika ve yöntemlerin hayata geçirildiği yerlerden biri de Latin Amerika. ABD emperyalizmi burada gelişen toplumsal muhalefetin, sınıfsal temeldeki bir yükselişe dönüşmemesi için özel bir siyaset uygulamaktadır. Latin Amerika'da, **Lula, Chavez, Morales, Otega** vd. "sol" maskeli liderlerin iktidara gelmesi de yine bu politikalar sonucudur.

Geçtiğimiz günlerde Nikaragua'da seçimler vardı. Bu seçimlerle birlikte, Latin Amerika'daki kitleleri aldatan ve boş hayallere sürükleyen önderlere bir yenisi daha eklendi. Seçimlerde kazanan **FSLN (Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi)** oldu. Yeni devlet başkanı ise

Daniel Ortega.

Sandinist Ortega, bir zamanlar "**Yan-keelerin**" bu kıtadaki en büyük kabuslarından. Çünkü Sandinistlerin silahları ve kurşunları gerçektir, kitle destekleri büyüktü; **NO PASSARAN** haykırışlarıyla düşmanın üstüne yürümüşlerdi. Sandinistler 60'ların başlarında yürüttükleri silahlı mücadele sonucu, 1980 yılında "**devrim'i**" gerçekleştirdiler. Daniel Ortega ise onlara önderlik eden komutanlardan biriydi.

Daniel Ortega kimdir?

Daniel Ortega, 1945 yılında doğdu ve 1963 yılında FSLN'a katıldı. Bu süreçte yakalanarak, 1967-1974 yılları arasında tutuklu kaldı ve daha sonra Küba'ya gitti. 1979 yılında Nikaragua'ya geri döndü. Kısa bir süre sonra gerçekleştirilen devrim ile o dönemin kanlı faşist diktatörü **Anastasio Somoza De-**

bayle düşürüldü. Ardından yönü Küba'ya bakan ve **Varşova Paketi**'ni benimseyen bir hükümet kuruldu. Ortega ve Sandinistler geniş çaplı 'halkçı' bir program izlediler. Bu durum hem ülkedeki kitlelerde hem de uluslararası çapta sempati uyandırdı.

Ortega, Kasım 1986'da yeni anayasa kabul edildikten sonra % 63 oyla cumhurbaşkanlığına seçildi. Fakat ABD emperyalizmi seçimleri geçersiz ilan etti ve 'savaşın asıl şimdi başladığını' açıkladı. ABD emperyalizminin bu tarihten sonra Nikaragua'da yürüttüğü 'kontra' savaşı, oluşturduğu "**imha birlikleri**" ve "**halkı yıpratma**" politikaları sonucu, 1990 yılındaki seçimlerde FSLN ve de böylelikle Ortega kaybetti. İktidara ise **Violetta de Chamorro** geldi.

Ortega ve FSLN'nin göremediği ve karşısında politika geliştiremediği noktada; seçimler sırasında 14 siyasi parti tarafından "**Sandinist karşıtı koalisyon birliğinin**" kurulması idi. Böylece, iktidara geldiğinde silahlı mücadelede ısrar etmeyen, ABD emperyalizminin veya herhangi bir emperyalist gücün çok net olarak verdiği bir savaşta; net bir ideolojik çizgi izlemeyen Ortega iktidarının, ne nice şehide, ne de yıllarca sömürgeciliğin altında ezilen Nikaragua halkına faydası oldu.

5 Kasım'daki seçimlere gelecek olursak; öncelikle şunu vurgulamak gerekir ki; FSLN seçimlere katılacağını ilan ettiği zaman büyük tehditlere maruz kaldı, seçim faaliyeti yürüten insanlar ölümle tehdit edildi. Ancak, Ortega'nın seçimlerdeki ana sloganı "**eski düşmanlarla barışmak**" oldu. İşte Nikaragua'nın yeni devlet başkanı! **Hugo Chavez**'in ve **Fidel Castro**'nun başından itibaren destekledikleri "yeni sol lider"!

Ortega geçen hafta NTV ile yaptığı bir görüşmede 'eskisi gibi radikal' olmadığını 'birçok sorunun oturup konuşularak çözülebileceğini' ifade etti. Somoza, Sandino'yu 1934 yılında hunharca katletti. Ama A. C. Sandino ölürken şunları söyledi "**Bugün ölebilirim, ama arkamdan bir gün mutlaka gelenler olacak. Onlar ise Nikaragua'nın gerçek evlatlarıdır.**"

Doğrudur, arkasından birçok 'evlat' kendisini ülkenin bağımsızlığına, özgürlüğüne adadı ve bu uğurda öldü. Ortega da o saflardan geldi, ancak dünyadaki birçok akım ve bu tür küçük-burjuva hareketler ve de bu hareketlere önderlik eden birçok kişi gibi, O da dünyada estirilen tasfiyecilik rüzgarından fazlasıyla etkilendi ve devrimin yolunu kaybetti. **Hepsi modern-revizyonizmin kucağına düştüler ve Kruşçev revizyonizminin "Marksizmin karakteri değişti" teorisini özümstediler. Bunun için, "evlat" Ortega'ya sormak lazım: Yolun nerden nereye?**

Yeni iş yasası protestosu

Roma'da, 4 Kasım günü bir araya gelen on binlerce kişi, çalışma koşullarına dönük hak gasplarını protesto ederek, Berlusconi döneminde çıkarılan iş yasasının kaldırılmasını istedi. Birçok sendikanın, siyasi partinin ve de çeşitli inisiyatiflerin çağrısıyla gerçekleşen eylemde ayrıca, göçmenlere getirilen sınırlamaların ve eğitim-araştırma bütçesindeki kısıtlamaların kaldırılması talepleri ve daha bir dizi ekonomik-demokratik talep dile getirildi.

Faşizme geçit yok!

ABD'li siyahi gazeteci ve eski Kara-Panter-Hareketi sözcüsü **Mumia Abu Jamal** 24 yıldır ABD hapisanelerinde, ölüm hücrelerinde tutulmaktadır. Kendisine yüklenen ve de idam cezası almasına neden olan "**bir polisi öldürme suçu**" ise, defalarca da kanıtlandığı üzere, tamamen düzmece ifade ve tanıklıklara dayanmaktadır.

Abu Jamal'ın infazını engellemeye dönük bugüne kadar ve hem de dünya çapında çok geniş kapsamlı eylemler düzenlenmiş, kampanyalar örgütlenmiştir. 1995 yılında ise bu uluslararası protesto kampanyaları bir sonuç vermiş, idam cezasının infazı 10 yıl ertelenmişti. Ancak bu on yıllık süre bu yılın sonunda doluyor. **Eğer Abu Jamal'ın infazını engellemeye dönük geçmişte olduğu gibi güçlü ve etkili uluslararası eylem, kampanya vb. faaliyetler örgütlenmezse, yıl sonunda Abu Jamal'ın infaz edilmesi gündeme gelebilir.**

Buenos Airesli sağlık işçileri 5 aydır direnişte

Buenos Aires Hastanesi'nde çalışan çok sayıda işçi, hasta bakıcı ve temizlik görevlisi sağlık çalışma koşullarının iyileştirilmesi, iş saatlerinin azaltılarak, 35 saate indirilmesi ve de daha yüksek ücret talebiyle beş aydır grevdeler.

Eylem süreci aslında geçen yıl başlamıştı. Hastaneyi devralan özel bir şirket, çalışanların tek sosyal güvencesi olan yaşlılık sigortası primini ödemeyi kesmişti. **Buna karşı itirazlarını yükselten 1.340 kişilik hastane personeli ise, en azından bu kesintiye karşılık, aylıklarına % 20 zam yapılmasını talep etmişti.** Hak gasplarının devam etmesi üzerine uzun soluklu bir direnişe geçen hastane personelinin direnişi bugün çok sayıda hastane doktoru tarafından da desteklenmekte.

KMU 16 Kasım'ı uluslararası protesto günü ilan etti

Filipinler'in, ABD emperyalizmi güdümlü faşist **Arroyo** Rejimi, işbaşına geldiği 2001 yılından bu yana ülkedeki devrimci harekete dönük imha saldırılarını sürdürmektedir. Bu süreç içinde resmi rakamlara göre, aralarında çok sayıda sendikacının da bulunduğu yaklaşık 750 devrimci-ilerici aktivist, Arroyo rejimi tarafından çeşitli biçimlerde ve hunharca katledilmiştir.

Sayıları ve de kapsamı giderek artan bu politik cinayetler, öne çıkmış kişilerin yanı sıra, eylem yapan işçileri de kapsamakta. Özellikle de hak arama mücadelesi içinde öne çıkan işçileri.

Arroyo rejiminin işçilere dönük kapsamlı imha saldırılarından biri de 16.11.2004'de gerçekleşmiş, direnişteki işçilere saldıran polis 7 işçiyi katletmişti. Geçtiğimiz Mart ayında ise

tüm ülkede sıkı yönetim ilan eden Filipinler hükümeti, çok sayıda devrimciyi tutuklamanın yanı sıra, katliamlara da hız vermişti.

Çok açık ki, FKP önderliğinde uzunca yıllardır süren sosyal kurtuluş mücadelesini ortadan kaldırmaya dönük olan bu saldırılar bugün olanca hızıyla sürmektedir.

Bu saldırıların başlıca hedefinde olan ve de bu süreçte birçok sendikacı ile birlikte, Başkanları Crispin Beltran'ın tutuklanmasının yanı sıra, çok sayıda üyesi de Arroyo rejimi tarafından katledilen Filipinler **KMU Sendikası** ise işte ülkedeki bu duruma dikkat çekmek ve de uluslararası dayanışmayı yükseltmek amacıyla, iki yıl önce 7 işçinin katledildiği gün olan 16 Kasım'da tüm dünya çapında eş zamanlı protesto eylemleri örgütlenmesi çağrısı yapıyor.

Filistinli çocuklar yine şeker yiyemedi....

Siyonist İsrail'in Filistin halkına dönük katliam saldırıları olanca hızıyla sürüyor.

Bu hunharca saldırılardan en sonuncusu 8 Kasım'da **Beit Hanun**'da gerçekleşen ve de çoğunluğunu küçük çocukların oluşturduğu 18 kişinin, uykudayken yaşamını yitirdiği roketli-bombalı katliam saldırısıdır.

İsrail Ordusu, yaklaşık bir hafta süren "**Güz Bulutları Operasyonu**"nun amaçlarına büyük ölçüde ulaştığı gerekçesiyle "çekildik" dediği Beit Hanun'a, **8 Kasım** sabahı saat

05.00 sıralarında bir anda tanklardan top ateşi ve Apache helikopterlerinden fırlatılan füzelerle yeniden saldırdı. **Kan gölüne dönen Beit Hanun'daki enkazlardan çıkarılan 18 ölü ve çok sayıda yaralının büyük bölümü çocuk ve kadınlardan oluşuyor.** Ölü ve yaralıları Beit Hanun'daki hastanelere sığmadığından, bir kısmı da Gazze kentindeki Şifa Hastanesi'ne gönderildi. İsrail bombaları altında vahşice can veren 18 kişinin cenazesi on binlerce Filistinlinin katıldığı bir törenle kaldırıldı.

Ne ilk ne de son olmayan bu katliamda yaşamlarını yitirenleri son yolculuklarına uğurlamak üzere törene katılan öfkeli ve de birçoğu silahlı olan Filistinli kitleler, katliamda yaşamını yitiren 3 yaşındaki **Maysa El Athamna**'nın cansız bedenini havaya kaldırarak, bir kez daha İsrail Siyonizmini lanetleyip, intikam yeminleri ederek, havaya ateş ettiler.

Siyonist İsrail yetkilileri ise, saldırının ardından dünyanın her yanından tepki yağması üzerine, bir kez daha "**çok üzüldük, ama bunlar sivil kalkandı**" gerekçesinin ardına sığın-dılar.

İsrail Ordusu'nun bu son katliamı tüm dünyada tepkilerle karşılanmayı sürdürürken, yine İsrail Ordusu tarafından yapılan açıklama-

da -defalarca olduğu gibi- bunun bir "teknik hata" olduğu söylendi. İsrail Başbakanı Olmert ise bu türden "**trajik**" olayların ilerde de yaşanabileceğini belirterek, daha "gerçekçi" bir yaklaşım sergiledi. Çünkü bu tür "teknik hataları" İsrail Ordusu zaten hep yapıyor!

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalistlerin tam desteğini arkasına alan, onların bölgedeki jandarması olma pozisyonunu kuruluşundan bu yana sürdüren Siyonist İsrail'in bu kanlı saldırısı, daha önce de vurguladığımız gibi, ne ilktir ne de son olacaktır. İlk değildir, çünkü Siyonistlerin Filistin topraklarına yerleşme çabaları başladığı yıllardan itibaren Filistin halkı bu ve benzeri katliam saldırılarıyla kendi topraklarından sökülüp atılmaya, yaşam hakları ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır.

Kısacası, bugün tüm Ortadoğu emperyalistler ve Siyonistlerce kan gölüne çevrilirken, saldırıların ilk hedefindeki Filistin Ortadoğu'nun kanayan yarası olmayı sürdürüyor. Ve Ortadoğu sorunu denilince de akla hala ilk Filistin sorunu geliyor... **Ama aynı zamanda da Filistin halkının bu saldırılar karşısında geliştirdiği yiğitçe direniş: İntifada!**

Yaşanan katliam sonrası Hamas, Filistinli

gruplara, İsrail'de intihar eylemlerinin yeniden başlatılması çağrısında bulundu. Filistin'de iktidarda bulunan Hamas'ın siyasi şefi **Halid Meşal**, İsrail'in Beit Hanun saldırısına "**sözle değil eylemle**" yanıt vereceklerini söylerken Filistin Devlet Başkanı **Mahmud Abbas** da İsrail'in "barış olanaklarını imha ettiğini" söyledi.

Başta BM, AB ve Türkiye olmak üzere, Doğulu ve Batılı birçok ülke lideri de "kınama" mesajları yayınladı. ABD itidal çağrısı yapmakla yetinirken, ABD Dışişleri Bakanı Condolezza Rice, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'a taziyelerini iletti: "**ÜZGÜNÜZ!**"

İsrail Başbakanı **Ehud Olmert** ve Savunma Bakanı **Amir Peretz**, olaydan "üzüntü" duyduklarını söyleyerek acil insani yardım önerisinde bulundular. İsrail Dışişleri Bakanı **Tzipi Livni** de, İsrail'in sivillere zarar vermek niyetinde olmadığını ancak "ne yazık ki" savaş sırasında, böyle üzücü olaylar olduğunu söyledi. Likud partili milletvekili Yuval Steinitz ise, "Bu trajedinin tüm sorumluluğu, Sderot'a roket saldırılarında, Beit Hanun'daki sivilleri kalkan olarak kullanan teröristlerin omuzlarında" dedi.

Evrensel Bakış

ESKİ UŞAKLARINA VERDİKLERİ CEZA, EMPERYALİSTLERİ HALKLARIN GAZABINDAN KURTARAMAYACAK!

Emperyalistlerin dünya hegemonyasını ele geçirme amaçlı saldırılarının merkezinde bugün hiç kuşkusuz **Ortadoğu** bulunmaktadır.

Emperyalist projelerin hayata geçirilmesi aynı zamanda emperyalizme bağımlı iktidarları gerektirmektedir. ABD emperyalizmi Ortadoğu'ya dönük politikalarında bu esasa dayalı bir hat izleyerek, burada sayısız kukla-uşak-işbirlikçi hükümetleri iktidara taşımıştır. Saddam Hüseyin önderliğindeki, Arap milliyetçiliğine dayalı Baas rejimi de işte bu emperyalist politikalar sonucu ve de ABD emperyalizmi tarafından bizzat iktidara taşınarak, yıllar boyu sürdürdüğü demir yumruk yönetimi altında Irak halkına büyük acılar yaşattırıştır.

ABD emperyalizmi her türden gelişmiş silahlarla donattığı Saddam rejimini, kendi güdümünden çıkan İran'a saldırtarak, iki halkı 1980-88 yılları arasında birbirine kırdırıştır. **Halepçe'de Kürt halkının başına kimyasal bombalar yağdırmasını, binlerce Kürdü katletmesini sağlamış, bu katliamın dünya kamuoyunun gündeminden gizlenmesi için özel çaba harcamıştır.**

Saddam'ın, kendisine muhalefet eden yüz binlerce kişiyi idam etmesini, işkencelerden geçirmesini, yıllar boyu zindanlarda çürütmesini ve de Irak halkına karşı daha sa-

yısız birçok vahşi suçlar işlemesini, teşvik etmiş, onay vermiş ve özde ise Saddam'ın tüm bu insanlık dışı pratiklerini bizzat planlayarak, işlemesi için yol göstermiştir.

90'ların başında dünya dengelerinde ortaya çıkan yeni gelişmeler, Ortadoğu'daki dengelerde de değişimleri getirmiş, bu değişimlerin yansımaları olarak, Saddam ABD rejiminin çıkarlarına ters düşmeye başlamış, "**istenmeyen adam**" ilan edilmiştir. Baba Bush'un **1. Körfez Savaşı** denilen dönemde Irak'a saldırmasını getiren bu süreç, 2003 Mart'ında gerçekleşen Irak işgali ile sonuçlanmıştır. İşgalden bir süre sonra işgal güçleri tarafından ele geçirilen Saddam, işgal güçleri tarafından işbaşına getirilen kukla hükümetin mahkemelerinde, "**halkına karşı suç işlemek**" suçlarıyla yargılanmaktadır.

Açılan davalardan biri geçtiğimiz günlerde sonuçlandı ve Saddam Hüseyin'e 1982 yılında 148 Şii muhalifi idam ettirmek suçundan idam cezası verildi. Bu kararın ardından daha henüz 24 saat bile geçmemiştir ki, ABD emperyalistleri tarafından oluşturulan '**Baas'dan Arındırma**' komisyonu 28 bin orta dereceli Baas faaliyetçisinin Irak rejimi içindeki eski görevlerine dönebilmesine izin verilmesi önerisini getirdi. Komisyon başkanı Şii politikacı Ali el-Lami bu konuyu önümüzdeki günlerde parlamentoya getireceklerini açıkladı.

Bu öneri hiç kuşkusuz giderek daha fazla batağa saplanan işgali, işgalcilerin lehine çevirme manevralarından biridir. Ayrıca iç savaşın eşliğine getirilen Irak'taki iç güçleri biraz daha karşı karşıya getirme, bunlar arasındaki çelişkileri daha da körükleme amacı taşımaktadır.

Saddam'ın diktatörlük rejiminden kalan adamlara ilişkin böyle bir önerinin, Saddam'a verilen idam cezasının hemen ardından getirilmesinin bir diğer önemli nedeni ise; emperyalistlerin Irak'taki hakimiyetlerine karşı gelişen toplumsal muhalefetin, Saddam dönemindeki gibi aynı vahşi yöntemlerle bastırılmak istenmesindedir. Uzunca bir süredir ABD emperyalizminin Maliki yönetiminden memnun olmadığı ve askeri bir rejimi işbaşına getirmeye çalıştığı duyulmaktadır. Irak'taki çatışmaların denetim altına alınması için geliştirilen politika, emperyalistler açısından Saddam benzeri ve aynı baskıcı görevlerle donatılmış yeni bir demir yumruk yönetimini gerekli kılmaktadır; Ama Saddam'ız!

22 Şubat 2006'da Şiilere ait El-Askarya Camii'nin bombalanmasıyla birlikte giderek artan iç savaş tehlikesi, bu durumu kıskırtan işgal güçlerince kendi lehlerine çevrilmeye çalışılmaktadır. Ancak işgal güçleri Irak'ta o kadar sıkışmış durumdadır ki, "**rota değişikliği**" çağrıları, özellikle de ABD rejimi içinden giderek daha da yüksek bir sesle dillendirilmektedir.

ABD'deki kongre seçimleri de işte bu atmosferde gerçekleşmiştir. Bush hükümeti son yıllarda izlediği işgallere dayalı saldırgan politikasının ve de bu politika sonucu ortaya çıkan Irak'taki sıkışmışlığın faturasını, kongre seçimlerinde aldığı ağır bir yenilgiyle ödedi.

Seçimlerin galibi Demokrat Parti oldu. Senatodaki 435 koltuğun 227'si 12 yıl sonra ilk kez Demokrat Parti'ye geçti. Se-

çim sürecinde yapılan bir kamuoyu yoklaması, halkın % 57'lik bir bölümünün Bush'un Irak politikasını onaylamadığını göstermiş. Irak'ta girilen çıkmaz, işgal bölgesindeki ABD askerlerinde giderek artan ölü sayısı ve bu işgallerin ABD ekonomisine, dolayısı ile de halka yansımaları, Bush hükümetine bu seçim yenilgisine mal olmuştur.

Demokrat Parti'nin seçimleri kazanması, mevcut ABD politikalarında bir değişim olacağı anlamına gelmiyor tabii ki... Bir süre önce Irak'ın üçe bölünmesi önerisini getiren ve de Amerikan teknelci sermayesinin bir kesimini temsil eden Demokrat Parti, alternatif arayışı içindeki ABD halkının tepki oylarını almıştır sadece.

Tekrar başa, Saddam'ın idam kararına dönecek olursak; burada Saddam'ın idam ediliş-edilmemesi gerektiğini, ölümü hak edip etmediğini tartışmıyoruz bile. **Saddam halkına karşı büyük suçlar işleyen her eli kanlı diktatör gibi, işlediği suçların hesabını vermek ve bunun cezasını çekmek zorundadır.** Ancak bu hesabı soracak olan ve de buna uygun cezalandırılacak olan da, yine onun diktatörlüğü altında ezilen, işkencelere, katliamlara uğrayan Irak halkının özgür iradesi olabilseydi keşke. Şu an söz konusu olan, uşağın efendi tarafından ve de ortak suçlar nedeniyle cezalandırılmak istenmesidir. Kendi aralarındaki dalaşım kaçınılmaz sonucudur bu. Kısacası, Saddam tüm uşakların eninde sonunda yaşayacağı sonu yaşamaktadır. **Uşaklar efendiler tarafından cezalandırılırdursun, gerek dünyanın efendiliğine soyunan emperyalistlerin gerek onların jandarmalığına soyunan ve de Filistinli bebeleri uykusunda katletmeyi sürdüren Siyonistlerin gerekse tüm uşak-işbirlikçilerin hak ettikleri cezayı, eninde sonunda direnen halkların özgür iradesi verecektir.**

Coğrafyalar, yazgılar, kadınlar...

Kadın yaşamına dair izlediğimiz bir belgesel, asırlardan bu yana ellerinden alınmış yaşamları anlatıyor bize. Sır olmayan gerçekleri “**sanatçı ustalığıyla**” resmetmiş araştırmacı. Konusu Berdel olan belgeselde “**Ben, berdel edildim**” diyor ismi meçhul bir kadın. “**Kaç yaşında berdel edildin**” sorusuna “**10 yaşında**” diye cevap veriyor. “**Aşk mıydın evlendirildiğin kişiye?**” sorusuna “**nasıl olabirim**” diyor, “**Aşk ne demektir, sevgi ne demektir bilmiyordum ki, hem ben oyun çağındaydım, evlilik nedir bilmiyordum ki. Bana sormadılar büyükler öyle karar verdi. Yengemi abim aldı, beni de amcaoğluna verdiler.**” “**İstiyor muydun?**” sorusuna ise yanıtı “**Bunu söyleyemem!**” oluyor. “**Peki, kızını berdel verir misin?**” sorusuna birden söz hakkı olmadığını unutarak “**Asla!**” diyor. Ardından ise “**Büyüklerimiz bilir**” diyor. Her üç cümlesinden ikisi “**Büyükler bilir**” oluyor.

Bir başka berdel Amed’de yaşanıyordu. (CNN TÜRK 19.10.2006) İki çocuk evlendiriliyor nedeni, kızı kaçırılan tarafın “**siz de bize kız vermezseniz kan davası başlatırız**” demesi. Sonuçta ilköğretimde okuyan erkek çocuğuyla 17 yaşındaki kız çocuğu evlendiriliyor. “**Hayallerim vardı**” diyor öğrenci, “**Okuyup öğretmen olmak, sevdiğim kızla evlenmek istedim.**” “**Hayallerimi aldılar**” diyor on yedisinde genç kız.

Bir başka diyardan Van’dan bir çığlık, ilk ve son kez yırtıyor sokakları, 15 yaşında bir çığlık geride bedenden bir parça bırakarak... Tecavüz edildi önce, ardından canı alındı. Yaşamı kendisinin değildi hem tecavüz edilirken, hem de canı teninden alınırken. Tetiği çeken de, tecavüz eden de, yaşamı sonlandırılan da değildi bu ya-

şananların sorumlusu. Kimdi bunların sorumlusu, bu kültürü kim yarattı? Hukuk devleti olduğunu iddia eden Türkiye Cumhuriyeti niçin çözüm üretmiyor? Ortadoğu’nun “**barış**” ve “**adaletini**” emperyalist sahipleriyle sağlamaya gönüllü olan, istediğinde Van’a, Amed’e, Dersim’e, Bingöl’e on binlerce askeri havadan karadan yağabilen, yönetim ve denetimini sağlayabilen bu devlet niçin buralara hukuku adaleti götürmüyor? Ayrımcılık mı?

Ülkemizde bir sistem sorunudur bu ve benzeri sorunlar. Kökeni tek dil, tek din, tek ırk, ideolojisi ve sistemine dayanmaktadır. **Dünyanın bizimki gibi birçok ülkesinde bu ve benzeri ilkel kültürler yaşanmaktadır.** Hatta kimi Ortadoğu ve Asya ülkelerindeki kültürlerle kıyaslandığında, bizim kültürümüzün toplumsal yapımızın taşeron da olsa bir gelişmişliği mevcut. Dünyada ve ülkede yaşanan kadın sorununun sadece okyanusta damla diyebileceğimiz yeridir bahsini ettiğimiz berdel, namus ve tecavüzler. Kadının insan olma, birey cins olma hakkı ellerinden asırlar önce alınmıştır. **Kadının adı yaşamda acıdır, sömürüdür.** Toplumun bir bütününün yarısıdır cinsiyetçilik, cins ayrımcılığı. Dünyanın en “**demokratik**” insan hakları kanunlarına sahip “**burjuva demokrasilerinde**” (İsveç, İsviçre gibi) bile kadınlar insan olma haklarına cins eşitliği itibarı ile sahip değiller. Toplumsal yaşamın hiçbir alanında eşit olabilmemiş değiller. Fiziki şiddet, tecavüz ve taciz en “**gelişmiş**” burjuva demokrasilerde bile yoğun yaşanmaktadır.

Burjuva sınıfın kadınları kendilerinin toplumdaki yerlerini sorgulayacak bilinçten dahi yoksun bırakılmıştır. Kendilerinin yaşamda erkek cinsinin

Gazze’nin kuzeyinde bir kasabada Beyt Hanun’dasın. Camideki direnişçileri kuşatmış İsrail. Ölüm kusan tanklara, kurşunlara aldırmayıp yürüyorsun. Vuruluyor, düşüyor ama ölmüyorsun. Kin kusuyor silahlar bu kafa tutmaya, Filistinli kadınsın sen, kucağında çocuklarınla katillerine gülüyorsun. Batman’dasın, “**artık oynamıyorum**” deyip çekiyorsun yaşamın pimini, Van’dasın, bedenine yapılan saldırının “**suçlu**”susun, aileden birine düşüyor senin canını almak. Van’dasın, tecavüz eden abinin diyetisin, “**namus**” seninle temizlenecek. Kan gölüne çevrilen dünyada farklı coğrafyalarda, benzer yazgıları yaşıyor onlar; kadınlar...

yaşamını kolaylaştırmak için var olduklarına inanmakta, “**gereği gibi**” yaşamaya çalışmaktadırlar. “**Bilim kadınlarının**” burjuva kanadını temsil eden kadınları ekonomik kültürel bağımlılığını dahi yıkamamıştır. Bu gerçekliğin elbette ki siyasi, ideolojik nedenleri vardır. **Burjuvazinin kadınları hakim sınıf ideolojisi ile düşündüğünden ve yaşadığından sorunun çözüm ihtiyacını kabullenmemektedir.** Sosyalist düşünen kadınlar olarak kadına yapılan bütün haksızlıkların karşısında durma refleksi üst boyutta benliğimizde gelişim göstermektedir. Ancak erkek egemen kültürün ve yaşamın sonucu benliğimizde girişimci olamama ve kendimizi yeteri kadar meşru görememe eksikliği de tedavisini başaramadığımız hastalığımızdır. Bu hastalığımız erkek egemen sistemin kadın sömürsünü derinleştirmesinde azımsanmayacak role sahiptir. Kadın bilincinin gelişim seyrinin çok zayıf olduğu toplumumuzda, cinsel, sınıfsal sömürsünün derinleşmesinde; sınıfın, sosyalistlerin, komünistlerin kadına bakışlarının da büyük payı vardır. Öyle ki devrim-

ci sosyalist, militan kadınlarımız bile çocuklukla erkek egemen zihniyetin sürdürücüsü olmuş bunu bir ayrıcalık saymışlardır. İşçi sınıfı mücadelesinde erkek egemen bakış açısının hükmü dünden bugüne etkinliğini devam ettirmiştir.

Adı, sesi, hisleri, görüntüleri, dünyanın her yerinde aynı olanlar kadınlar. Adımıza, sesimize kendimiz olan görüntümüze, farklılık ve benzerliklerimizde sahip çıkmanın adı olsun adımız, mücadele olsun, direniş olsun, kendimize ait olanı almak olsun adımız. **Kadın sünneti değil, berdel değil, recm, namus, töre cinayeti değil, tecavüz, intihar değil, örgütlenme olsun adımız.** Yaşama ve insana dair ne varsa birey olma, cins olma bilincini kuşanarak işçi sınıfının MLM ideolojisiyle yoğurup kadın sorununun kapitalist emperyalist sistemlerin getirdiği, derinleştirdiği bir sistemler sorunu olduğunu haykırılım ve bu sistemlerin ortadan kaldırılmasıyla kadın sorununun gerçek ve kalıcı çözüme ulaşabileceğini savunalım ve mücadelesini yürütelim.

(ÇUKUROVA DDSB)

BİR GERİLLA FİLMİ: BERİTAN YA DA UÇURUMLARIN KIYISINDA ÖZGÜRLÜĞÜ KUŞANMAK

Bedellerin tarihini öğrenmek ilerlemenin ve özgürlüğün tarihini öğrenmekle eş anlamlıdır belki de.

Ve mutlak olanın; verilen bedellerin, tarihin o belirli dönemlerindeki ihanetleri de unutulmaz kılmasıdır. **Yani tarihin belleğine bir destan güzellğinde işlenmişse feda ruhu, buna neden olmuş ihanetlerde bu belleğe kaydolmuştur.**

Bir şey ancak zıddıyla anlamına kavuşabilir çünkü.

Direnişler ne kadar hatıralarımıza uğrarsa buna neden olan hainlerin de o oranda lanetle anılması kaçınılmazdır. **Yani; güneş ne kadar aydınlık yayarsa, gölgeler de o oranda netleşmektedir.**

Beritan: İhanetler ve direnme-ler çağında bir Kürt savaşçısının sarı-sarı yaşanmışlığıdır, belgeselidir, bir gerilla filmidir. Sinemalarda izlediğimiz filmlerin yapımcıları ve oyuncularını, anlatılan öykülerin dışındadırlar.

Yaşanmışlıklarla ilgileri yoktur, Beritan'ın önemli farkı yönetenlerin ve oynayanların hepsinin bu yaşanmışlıklar içerisinde olmalarıdır. Bu nedenle film bir belgesel gibi izlenmektedir. Yaşadığı o büyük metropolün kendine sunduğu vadelerdeki yapaylığına ve yalancılığına kanmamış, tersine bu vadelerin özündeki, insanı yalnızlaştıran ve yabancılaştıran sahte yaşamları da elinin tersiyle itmiştir **Beritan**. Ayrıca kadınlara verildiği iddia edilen özgürlüklerin ne kadar yapay ve ne kadar göreceli olduğuna, kadının asıl özgürlüğünü mücadelenin kızgın ateşinde kazanacağına bir tanıklıktır **Beritan**.

Dağların gerçek özgürlüğünde bulmuştur benliğini ve dağlar da-

ha bir çoğaltmıştır onu. Coşkunun, hevallüğün, ateş çemberinden geçmelerin yeni tanımlarını ve maharetlerini öğretmiştir ona. Hayatın en derin anlamlarını keşfeden bir kâşiftir artık o, diğer pek çok gerilla gibi. **Ve de en doğru biçimiyle özgür yarınları yaratmanın yolunu ve yordamını öğretmiştir artık.**

Gerillanın zor koşullarda ve teknik olanaksızlığa karşı ürettiği film Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin gerilla cephesinden bir kesitini sunmaktadır. Baskınlar, bombalar ve silahlarla iç içe bir yaşamdır anlatılan.

Özgürlük ve bağımsızlık tutkusunun yön verdiği bu savaşta inancın ve kararlılığın teslimiyet ve ihanetle sık sık karşı karşıya geldiği gerçeğinin altı çizilmektedir.

Bir yandan TC güçleri bir yandan onlarla işbirliği içinde olan KDP güçlerinin PKK gerillalarına karşı yürüttükleri kirli ittifakın ve bu kirli ittifaka karşı son ana kadar direnenlerin öyküsüdür. **Ateşin ve ihanetin uçurumlardaki karşılaşmasıdır yani. Ya uzatılan kirli eli tutacaktır Beritan, ya da zılgıtlarla birlikte baş eğmez-**

liğin coşkun enginliğinde kanatlanacaktır, dağların uçurumlarını başka bir deyişle özgürlüğü ve yıldızları tercih edecektir, başka yol yoktur.

Berivan bu ihanet ve teslimiyeti temsil eden kirli elle ve o elin arkasındakiyle **'teslimiyeti'** reddetmiştir. Bilir ki bu **'barışma'** özgürlük ve bağımsızlık düşüne ihanet demektir.

Bilir ki bu **'barışma'** yüz yıllık asimilasyonun, inkârın devam etmesine evet demektir. **Beritan, yüz yıllardır düşmana teslim olmaksızın dağların doruklarından uçurumlara kendilerini atan sayısız Kürt kadınlarının günümüzdeki örneğidir.** Onların çığlıklarını çoğaltmak ve bu çığlıkların unutulmasına engel olmak istemiştir.

Zalimlerin ve işbirlikçilerin uzattığı kara ve kirli ele tutunmak onlarla barışmak, o sayısız kadınların çığlıklarına ve onların anısına ihanet olacaktır.

Film bu anlayışla izlemeye zorlar bizleri.

Gerilla savaşı ve bu savaşta kadının, özgürlüğün renklerini görmek isteyenler; izleyin ve unutmayın uçurumlardaki kadınların çığlıklarını...

Kısa filmlerle uzun bir yolculuğa davetlisiniz...

KISA FİLMER HALKLA BULUŞUYOR!
25-26 Kasım 2006
Son teslim tarihi: 1 Kasım 2006

2. Tohum Kısa Film Festivali

Festivalimizi Devrimci Sanatçı Yılmaz Güney'e adıyoruz...

Sine-Sen **Istanbul Kısa Filmciler Derneği** **Yön FM**

Gündem **BİR GÜN** **EVRENSEL**

Soğanlı Mah. Mimar Sinan Cad. No:1
62/5 Bahçelievler/İSTANBUL
Tel/Faks: 0212 643 22 33
web: www.tohumidsafilm.kk5.org

"Sanat toplum içindir" anlayışıyla ele aldığımız festivalimiz 25-26 Kasım tarihleri arasında **Tohum Kültür Merkezi**'nde gerçekleşiyor. "Her kültür belli bir toplumun siyaset ve ekonomisinin ideolojik bir yansımasıdır" diyen Başkan Mao'nun da belirlemesinden yola çıkarak egemen sınıfların kendi köleleştirici kültürlerini halka nasıl dayattıklarını anlayabiliriz. Sanat özellikle de görsel sanat dalı sinema, geniş halk yığınlarına hitap edebilmesi bakımından büyük öneme sahiptir. Egemen ideoloji bu önemi kavrayarak, her alanda olduğu gibi kültür-sanat alanında da kendi hâkimiyetini kurmaya çalışmaktadır. **Bu yıl ikincisini düzenlediğimiz kısa film festivalimizi de, bu alandaki egemenlerin tahakkümünü parçalamanın araçlarından biri olarak görmekteyiz.** Festivalin açılışını, festivalimizi atfettiğimiz devrimci sanatçı **Yılmaz Güney** özel gösterimiyle gerçek-

leştirileceğiz. Ardından sinema ve kısa film üzerine bu alanda yıllarca emek vermiş çeşitli sinemacı dostlarımızın katılacağı söyleşi ile devam edilecek. Yine sinemada örgütlenme çalışması içerisinde bulunan **SİNE-SEN** başkanı **Yusuf Çetin**'in çekmiş olduğu; Cumartesi Annelerinin ve gözaltında kayıpların anlatıldığı "**Kayıp**" filmi, 12 yaşında bedeninde 13 kurşun çıkan **Uğur Kaymaz** ve babası **Ahmet Kaymaz**'ın anısına hazırlanan belgeselin (**Guan-di'nin Düğünü**) gösterimiyle devam edecek.

İki gün sürecek festivalde kısa film gösterimlerinin ardından halk jürisinin değerlendirmeleri ile çeşitli dallarda ödüllendirmeler olacak. Her sanat ürünü belli bir özveri, emek ve duygusal yoğunluğun ürünüdür. Biz bu nedenle sanat ürünlerini yarıştırmamızın doğru olmadığını düşünüyoruz. Bu nedenle ödülleri birincilik, ikincilik şeklinde de-

ğil verdikleri sosyal mesajın içeriğine göre izleyiciler ödüllendirecektir.

PROGRAM

1. GÜN

-Açılış (15.00) .

-Özel Gösterim (Yılmaz Güney)

-Söyleşi: Yusuf Çetin, Oktap Güzeloğlu

-Özel Gösterim: Kayıp

-Özel Gösterim: Guan-di'nin Düğünü

2. GÜN

-Film Gösterimleri

-Müzik Dinletisi (Grup Yel)

-Ödül Töreni

-Kapanış

Tohum Kültür Merkezi

YARATTIĞINIZ DEĞERLERLE YÜRÜYÖRÜZ...

1986 yılı Kasım ayı sonlarında 3. Konferansı yapacak olan TKP/ML'li militanlar konferans hazırlıklarını başlatmak için umudun tohumlarının atıldığı **Dersim**'e giderler. Partizanların bölgede olduğunun ihbarını alan devlet güçleri, bölgeye askeri yığınak yaparak, operasyona geçerler. Aldıkları ihbarlarla **Husun**'da ve özellikle de **Mercanlar** bölgesinde operasyonlarını yoğunlaştırırlar. 21 Kasım'da bölge tamamen kuşatılır. Kuşatmayı fark eden delegeler bölgeyi terk etme çabasına girerler.

Gece boyunca seyir halindeki birlik, acil ihtiyaçlarının temini için yolları üzerindeki bir eve girerler. Aynı anda bölge üzerinde helikopterin dolaşması ve gittikçe yaklaşan düşman birliklerini fark etmeleri üzerine evi terk ederler. Belli bir mesafeye çekildikten sonra arazinin kuytu- luk bir yerinde mevzilenirler.

Evi basıp arayan düşman, boşaltılmış olduğunu görünce arama ve operasyonlarını o çevrede sürdürür. Askerlerin Partizanları fark etmesiyle çatışma başlar. Tüm güçleriyle operasyona çıkan devlet güçleri, hemen çatışma alanında yoğunlaşarak gerilla mevzisini dört bir yandan yoğun bir bomba ve ateş çemberine alırlar.

Mevzideki gerillaların çemberi yaracak yeterli silah ve cephanesi yoktur. Bir çoğunda av kırmaları vardır. Güçler bakımından bu dengesizliğe karşın, sabah erkenden başlayan çatışma geniş bir alana yayılarak saatlerce sürer.

22 Kasım'da yaşanan bu çatışmada Konferans delegeleri; **Hüseyin Tosun**, **Rıza Sökmen**, **Zeki Uygun**, **İbrahim Polat**, **Ünal Küçükbayrak**, **A. Rıza Boyoğlu**, **M. Kemal Yılmaz** ve savaşımlar **Kamile Öztürk** ve **İsmail Doğan** şehit düşerler.

Zeki Uygun, Sivas Hafik Kervansaray doğumludur. 3. Konferans Yurtdışı Delegesi olarak Dersim'de şehit düşmüştür. Bir süre öğretmenlik yapmış, sonrasında görevi bırakarak kendini devrim davasına adanmıştır.

Ünal Küçükbayrak, Urfa Viranşehir doğumludur. Tutsak düştüğünde komünist tavrını devam ettirmiş ve coşkuyla mücadeleye sarılmıştır. Çok zorlu koşullarda bir dizi görevi layıkıyla yerine getirmiştir. En son 3. Konferans Hapishane Delege- si olarak Dersim'de ölümsüzleşmiştir.

Hüseyin Tosun, 1956 Dersim Pertek Pilvenk köyü Kevilkan mezrası doğumludur. 6 yıllık gerilla yaşamı boyunca sevginin ve nefretin, şefkatin ve öfkenin, acımasızlığın ve duygusallığın bariz bir karışımı olarak gerilladaki yerini almıştır. 22 Kasım'da 3. Konferans'ın Doğu Anadolu Bölgesi Delegesi ve TİKKO Genel Komutanı olarak şehit düşmüştür.

M. Kemal Yılmaz, Zonguldak Karabük'lüdür. Metris zindanında sorumlu komitede yer alanlardan biriydi. Çıktıktan sonra 3. Konferans'ta Batı Anadolu Bölgesi Delegesi olarak şehit düştü.

Ali Rıza Boyoğlu, 1956 Erzincan Refahiye Odunlu köyü doğumludur. Daha sonra yerleştikleri **İstanbul Tuzla**'da işçilik yapar. Bölgedeki işçiler ve halk arasında doğal bir önderliğe sahiptir. Faaliyetini engellemek amacıyla gözaltına alınır ve tutuklanır. 7 yıllık hapishane yaşantısından sonra kavgaya atılmakta tereddüt etmez. 3. Konferans'ta Batı Anadolu Bölgesi Delegesi olarak ölümsüzleşir.

Rıza Sökmen, 1955 Elazığ doğumludur. 1980 öncesi mücadeleye katılmıştır. 3. Konferans Doğu Anadolu Bölgesi Delegesi ve TİKKO komutanı olarak şehit düşmüştür.

İbrahim Polat, 1950 Malatya Kürecik Çevirme köyü doğumludur. Partinin kuruluşundan itibaren içerisinde yer aldı, İbrahim Kaypakkaya ile birlikte Sinan Cemgil'i ihbar eden muhtarın cezalandırılmasında görev aldı. Bir süre Avrupa'da faaliyet yürüttü. ATİF'in kurucu üyeleri arasında yer aldı. 3. Konferans'a Yurtdışı Delegesi olarak katılmak üzere geldiği Dersim'de şehit düştü.

Kamile Öztürk, 28 Şubat 1956'da Çorum Alaca Eskiyapar köyünde dünyaya

Dersim'den Tokat'a 1986'dan 1997'ye uzanan köprüde, gelecek güzel günleri düşleyenlerin, Proletarya Partisi'nin 34 yıllık zorlu yolculuğun adımlayıcılarının emeği vardır. Büyük emeklere karşılık yaratılan büyük değerler ve ödenen büyük bedeller vardır. Tüm zorlu süreçlerde olduğu gibi Onlar, özveriyle dün bugüne taşıyan, bayrağı yükseltenler olmuşlardır.

geldi. Çukurova Bölgesinde işçiler arasında faaliyet yürütmekle görevlendirildi. Bir düşman pususunda ele geçti ve işkencelerden başı dik çıktı. Tahliye edildikten sonra özlemini duyduğu gerillada yerini almıştı. Konferans hazırlıklarından dolayı delege yoldaşlarının yanına gittiğinde ölümsüzleşti.

İsmail Doğan, Dersim doğumludur. TİKKO savaşçısı olarak 22 Kasım'da 8 yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

Ese'den yükselen zafer sloganlarıydı!

22 Kasım 1986'da Proletarya Partisi ağır bir bedel ödemiştir. Dokuz özgürlüğe sevdalı yürek ölümsüzleşirken, bıraktıkları bayrak ardılları tarafından devralınmış ve her türlü zorluk altında taşınmıştır. Parti en zor koşullardan süzülüp gelerek varlığını devam ettirmiş ve savaşçı çizgisinden ödün vermemiştir.

İşte Proletarya Partisi tarihinde ağır bedellerden birinin ödendiği tarihlerden biri de 23 Kasım 1997'dir. Tarihimize **Ese Yaylası Şehitleri** olarak not düşülen çatışma sonrasında **TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet DEMİRDAĞ**, **TİKKO gerillaları Ümit DİNLER**, **Duran SALMAN**, **Dilek KONUK** ve **Ümit Çağlayan SAN** şehit düştüler.

Umudun tohumlarının Karadeniz'de serpilmesi yoksul Karadeniz halkının gerillayla buluşması devletin korkusunu depreştirmiş ve her zamanki azgınlığıyla gerillayı yok etmek için dört koldan saldırmıştır. Ancak tarih bugüne kadar göstermiştir ki, gerilla yok edilemez, **ÇÜNKÜ GERİLLA HALKTIR, HALKIN BAĞRINDAN ÇIKMIŞTIR.** 5 Mart 1999'da Proletarya Partisi tarafından bombalı suikast düzenlenen dönemin Çankırı Valisi **Ayhan Çevik** daha sonra verdiği bir röportajda Karadeniz'de verilen gerilla savaşının nasıl bir korku yarattığını da gözler önüne sermiştir: "Gümüşhane'den, Tokat'a atandığımda ummadığım bir terörle karşılaştım. Genelkurmay Başkanı **Karadayı Paşa** idi.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Rıza AKDEMİR: Erzincan Çayırılı doğumludur. Abisi Hüseyin Akdemir ile birlikte ÜGD üyesi faşistlerin saldırısına uğrar. Abisi şehit düşerken kendisi kaldırıldığı hastanede 17 Kasım 1976'da yaşamını yitirir.

Zülfikar URALÇİN: 1956 doğumludur. Gençlik Örgütü'nün önderlerinden biri olarak **Trakya** bölgesinde faaliyet yürütür. 19 Kasım 1977'de İstanbul Halkalı'da sivil faşistlerce katledilir. Parti 1. Konferansı'nda **Onur Üyeliği** ile taçlandırılmıştır.

Mehmet Zeki ŞERİT: Kayseri Uzunyayla doğumludur, Çerkez milliyetine mensuptur. Üniversite öğrencilerinin akademik-demokratik mücadelesinde yer aldı. Kaldığı eve yapılan operasyonda saatler sonra ancak ele geçirilebildi. İlk alındığında komünist tavrı takınamasa da, sonrasında işkencede direniş destanı yaratanlardan oldu. Müebbet hapse mahkumken **Ulucanlar Hapishanesi duvarlarına "o duvar duvarımız, vız gelir bize vız"** yazarak firar etti.

İstanbul Altıyol'da kaldığı evin basılmasında çıkan çatışmada yaralı olarak tutsak düştü. 24 Kasım 1977'de işkencede katledildi.

Ramazan CAN: Urfa Siverek'te sosyal faşistler tarafından 20 Kasım 1978'de katledildi.

İsa DEMİRBAŞ: 1955 Samsun doğumludur. 23 Kasım 1979'da Samsun'da polis kurduğu tuzakta yaralanır ve tutsak düşer. Götürüldüğü karakolda işkence sonucu şehit düşer.

Mustafa SARITAŞ: 1960 Muş Varto Taşçı köyü doğumludur. 24 Kasım 1979'da Ankara'da **Yenimahalle**'de M. Zeki Şerit'in ölüm yıldönümü nedeniyle yapacakları anma için hazırladıkları bombalı pankartın patlamasıyla yaralanır. Olay yerine gelen bekçilerin açtığı ateşle şehit düşer.

Şenol YOL: Çorum doğumludur. 24 Kasım 1979'da Mustafa Sarıtaş'la birlikte şehit düşmüştür.

Ali SARIBAL: 1961 Akbağ köyü doğumludur. Görev alanı olan Diyarbakır'da 22 Eylül 1980'de gözaltına alınır. İşkencede komünist tavrı takınamaz ancak sonrasında hapishanede yoldaşlarının da yardımıyla kendini yeniler ve düşman ondan bilgi istediğinde tek kelime dahi etmez. Diyarbakır Hapishanesi'nde kaldığı koğuşta ağır bir şekilde dövülerek komaya girer. Gördüğü yoğun işkenceler sonucunda 19 Kasım 1981'de şehit düşer.

Hıdır UTAN: 1956 Dersim **Ovacık** Çakperi doğumludur. İstanbul faaliyetinde görev aldı. 1977'de tutuklanarak hapse girdi. 1978 yılının sonunda yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. Almanya'nın Bremen kentinde de faaliyet yürüttü. 18 Kasım 1983'de geçirdiği bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Genelkurmay Genel Sekreteri ise **Ertağrul Özkasnak**. Özkasnak Paşa ile zaman zaman konuşuyordum. Durumu telefonla aktardım. Daha sonra Karadayı Paşa'ya mektup yazdım. 3 gün sonra **Tatvan**'daki komando taburu Tokat'a görevlendirildi. Tecrübeli bir birlikti. İmkan sağladık. Teröristlerin beklemediği bir gelişmeydi. Polis ve jandarmaya da moral geldi. Topçam diye bir yer var. Örgüt burayı eğitim kampı olarak kullanıyordu. Bir defasında 6 kişi öldürüldü.

Bunların arasında **TİKKO Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ** isimli terörist de vardı" diyerek TİKKO'nun Karadeniz'deki faaliyetinin oluşturduğu endişeyi anlatmıştır.

Öldürüldüğünde düşmanın burjuva medyada günlerce yazdığı kimdir Mehmet Demirdağ? TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, **1970 Dersim doğumludur**. Yaşamının birçok alanına damgasını vuran başarıma azmi, okul yıllarında da kendisini gösteriyordu. Liseyi üçüncülükle bitirip **İTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği**'ni kazandı. Proletarya Partisiyle örgütsel ilişkiye üniversitede geçti. 1987'de gerçekleştirilen 3. Konferans sonrası **Gençlik Örgütü TMLGB**'nin yaratılmasında öğrenci gençlik alanında önemli rol oynayan ve tarihimizde Yel Dağı Şehitleri arasında yer alan abisi Ali Demirdağ'ın onun örgütlenmesinde önemli katkısı oldu. **1 Mayıs Harbiye Direnişi**'nde tutuklandı ve bir süre Bayrampaşa Özel

Tip Hapishanesi'nde kaldı. Daha sonra TMLGB önderliği içerisinde yer aldı.

Yaşamının sonuna dek tüm süreçlerde en zorlu görevleri üstlendi ve bunların altından kalkmada, partiyi en zor günlerde her türlü kavga kaçkınılığına ve tasfiyeciliğe karşı korumada aktif tavrı alanlardan oldu. Onun kısa yaşamı baştan sona öğrenilmesi gereken nice derslerle doludur. Kuşkusuz O, her devrimcide olmayan bazı özelliklere sahipti. Bu özelliklerin başındaysa zekasını, yeteneklerini ve birikimini en iyi şekilde kullandığı politik önderlik geliyordu. Partiyi en zor süreçlerde yönetme, yönlendirme ve sorunların çözülmesinde gösterdiği inisiyatif, O'nda MLM biliminin bu topraklara uyarlanmasında etkili taktiklerin uygulanmasını da beraberinde getirmiştir. **Mehmet Demirdağ, Proletarya Partisi'nin önderi olarak, kavgaya tüm gücü ve bilincini vermiş, yolu ölene kadar proletaryanın yolu olmuştur.**

Ümit Çağlayan San, Sivas Şarkışla ilçesi Emlakhüyük köyünde 1974 yılında dünyaya geldi. Sarıyer'de TMLGB'nin aktif bir militanı olarak yer aldı. 1996'da **Bayrampaşa Hapishanesi**'nde 96 Ölüm Orucu ve SAG eyleminde yer aldı. Sağlık problemlerine rağmen gerilla içerisinde yer alarak burada ölümsüzleşti.

Dilek Konuk, Tokat merkeze bağlı Dive (Günevi) köyünde doğdu. Bulunduğu lisede örgütsel faaliyetlerde bulundu, sonrasında çok istediği dağlarda gerilla olma isteğine kavuşmuştu. **Küçük yaşta**

silah elde şehit düştüğünde dosta düşmana devrime bağlılığının mesajını veriyordu.

Ümit Dinler, 1974 Dersim Ovacık **Yeşilyazı** doğumludur. 1991'de Artvin'de faaliyet yürütürken ihbar sonucu yakalandı. Kısa bir tutukluluktan sonra kuryelik faaliyetini sürdürürken gerillaya katılma çağrısına olumlu yanıt vererek dağlardaki yerini aldı. Onun ısrarı gerilla olmaktı ve bu isteğine kavuştu. **Şehit düştüğünde TİKKO'nun komutanlarındandı.**

Duran Salman, Tokat Almus'a bağlı Çambulak (Dadukta) köyü doğumludur. Partinin düşünceleriyle TİKKO gerillaları aracılığıyla tanıştı. **Çobanlık yaparken askere çağrı pusulasını yırtarak TİKKO'ya katıldı.**

Verilen ağır kayıplar, geçilen zorlu süreçler göstermiştir ki, Proletarya Partisi ezilen kitleler varolduğu ve ezilenler doğru strateji, üretken taktik ve politikalarla örgütlendiği sürece devrim yolunda hızla ilerleyecektir. Sistemin yaptığı tüm hamleler boşa çıkarılmak zorundadır, parti ve kitleler varoldukça **Demokratik Halk Devrimi** mücadelesi zafere kadar ilerleyecektir. Bugün gerekli olan Parti politikasının kitlelere taşınarak, örgütlülüğün büyütülmesidir. Zorlu yürüyüşümüzde toprağın koynuna verdiklerimiz her daim bilincimizde, yüreğimizde yer almaya devam edecektir.

Şan olsun fırtınalar içinde bıçak sırtındailmekilmek geleceği örenlere!

GÜNDE DÜN...

18 Kasım

1986. 12 Eylül sonrası en büyük grev **NETAŞ**'da başladı. 2650 işçi grevde.

20 Kasım

1975. Diyarbakır Lice depreminde evsiz kalanlar resmi daireleri işgal eylemi sonrası **Diyarbakır**'a doğru yürüyüşe geçtiler.

2000. 20 Ekim'de 18 hapishanede **865 tutuklu ve hükümlü** açlık grevine başlamıştı. F Tipi hapishanelere karşı başlatılan açlık grevleri ölüm orucuna dönüştürüldü.

21 Kasım

1831. Fransa, Lyon'da dokuma işçileri ayaklandı.

26 Kasım

1926. Sovyet Kızılordusu Stalingrad'ı kuşatan Alman Nazi ordularına karşı saldırıya geçti. **II. Emperyalist Paylaşım Savaşı**'nın gidişinde Nazi askeri üstünlüğüne son verildi.

28 Kasım

1968. eski CIA istasyon şefi, Amerika'nın yeni Türkiye Büyükelçisi **Robert Komer**'in Türkiye'ye gelişi İstanbul Yeşilköy'de protesto edildi. Protestocuların **Deniz Gezmiş**, **Rahmi Aydın**, **Mustafa Zülkadıroğlu**, **Toygun Erarslan** ve **Mustafa Gürkan** tutuklandı.

29 Kasım

Filistin için Özgürlük ve Dayanışma Günü

1971. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi ve Cephesi, THKP-C liderlerinden **Mahir Çayan**, **Ziya Yılmaz** ve **Ulaş Bardakçı** ile Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) liderlerinden **Cihan Alptekin** ve **Ömer Ayna** İstanbul Kartal- Maltepe Askeri Hapishanesi'nden kaçtılar.

30 Kasım

1988. Tek tip elbise giyilmesine karşı hapishanelerde yapılan açlık grevleri beş hapishanede anlaşmaya varılması üzerine sona erdi.

1990. Zonguldak maden işçileri greve çıktılar. 48 bin işçinin grevi çeşitli siyasi partiler, meslek kuruluşları ve kitle örgütlerinin desteğiyle başladı. Zonguldaklılar ilk günden itibaren greve aktif bir şekilde katıldılar.

Gelecek, onun için savaşıdır

PERİHAN ÇOLAK

19 Kasım 1990'da Dersim'de TC güçleriyle TKP/ML TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada **Hasan ALTINTAŞ**, **Perihan ÇOLAK**, **Fazlı KAYA** ve **Süleyman KÖR** şehit düştü.

Perihan ÇOLAK, 1960 Sivas Zara doğumludur. Sonrasında ailesiyle birlikte **Gülsuyu**'na yerleşirler. Faaliyetleri sonucu tutuklanarak **Metris Zindanı**na atıldı. Orda da aynı coşkusunu kaybetmedi. Zindandan sonra Dersim dağlarının Berivan'ı olarak yerini almıştı.

Hasan ALTINTAŞ, Bingöl doğumludur. Yurtdışında işçi olarak çalışırken

HASAN ALTINTAŞ

faaliyete başladı. Pek çok alanda görev aldı, gözümlü alındığında düşman ondan hiçbir şey öğrenemediğinden serbest bırakmak zorunda kalmıştı.

Fazlı KAYA, 1967 **Gümüşhane** doğumludur. İsviçre'de işçi olarak çalışır. Mücadeleyi ülkesinde sürdürmek istiyerek, dağları mesken tutmuş, bu tavrıyla örnek olmuştur.

Süleyman KÖR, Trabzon Çayırbağı beldesi doğumludur. Hukuk fakültesini bırakarak sevdalı olduğu dağlarda yerini almıştır.

Onlar ki, Trabzon'dan, Bingöl'den,

FAZLI KAYA

Sivas'tan, Gümüşhane'den, farklı coğrafyalardan, farklı milliyetlerden, farklı kültürlerden gelmiş proletaryanın kızıl bayrağı altında birleşmişlerdi. Şairin dediği gibi **"Aynı aşka dövülmüş"**lerdi. Aynı türküyü söylemiş, aynı kaptan yemek yemiş, her biri ayrı ayrı kendi rengini vermişti kavgaya. Aynı göğün altında düştüler, yine dövüşürken... Yine şairin dediği gibi **"Dövüşen anlatacaktır"** artık bundan sonrasını, varsın istediğini yazsın tozlu tarih sayfaları. Gelecek, özgür yarınlar için savaşın olacaktır!

Direnen halklar kazanacaktır!

Bildiğimiz üzere Kürt Ulusal Hareketi 1 Ekim 2006 tarihi itibarı ile doğal duraklarından olan tek taraflı ateşkes sürecine demir atmış bulunuyor. Durduğu sınıfsal zeminden kaynaklı tıkanma sürecine giren KUH son yönelimini **“tabandan siyaset”** olarak adlandırmaktadır. Her ne kadar KKK'nın 1 Ekim 2006 tarihli bildirisinde ateşkes kararında etkili olan esas unsur kitle talebi olarak gösterilse de, DTP ve aydınların AB ve ABD'nin bu yönlü istemlerine de vurgu yapılmaktadır. **Ulusal Hareket'in silahlı mücadele vermesi ne kadar meşru ise legal mücadele vermesi de o kadar meşrudur.** Ancak faşizm koşullarında bu meşruluk durumuna pratik bir zemin sağlamıyor/sağlayamaz. T. Kürdistanı'nda gerillayı imhaya dönük operasyonların ivme kaybetmeden sürmesi; Silopi'de yakalanan JITEM elemanları ve Kasım başında bölgede yaşanan sel felaketinde devletin tutumu Kürtlere bakış açısında hiçbir değişikliğin olmadığı açık ifadesidir. Kürt halkı TC faşizmine aşınadır; seli felaket olarak değerlendirmeyenler, asıl felaketin TC olduğunu ifade edenler; işkenceden geçirilen, babası kardeşi katledilen, köyleri ateşe verilen Kürt halkı gerçeğin çıplaklığını çok iyi görüyor.

“Görünen köy kılavuz istemez”

Kürtler, geçmişine tezat açıklamalar yapan tescilli katillere, sıradanlaşan ve açıklama olarak kalan “yumuşak” söylemlere prim vermiyor. T. Kürdistanı'nda ateşkes özgülünde kitledeki son atmosferi gözlemledik. **Sel, sisteme tepkiyi bir kat daha derinleştirmiş.** Ateşkes kitlelerle çok da buluşabilmiş değil. Kürt halkı **“ateşkes”** söylemini sahipleniyor, ancak bu sahipleniş **“hareketi sahiplenisten”** öteye gitmiyor. Evet, Kürt halkı bir yanıyla yorgun, bir

yanıyla yaralı, bir yanıyla, direngen, öfkeli...

Biz bu gerçeği Batman'da, Bismil'de, Çınar'da gördük. Selden 10 gün sonra kurulan askeriye çadırlarının boş olması bu gerçeğin iddialı bir fotoğrafı. Yaralarını kendi başına saran Kürt halkı, dostlarını ve düşmanlarını iyi tanıyor.

Bir sel mağduruyla yaptığımız röportajda bizden **“görünen köy kılavuz istemez”** sözünü başlık olarak kullanmamızı istiyor. Biz görünen köyün köylüleriyle ateşkes ve devletin tutumu üzerine bir söyleşi yaptık.

“Onurlu bir barış herkesin temennisi”

- **Bize kendinizi tanıtır mısınız?**

- Adım **Ramazan Dengiz**. DTP Çınar İlçe Başkanı'yım.

- **Ateşkes ve buna yönelik devletin tutumuna ilişkin düşüncelerinizi alabilir miyiz?**

- Şimdiye kadar bazı yumuşak açıklamalar yapıldı. Bunun dışında olumlu bir cevap alınmış değil. Halk ölümlerin eskisi kadar olmamasından memnun. Emin olun ki, burada gerilla anneleri bir askerin ölümüne çok üzüyor. Bu durumu asker annelerinde gerillalar şehit düşünce göremiyoruz. Bu ateşkes özellikle anneleri rahatlatmış durumda, ancak hala operasyonlar devam ediyor ve kayıplar yaşanıyor. Henüz herşey bitmiş değil. Aydınların görüşmeleri ve çabaları var mı bilmiyoruz. ABD ve AB'nin tutumları nedir, tam olarak onu da bilmiyoruz. İlerleyen aylarda fotoğraf netleşecek. Şimdilik hepimizde bir beklenti hakim. Onurlu bir barış herkesin temennisi. **Son süreçte Mehmet Ağar bir şeyler söylüyor. Biz bunları onun kendi inisiyatifi doğrultusunda söylediğinden kuşku duyuyoruz.** Türk siyasetinde her dönem kan ve ölüm söylemi hakim olmuştur. Bu yönüyle Ağar'ın

Eğer silahla kazanılan masalara koz olarak sürülüp; diploması koridorlarında tüketilme sürecine girildiyse artık kendimizi ve tabanın istemi diye lanse ettiklerimizi sorgulamamız gerekir.

açıklamaları yeni sayılır. Böylesine tescilli bir katilin bunları söylemesi ilginç, kesinlikle samimi bulmuyoruz. Eğer ki bu ateşkes de devlet olumlu cevap vermezse korkunç bir tablo oluşacaktır. Çünkü Kürt halkı daha fazla beklemek istemiyor.

“Halkımızın kaybedecek birşeyi kalmadı”

- **Ateşkes hakkındaki görüşlerinizi alabilir miyiz?**

- **Batman'dan bir Kürt kadını:** Kürt halkında yılların yorgunluğu var deniyor. Ben buna katılmıyorum. Şu anda bir ateşkes var, ama bu bir taktik. Sürecin ağırlığı ateşkesi doğurmuştur. Ateşkes kararı Kürt halkının istemlerinin bir ürünüdür. Ben bunun sisteme yöneltilen son şans olduğunu düşünüyorum. **Ancak, her zamanki gibi devlet kimliğimizi tanımıyor ve yaklaşımı samimi değil. M. Ağar'ın tüm derdi önümüzdeki seçime bir yatırım yapmaktır.** Çünkü AKP tabanında ciddi bir kayma vardır.

Ateşkesle yapılmak istenen demokratik mücadeledir. Ve biz biliyoruz ki böylesi ülkelerde demokratik mücadele daha zordur. Ateşkestən çok büyük bir beklentimiz yok. Halkımızın da kaybedecek bir şeyi kalmadı. **Biz onurlu bir barış, onurlu bir yaşam istiyoruz.** Ben bir Kürt kadınıyım ve şundan eminim bundan sonra bir süreç gelişecek, ben de sessiz kalmayacağım. Her ateşkes sürecinde devlet fırsat bilip saldırılarını turandırıyor. Operasyonlar, kayıplar, baskılar vb. her gün artıyor. **Ama biz şuna eminiz ki halkımız kazanacak.** Tıpkı Filistin'de olduğu gibi elinde taşlarla savaşacak.

“Devlet samimi değil”

- **Dicle Üniversitesi'nden bir Kürt genci:** Yıllardan beri tek taraflı ateşkes ilan ediliyor. Ancak bu hiç yanıt bulamadı. Umarım bu defa olumlu geçer. Ve coğrafya halkı huzur bulabilir. Biz üniversite öğrencileri olarak ileride burada yaşamayı, burada mesleğimizi icra etmeyi istiyoruz. Ancak devletin tutumu bu kararımızda tereddüde yol açıyor.

Devleti samimi bulmuyoruz. TİT denilen örgüt burada 12 Eylül'de bir katliam gerçekleştirdi. Bombanın fotoğraflarını internette yayınladı. Devlet istediği zaman internette bir MP3 yayımlayanı tespit edebiliyor, bunları ise tespit etmiyor. Bu yüzden kesinlikle devlet samimi değil.

M. Ağar'ın söylemleri seçimde oy kapmaya yöneliktir. Aynı açıklamaları DTP yapsa soruşturmalık olur. Ağar yapınca ise gündem oluyor.

Bunun son şans olduğunu düşünüyorum. Çünkü DTP'nin barış çağrısı yaptığı gün TİT Diyarbakır'da bomba patlatıyor. Bu aslında devletin barış talebine verdiği bir yanıt. Bu süreç devlet tarafından olumlanmazsa kötü gelişmeler olacaktır. PKK'nin ilan ettiği son ateşkes esasta halkın talebi ile gündemleşti. ABD ve AB'nin de bu kararda etkili olduğunu düşünüyorum. Her şeye rağmen halk artık kan görmek istemiyor.

Sonuç olarak; ateşkes her ne kadar “halkın istemi ve gerekli” idi olarak yansıtılsa da, sorunlara nasıl yaklaştığımız ve durduğumuz zemin bu noktada kendini ele vermekte. Eğer silahla kazanılan masalara koz olarak sürülüp; diploması koridorlarında tüketilme sürecine girildiyse artık kendimizi ve tabanın istemi diye lanse ettiklerimizi sorgulamamız gerekir. Çünkü artık “halk ve taktik” dediğimiz kavramlar birbirinden kopmuştur.

Abartmıyoruz!

Yaşanan sel sonucunda toplam 43 kişi yaşamını yitirdi. Yüzlerce insan yaralandı. Binlerce insan evsiz kaldı. Sadece Batman'da 13 bin ev ve 63 bin kişi zarar gördü. 200 bin ton pamuk telef oldu. Şırnak'ta arıcılık ve hayvancılık bitti. Sel sularının yarattığı tahribat sonucunda milyonlarca YTL'lik zarar oluştu.

kuñ bir dengesizlik yaşanmakta. Özellikle DTP'li olan belediyeleri çok açık bir şekilde yok saymaktadır. Operasyonlar için helikopterleri, savaş uçaklarını havalandıran, tankları yürüten, Özel Timlerine kesenin ağzına açan devlet; sular altında kalan "sözde vatandaş" olunca aynı "hassasiyeti" göstermemiştir.

Örneğin 12 milyar doları F-35 savaş uçakları için harcayan devlet, sel felaketi karşısında halkı kendi "kaderi" ile başbaşa bırakmıştır. Yolların sel suları ile kapanması üzerine Batman Valiliği'nden helikopter isteyen belediyelerin bu talebi reddedilmiştir. Bu yetmezmiş gibi devletin ilgisizliğini protesto ederek Diyarbakır Çınar Kaymakamlığı önünde toplanan halkın üzerine kurşun yağdırılmıştır. AKP'li vekillerin helikopterle bölgeye inerek halkı aşağılamasını ve hakaret etmesini de unutmamalı.

"Abartmayın!

Susun ve ölünl!"

Kürt halkı yaşadıklarını çok mu abartı-

yor? Diyarbakır Serhildanında günlerce süren çatışmada çocukları katledilirken, Şemdinli'de devleti suçüstü yakaladıklarında, 2003'te Bingöl'de, 2005'te Hakkâri'de moloz yığınları altında can verdiklerinde de çok abartmışlardı o zaman!

Oysa emperyalistlerin uşağı Erdoğan ve çetesi kol kola Kürt halkını katlederken abartmıyorlardı, çünkü bu onların işiydi. Emperyalist efendileri ile birlikte kardeş Filistin ve Lübnan halkını katlederken, Irak halkının üstüne bombalar yağdırılırken, bankalar hortumlanırken, emekçilerin geleceği vampirlere ipoteklenirken egemenler abartmıyordu! Çünkü bu onların işiydi. Yalan, dolan, sahtekârlık ile binbir hile ile emekçileri kandırırken abartmıyorlardı! Çünkü onlar bunun için vardı. Milyonlarca insanı özgürlüğünden mahrum esaret altında tutarken de abartmıyorlardı! **Çünkü iktidarlarını ayakta tutmanın başka yolu yoktu.**

Oysa asıl felaket halkın kanını emerek, onları katlederek yaşayanlardır. Asıl felaket Kürt halkını yok sayma ahmaklığını gösterenlerin ta kendisidir! Asıl felaket sürekli kriz üreten, insana giderek yabancılaşan doğayı tahrip edenlerdir. Felaket kendi çıkarlarını milyonlarca insanın canı pahasına yaşamaya geçirmektedir. Kürt, Türk çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza sonsuz acıları yaşatan bir avuç asalaktır asıl felaket. AKP'li bir milletvekilinin afet bölgesini gezerken gazetecilere

"**çamurlu ayak-**

larını çekin" sözleri ile yap-

mak istediğidir. Kürt halkını

yok edebileceğini düşünenler

Kürt halkının isyancı gele-

leneğini görmek istemeyenler

ve felaketi faciaya dönüştürenlerdir.

Kürt halkının onurlu mücadelesinden bir ders çıkar-

ramayanlardan korkmalı! **Felaket halkın örgütlü gücünü gör-**

memek, volkanın patladığında

neler yapabileceğini bilme-

mektir. Asıl felaket Kürt halkına

düşman olan ve onların nefretini

kazananlardır!

Ekim ayının son günlerinde başlayan ve yaklaşık 10 gün süren yağışlar, emekçi halkımız için daha önce yaşanan manzaraları tekrar gündeme getirdi. Yağışlar sonucunda başta Batman ve Diyarbakır olmak üzere T. Kürdistanı'nda birçok bölge ile İstanbul sular altında kaldı.

Yaşanan sel sonucunda toplam 43 kişi yaşamını yitirdi. Yüzlerce insan yaralandı. **Binlerce insan evsiz kaldı. Sadece Batman'da 13 bin ev ve 63 bin kişi zarar gördü. 200 bin ton pamuk telef oldu.** Şırnak'ta arıcılık ve hayvancılık bitti. Sel sularının yarattığı tahribat sonucunda milyonlarca YTL'lik zarar oluştu. Tüm bunlar yine her zamanki gibi toplumun en yoksul kesiminin başına geldi. **Maddi kayıplar, ölümler yine emekçilerin payına düştü.** Yağışlardan en fazla etkilenen yerler altyapının en kötü olduğu, devletin unuttuğu yoksul emekçi mahalleri ile bölgeler oldu. Yaşanan her doğa olayında olduğu gibi afetin faturasını yine emekçiler ödedi. Ezilen yoksul Kürt, Türk emekçiler çocuklarını kaybetti, yıllarca büyük emeklerle biriktirdiği değerleri kayboldu, borç-harç yaptığı evleri yıkıldı. **Kısacası emekçilerin hayalleri ve gelecek umutları sel suları ile gözlerinin önünden akıp gitti.** Daha önce depremde enkaz altında kalan umut, bu kez sel sularına kapıldı. Her defasında hayallerini ve yaşama tutkularını tekrar canlandırarak yaşamı üreten emekçiler, bir kez daha ağır bir darbe yedi.

"Vergiler elektrik, yol, su olarak geri dönecek!"

Ödedikleri vergiler emekçilere yol, su, elektrik olarak dönmedi. Yollarını, köprülerini kendi olanakları ile yapmış, sularını bulmuşlardı. Şimdi yine yıkılan köprüleri kendileri yapacak, sel suları ile taşan yolları onaracak, taşan dereleri ıslah edecekler. **Ödedikleri ve "kutsal" olan vergiler onların her defasında tüm bunları tekrar yaşamasını garantilemekten başka bir işe yaramadı/yaramayacak.**

Sel felaketi yaşanmadan önce mete-

oroloji böylesine şiddetli bir yağmurun geleceğini bilmesine rağmen, devlet ne gerekli uyarılarda bulundu ne de gerekli önlemleri aldı. Bunun sonucunda ortaya çıkan manzara da "Allah'ın emriydi."

"Sözde Vatandaş" sular altında!

Sel felaketi en çok da T. Kürdistanı'nda yaşayan yoksul Kürt halkını vurdu.

Altyapı bir yana yolların, köprülerin olmadığı bölge diğer ülkelerde gündeme bile gelmeyecek doğa

olayla-

rında birer felaket yaşıyor. Kürt ulusu sadece millî zulme uğramıyor aynı zamanda yoğun bir emek sömürüsüne ve gelir dağılımında büyük bir adaletsizliğe de maruz kalıyor. **Yatırımların yok denecek kadar az olduğu bölgede devlet, iktidarını çıplak bir zor ve şiddet ile uyguluyor.** Devlet tarihi boyunca imha etmeye çalıştığı, inkâr ettiği Kürt ulusunu her türlü ekonomik haktan da mahrum bırakıyor.

Devletin bütçesinden belediyelere ayrılan paylarda kor-

Zenginlikle fakirlik arasındaki sınır: bir çıta!

Geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin dört yanında etkili olan yağmurlar sonucu yaşanan selden etkilenen bölgelerden biri de bir yanı villa bir yanı ise gecekondulu olan Sarıyer oldu.

Biz de okurlarımızın da yardımları ile Sarıyer'e giderek bu semtte yaşananları gazetemize yansıtmak istedik. Beraber gittiğimiz arkadaşımız buranın birçok ilden göç aldığını anlatıyor bize. Yolun aşığındaki evlere doğru gitmek istediğimizde de köyü bile geride bırakan manzaralarla karşılaşıyoruz. Birden asfalt yol içerisinden patika bile diyemeyeceğimiz bir yola girerek alt yola iniyoruz. Tekrar "asfalt" yolda yürürken birden kocaman bir toprak kütesinin yolu kapadığını görüyoruz. Bu sırada orada olan yaşlı bir teyzeden alıyoruz bilgileri; "Bu göçük ta geçen kış oldu. Halen durumu bu. Koca bir yaz gelip geçti, çocuklarımız okula gidip gelemiyor, sırtımızda getiriyoruz. İçme suyu uçurumun altında, oraya inemiyoruz, su alamıyoruz. Bir an önce yolumuzun açılmasını istiyoruz."

İçme suyunun üstü uçurumdu ve buradan yolu kapatan miktarda toprak kaymıştı. Birçok gecekondulu(!)nun altında da toprak kaymasını engellemek için istimlak duvarı vardı. İstimlak duvarını dahi halkın kendisi yapmış burada.

Gelir yok, çile çok

Yapılan tek duvar anayolun duvarı, onu da Anakent Belediyesi yani villaların bağlı olduğu belediye yapmış. Oradan bir eve gidiyoruz. Kapıyı açan kadın hemen sıkıntılarını anlatmaya başlıyor; "Bizim burası çukurdur. Bak, karşıda duvar var ama o da çok iyi değil. Yağmur yağdı mı; benim bu yandan resmen sel akıyor. İnan gidip içerde yatmak var, ora buradan daha sağlıklı. Bize yazık değil mi, akşama kadar çöp topluyoruz, eşimin bir emekli maaşı var, o da hasta. Geçende hastalandı, yol yok. Battaniyeye sarıp şuradaki yoldan çıkardık. Bir yandan da şıpır şıpır yağmur yağıyor."

Kısa bir sohbetten sonra ablaya neden bir şey yapılmadığını soruyoruz; cevabı şu oluyor; "Herkes bu sorunun kendi

sorunu olduğunu düşünmüyor. Ne olur yani, kaç senedir bütün varlığımızı buraya verdik. Eski meski milletten alıp giyiniyoruz. Eşimin 450 YTL maaşı var. Bu tüm mahallede aynı."

Oradan geçen yağmurlarda evi çöken ve burjuva medyada yalan yanlış da olsa hiç değilde bir sözle aktarılan kişileri bulmak üzere çıkıyoruz.

"Yıllardır böyle; zengini zengin, yoksulu ölü"

Göçen evin yanına gittiğimizde bir amcaya yolu soruyoruz. Bizi bir süzüyor, "ne ilgileniyorsunuz, kapımızı ne zaman çaldınız" diyerek inceden bir sitemde bulunarak evi gösteriyor. Evde oturanlarla yaptığımız kısa sohbette onların da çok fazla bir şey bilmediğini, lakin bu yaşam şekline mahkûm olduklarını anlıyoruz.

Geri dönüşte adres sorduğumuz amca gene karşımıza çıkıyor ve anlatmaya başlıyor; "Geçende buraya yaşlı bir kadın gelmişti. Kadının gençliğinde buraları bağ-bahçeymiş. Oturdu tek tek anlattı. Benzer şekilde şu karşı tepedeki (gösterdiği yer semt halkınca "Kars Mahallesi" diye bilinir) arsananın sahibi gelmişti. Her eve 'Siz hesaplayın bana getirin' diyerek para istedi, peşinden de tapuyu verdi."

Tapu sözünü duyunca birden irkiliyoruz, sorduğumuzda ise buradaki pek çok insanın ne tapusunun ne de doğru düzgün bir malının olmadığını öğreniyoruz. "Biz buraya geldik, gidecek yerimiz yoktu. Bize burayı gösterdiler tanıdıklarımız, biz de ev yaptık. Kimsede tapu yok. Aha şu aşağıdaki ana yol bile normalde dereydi. Belediye döktü asfaltı yol oldu. Her sene orayı su basar."

Bu sözlerden sonra amcanın evinin ilerisine bakıyoruz ve villaları görüyoruz. Ne düşündüğünü sormak ise insan olmanın bir borcu; amca başından geçenlerle cevap veriyor;

"Geçende evdeydim, ses geliyordu. Bi çıktım, adamın teki nasıl yaptıysa evimin çatısına çıkmış bi işler yapıyor. Ne yaptığını sordum, dalga geçerek "Yakında görürsün" dedi. Küfür ettim, sonra tekrar-

dan sordum, elimde de nacak. Ölçüm aldıklarını ve buraya viyadüklü yol yapılacağını anlattı. Viyadük şuraya (gösterdiği yer evinin bahçesi) konacaktı. Yanındaki adam villayı gösterip bunun ne olacağını sordu. "O arada kalıyor" diyerek cevap verdi. Sonradan Kadastro Müdürlüğü'ne gittim. Orada öğrendim, arada kalıyor demek, viyadüklerin arasında kalıyor, yıkılmayacak demek. Orayla bura arasında çok kısa bir mesafe var, nasıl kurtardın adamı? Bana harita çıkardılar. Bakıyorsun, her yer çizik. Yolun doksan sefer rotası değişmiş. Ama çok isteyen gelsin yık-sın bakalım ne yapıyorum."

Amcayla sohbetten sonra zamanın da geç olması itibarıyla yola çıkıyoruz, pati-

ka yoldan karşımıza çıkan ve genelde köylerde büyük ve küçükbaşları tutmak için olan küçük bir çit görüyoruz. Çitin bir yanı beton, diğeri döşeme taştan şahane bir yol. Anlıyoruz ki burası villaların alanı. Her sokak başında özel güvenlik, yollarda çamur bile yok. Arabalar gayet lüks...vb. **Bir adımımız halkımız, diğer adımımız bu açlığa rağmen uç noktada bir zenginlik. Akla romanların hayal kahramanları ve tasvirleri geliyor.** Yanımızdaki arkadaş kahr ederek şunu söylüyor; "Biz hizmet alamıyoruz tabi, çünkü bizden, bunlardan alabildikleri parayı almıyorlar. Bizi hayvan, bunları zengin oldukları için insan yerine koyuyorlar."

(İstanbul)

TMLGB MK dayanışmaya çağırıyor

T. Kürdistanı'ndaki sel felaketi ile ilgili olarak açıklama yapan TKP/ML'nin gençlik örgütü TMLGB (Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği) Merkez Komitesi, halk gençliğini, sel felaketinden zarar gören Kürt emekçileri ile dayanışmayı yükseltmeye çağırıyor. Açıklamada sel felaketinin ardından faşist Türk devletinin sözcülerinin vurdumduymaz açıklamalarının şaşırtıcı olmadığı belirtilirken bunun nedeni olarak da faşist devletin kuruluşundan bu yana sürdürdüğü ırkçı-şovenist politikalar olduğu vurgulandı. "Faşist devletin Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden yoksul halkımızın yaşam düzeyini geliştirme gibi bir derdi yoktur. Egemen sınıflar emperyalizmin çıkarları doğrultusunda ülkemizde sömürü ve baskıyı arttırmakla, Ortadoğu'da ise ABD'nin jandarmalığını yapmakla meşguldür. Halkımızın emeğine el koyan devlet bütçesini insanca bir yaşam için değil, ileride gerçekleştireceği yeni katliamlarda kullanmak üzere silah, uçak alımına ayırmaktadır."

Açıklamada ayrıca son dönemde devlet eliyle yükseltilecek şovenist kampanyaya cevap olarak emekçilerin çıkarlarının bir olduğunu göstermek için çeşitli milli-

yetlerden halkımızın ve halk gençliğinin selden zarar gören yoksul Kürt halkıyla dayanışmasının anlamlı olacağı belirtildi. Açıklamada suni gündemlerle birbirine düşman edilmeye çalışan emekçilerin dostluğunun zor günde anlaşıldığı da vurgulandı.

Selden büyük zarar gören bölgeye destek vermeyen devletin bununla yetinmediği, aynı zamanda halka yardım etmek isteyen devrimci, demokrat, duyarlı kesimlerin önüne de engel çıkardığının vurgulandığı açıklamada bölgedeki ilerici belediye başkanlarını selin sorumlusu olarak göstermenin de devletin alışagelmış politikalarının bir sonucu olduğu belirtildi. "Emekçi halkımızın, özellikle de Kürt halkının faşist devletten bir beklentisi kalmamıştır. Emperyalist efendilerinin önünde boynu kıldan ince olan bu devlet halka karşı cellat kesilmekten çekinmemektedir. Çünkü bu devlet halkına düşmandır. Halkımız insanca yaşam koşullarına ancak bu devleti yıkarak ve **Demokratik Halk İktidarını** kurarak kavuşacaktır." Açıklama bu düzenden hiçbir beklentisi kalmayan halk gençliğini düzeni yıkmak için devrim saflarında savaşmaya çağrı yaparak son buldu.

Baştarafı sayfa 32' de

BİSMİL

“Bu afet değilse nedir?”

Bismil'i birçoğumuz Sinan köylülerinin ağaya başkaldırısından biliriz. Ağalık ve aşiretçiliğin hakim olduğu ilçelerin başında gelen Bismil bugün itibarıyla 100 bin nüfusa sahip bir ilçedir. Nüfusunun % 80'i bölgede 1990'larda dayatılan zorunlu göçün sonucu yoksuldu. Türkiye Kürdistanı'nın diğer yerleşim merkezlerinde olduğu gibi Bismil'de de yaşam geçekondular üzerine örülmüştür.

Bu felaket ilçe halkı tarafından adeta yıllardır beklenmekte. Halkın onca uğraşına rağmen, ilçedeki su kanallarının yetersizliğine rağmen halkın sesine kulak tıkayan DSİ'nin köprü yapımına ödenek ayırmayan, Karayolları Müdürlüğü'nün aldırmanın tavırları Bismil'de de seli felakete çeviren nedenleri oluşturuyor.

- Yaşananları ve devletin tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Mümtaz Çerçel: Bismil'de meydana gelen selin felakete dönüşmesindeki en büyük neden, bölgenin ihmal edilmesidir. Elbette doğal afetler her yerde görülür ancak mesele bu gibi durumlarda halkın ve hükümetin olaya bakışı ve duruşudur. Devlet erkânı ağız birliği yapmış “afet yok” diyor “abartıyorsunuz” diyor. Bizce Başbakan'ın yaptığı açıklama onun açısından talihsizliktir ve halktan büyük tepki almıştır. Gelmeden görmeden durumu abartı olarak değerlendiriyor. “İmarsız yapılaşmaya girmeseydiniz” deniliyor. O zaman soruyoruz “bizi evimizden atanlar, buna zorlayanlar kimdi?” Bugün bize sahip çıkan yine kendi insanımız-insanlarımız. Büyükşehir Belediyesi'nin ve GDABB (Güneydoğu Anadolu Belediyeler Birliği)'nin destekleriyle bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Halk gönüllü olarak çalışıyor. Bismil'de 10 mahalle var 6'sı ağır hasarlı, 30 köy selden etkilenmiştir. Binlerce dekar ekili arazi sular altında kaldı. Bunun en büyük nedeni bölgedeki altyapı eksikliğidir. Örneğin Meydanlık (Malamuz) ve İşören (Kawsan) köyleri arasında köprü olsaydı minibüs sele kapılmaz, 13 kişi ölmezdi. Bismil'de şu ana kadar selden 17 cenaze çıkarıldı hala çok sayıda kayıp insanımız var.

Önümüz kış bu insanlar ne yapacak sokaklarda? Bu afet değilse nedir? Soruyoruz? Kaç insanın ölmesi lazım daha...

Murat Demir: DSİ kanalları bu mahalleden geçiyor, bunun olacağı belliydi. Her sene dilekçe vermemize rağmen

devlet buna aldırmadı. Evimize 1.5 metre su girdi. Çocuklarımızı zor kurtardık. Çamur boğazımıza kadardı. Evimiz tamamen çöktü. Şimdi Kızılay çadır göndermiş, attılar bizi kupkuru çadıra ne yemek, ne su, ne üstünde oturacak çul ne de bir bataniyemiz var, havalar soğuk üstelik küçük bebelerimiz var. 6 kişi burada nasıl yaşayalım? Ben 15 yıldır bu mahallede yaşıyorum. Böyle bir su görmedim. Daha önce, burada sağlam bir kanal açılırdı bu felaket yaşanmazdı. Hepimiz ırgatız, ne iş bulsak orada çalışıyoruz, paramızda yok ki çocuklarımızın karnını doyuralım. Valiliğe gidiyorum kriz masasına gönderiyorlar, onlar başka yere. 10 gündür çaresizlik içinde dönüp duruyorum. Acil olarak bu devlet bize el atsın yoksa bütün kış mahvoluruz hepimiz.

Veysel Balkan: Halimiz ortada, suyumuz bile yok, diğer mahallelerden taşıyoruz. Bismil'de DSİ kanalları yetersiz, mahallelerimiz kanallara su dolup taşınca sel altında kaldı. Biz göç edip buralara geldik şimdi nereye gidelim. **Bu çadırlarda aç-çıplak 15-20 kişi nasıl yaşayalım? Biz de bu devletin vatan-daşı değil miyiz? Neden o zaman kimlik verip, dilimizden vazgeçirmeye çalışıyorlar bizi.** Diyorlar ki “abartmayın.” Diyoruz ki “gelin kendi gözünüzle görün.” Başbakan koltuğunda konuşuyor ancak.

Temel Darun'un eşi (Selde yaşamını yitiren): Eşim iki yıldır Kurmuşlu köyünde çobanlık yapıyordu. O gün çok dolu yağdı. Telefonla aradık ulaşamadık, arkadaşlarımı aradım onlara da ulaşamadım. Koyunların sahibini aradım “koyunlar da iyi kendisi de” dedi. Dayanmadım sürü sahibi Hacı Hamdın'ın yanına gittim. “Çobanlar nerede” dedim, “yok” dediler. Selde kaybolmuş, koyunlar kurtulmuş, sadece üç keçi sele kapılmış. Komutanlığa gittim, ifade verdim. 3 gün sonra aramalar başladı. Dicle Çayı'nda bulundu. İki çocuğum var, biri özürlü.

BATMAN

Devlet gelen yardımlara el koyuyor!

Sel felaketinin vurduğu Batman'da yaşam felç olmuş durumda. Sokaklarda çaresizlik ve balçık diz boyu. Selin 11 can aldığı kayıpların halen bulunmadığı, binlerce evin kullanılmaz hale gelişinin 13. gününde insanların yüzlerinde ve gözlerinde hala kaygı hakim.

Batman sokaklarında halk yaralarını sarmaya çalışıyor. İş makineleri sokaklardaki çamuru, çamura bulanmış eşyaları kamyonlara yüklüyor. **Halk belki birkaç bir şey kurtarırım diye yıkık evlerine koşsa da yürekleri acılı, gözleri yaşlı, elleri boş geri dönmek zorunda ka-**

lıyor...

Devlet erkanının yaşananları direkt yerinde görmelerine rağmen “afet bölgesi ilan edilmeyecek” demesi halkın sisteme karşı olan tepkisini derinleştirmekte. Trilyonlarca lira zarar tespitinin yapıldığı Batman'da halk “bize yardım etmiyorlar, bari edenleri engelleme-sinler” diyor. Şu ana kadar 12 trilyon hasarın tespit edildiği Batman'a devletin biçtiği fiyat ise sadece 1 trilyon...

Yaşanan olayları bir de Batman'da yaşayan selzedelerin ağzından dinleyelim;

Emine Güneş: Halimizi görüyorsunuz. Bu çadırda üç aile kalıyoruz. 16 kişiyiz, çok perişanız. Başbakan dedi ki “ne olmuş Güneydoğu'da.” Felaket olmuş ama kimse bizim halimizi görmüyor. Erdoğan diyor ki; “Güneydoğu'ya yardım gönderiyoruz” ama hiçbir şey gelmiyor. Bize yeşil kart vermiyorlar, kömür vermiyorlar. “Siz teröristsiniz” diyorlar. “Batman'da afet yok” diyorlar, gelen yardımlara el koyuyorlar. Çocuklar okula gitmiyor. Evlere girilmiyor, yüzlerce ev suyun ve çamurun içinde yıkıldı. Diyarbakır bize el uzattı. Şu an çadırlarda 500 kişi kalıyor. Çok şükür Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi bize sahip çıktı. Devlet bize el uzatmadı. Çünkü biz Kürdüz, bu devletin halkı değiliz. Bugün bunu bir kez daha gördük...

Sevgi Çeltik: Hepimizin hali ortada, perişanız. Bizler bilinçsiziz, okumamışız. O yüzden kimse bizi dinlemiyor. Evimiz yıkıldı, suyun içinden canımızı zor kurtardık. Diyorlar ki, “Tüpraş kenar duvarlarını mahalle halkı kurtulsun diye yıktı”, duvarlar yıkılınca üç mahalleyi su bastı. Bilmiyorum gerçekten bizi mi düşündü? Biz zaten yoksuluz, 17 yaşındayım, senelerdir pamuk tarlalarında çalışıyorum 3 kardeşimle beraber. Biz önceleri Tayyip Erdoğan'ı çok seviyorduk. Artık onun gerçek yüzünü gördük. O diyor ki “abartıyorlar.” Neyi abartıyoruz, halimizi görmüyorlar mı? Bize şu anda Diyarbakır Büyük Şehir Belediyesi sahip çıktı. Ama utanıp çadırlara gelmeyenler ve yıkık evlerinden çıkmayanlar var. Bize kim sahip çıkacak? Kürdüz diye bizi cezalandırıyorlar. Biz onlara ne yaptık, Kürt olmak neden bu kadar kötü bir şey aklım almıyor.

- Selle ilgili gördüklerini-yaşadıkları

rını anlatabilir misin?

Bir genç: Ben buraya Amed'den yardım için gönüllü olarak geldim. Geldiğimde gördüm ki; görsellikle, söylem arasında çok fark var. Televizyondan izlediğimde çok da etkilenmedim. Oysa burada her şey çok farklı, insanlar birbirine tutunarak yeni bir yaşam kurma uğraşı veriyorlar. Kötü bir psikoloji de var. Çadırlar kurulduktan sonra birçok kimse buraya gelerek yardım talebinde bulundu. Bu yanlış. Yardımcı olacakların bir şey söylemelerine gerek yok. Yardım edilecekse insanlar çaresiz, gelip etsinler. Burada halkın zorunlu ihtiyaçları Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi tarafından sağlanıyor. Biz de elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Burada yaşam farklı, halkımız perişan. Gördüğünüz gibi insanlar taşlar üzerinde oturuyor. Gel-

diğimiz ilk gün çocuklar iki buklümdü, ölmek üzere idi...

Mehmet Kocadurmuş: Benim karım 8 aylık hamile. Selden sonra üşüttü ve durumu ağır. Valiliğe gittim, “bize yardım edin” dedim, “doktora git” diyorlar. Oraya gidiyorum “karına ilaç veremeyiz, durumu riskli” diyor. Hastaneden içeri almıyorlar. “Benim sağlık karnem var” dedim, “karımı hastaneye yatırın, çocuğumu kurtarın” dememe rağmen kimse aldırış etmedi. Karnemi yırtıp suratlarına attım. Valiliğe dedim “bize sahip çıkmazsanız, kendimi öldürürüm.” Bu devletin anladığı tek dil bu. Ama nafile, karımı sadece birkaç saat hastanede tuttular. Şimdi yine sokaktayız. İnsanlar ölüme böyle terk ediliyor. Selden kurtardım ama herhalde soğuktan kurtaramayacağım.

Sonuç olarak; Bunlar bizim Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan selde Diyarbakır ve Batman'da yaşanan manzaralara tanık olup ve dinlediklerimiz. Ve biliyoruz ki Urfa'da, Şemdinli'de, Mardin'de vb. illerde yaşanan acılar daha az değildir. Ve bir kez daha vurgulama ihtiyacı hissediyoruz. Yakarak, yıkarak, katlede rek bitirilemeyen halk “doğal afet”lerle de bitirilemeyecektir. Bizler kendi yaralarımızı her zamanki gibi kendimiz saralım. Yaşadıklarımızı, acılarımızı sarmayı bizlere öğretti. **Ve bir kez daha birlik ve dayanışma içerisinde bulunduğumuz coğrafyanın neresinde olursak olalım, yaralarımızı yine biz saralım. Başlatılan kampanyalara destek olalım.** (Erzincan)

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD.ŞTİ

Yönetim yeri: Güreba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık Besyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk.
No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel: 0212 426 63 30-580 63 80
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com
@mail: umutyayincilik@tinet.net.tr

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0538 299 35 52
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0 544 932 24 15
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: 0 446 223 67 18
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Kürt halkı kendi yaralarını sarıyor...

Türkiye Kürdistanı illerinde 1 Kasım'da başlayan yağışlar ve sel nedeniyle yaşam felç oldu. Özellikle Diyarbakır'ın Bismil, Çınar ilçeleri ve köyleri, Batman Merkez, Mardin, Şemdinli, Urfa vs. can kayıplarının yaşandığı, evlerin kullanılmaz hale geldiği illerin başında geliyor. Bölge nüfusunun büyük çoğunluğunun zorunlu göç nedeniyle buralara yönelmesi ve yoksulluğun dayattığı mecburiyetten kaynaklı gecekondulaşmanın yoğunlaştığı bu kentlerde, sel de tıpkı diğer felaketlerde olduğu gibi yoksul halkı vurdu.

Bölgenin bilinçli olarak geri bırakılması, devletin sorumluluklarını yerine getirmemesi nedeniyle Türkiye Kürdistanı illerinde, yaşanan birçok sıkıntının yanı sıra, yaşamsal öneme sahip olan yol, su, elektrik yetersizliği ve yokluğu hepimiz tarafından bilinen gerçeklerdir. Kürt halkına yönelik imha ve inkâr saldırılarındaki kararlılığını sürdüren faşist zihniyet, bir halkı yok etmek için her yolu mübah görmekte. Öyle ki, bölgede onlarca insanın ölmesi, yüzlerce ev ve arazinin kullanılmaz hale gelmesi, binlerce insanın soğuk ve açlıkla cebelleşmesi dahi görmezlikten gelinmektedir. Devletin tüm resmi kurumları adeta kör, sağır ve dilsizi oynamaktadır... Selin ardından yüzlerce insanın çığlıklarına aldırmayan Erdoğan olaya "tak-

dir-i ilahi" olarak yaklaşmış ve "en gelişmiş ülkelerde de bu tür doğal afetlerin önüne geçilemiyor, durumu abartmayın" deme pişkinliğinde bulunmuştu. Evet, tıpkı ABD'nin New Orleans eyaletinde siyah halkın Katrina fırtınası karşısında yapayalnız kalması gibi... Siyah halka ABD emperyalizminin reva gördüğü sonla TC devletin Kürt halkına reva gördüğü son ne kadar da benzer... Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan selin felakete dönüşmesindeki en büyük etken yukarıda da belirttiğimiz gibi alt yapı eksikliğidir. Bölgede yaşananların ardından harekete geçmeyen devlet, harekete geçenleri de her zaman olduğu gibi engellemektedir. Birçok ilden halkın kendi çabaları ile gönderilen yardımlar "biz gerekenleri yapıyoruz burası afet bölgesi değildir" gerekçesi ile selzedelere ulaştırılmıyor. Kürt halkı dün olduğu gibi bugün de yaralarını kendi sarmaktadır. Elbette bu Kürt halkının yaşadığı ilk afet değildir. Onlar acılarını yaralarına merhem ederek bugüne kadar geldiler. Onlar evleri, eşyaları, canları yakılarak kentlere sürüldüler. Bir kez daha yaşadıklarını bize yine onlar anlatıyorlar. "Devlet bize ne zaman sahip çıktı ki..." Çınar'dan, Bismil'den, Batman'dan sel suları altında kalan yaşamlardan arta kalanları dinliyoruz acılı halktan...

Ne yapacağımızı bilemez durumdaydık. Evler ve insanlar suların altında kalmıştı. Herkes canını kurtarmaya çalışıyordu. Halk çaresizlik içindeydi. İki helikopter yardıma geldi. Ama sadece ışıklandırma yaptılar. Sel felaketinde bir anne ve iki çocuğu boğuldu. Eğer Büyükşehir Belediyesi'nin botları olmasaydı ölenlerin sayısı 30'un üzerinde olurdu. O gün büyük bir tepki gelişti. İlçeye gelen Vali Yardımcısı tepkiden kaçtı gitti. İnsanlar sokakta kalmıştı. Balçık ve çaresizlik diz boyuydu. "Sularını içmeyin kirlidir" diye durmadan anons yapılıyordu, ancak ne içeceğimiz kimse karışmıyordu. Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi ile irtibata geçtik, ikinci gün su ve sıcak yemek gönderebildiler. Olayın ikinci günü 200 kişilik kitle felakette yanında görmediği devlete karşı toplanıp Kaymakamlık'a yürümeye başladı. Çevik Kuvvet müdahale ederek coplarını ve gaz bombalarını kullandı. Oysa bunu görmüyorlardı. Bizim artık reflekslerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz kalmamıştı.

Halk çadırlarda ve insanların kafalarında "şimdi ne yapacağız?" sorusu var. Burada herkesin akrabası var, ama biz kalabalık aileler şeklinde yaşıyoruz. Kışın iki ailenin -bu 30-40 insan demek- tek evde yaşaması gerçekten zor.

Devlet bize yardım etmiyor, bölgeyi afet kapsamına almıyor. Çünkü bu halka kuşkuyla bakıyor. Erdoğan'ın

"abartmayın" söylemi bundan başka bir şey değildir. Bunlar bölgeyi boş vermişliğin ifadesidir. Bu yetmiyor kendi olanaklarımızdan yararlanmamızı da engelliyorlar. Evlere gerekli servisi yaparken sivil polis peşimizden ayrılmıyor.

Nebiye teyze: Evimiz kullanılmaz hale geldi. Perişan olduk. Kaç hayvanımız telef oldu onu da bilmiyoruz. Yedi çocuğum var, 9 kişi aynı çadırda kalıyoruz. Suyumuz yok, çocuklarımız hasta, yemekler yenilmiyor. Evimize gitmek istiyoruz. Hasar tespiti yapıp bize yardım etsinler. Yüreğimiz yanıyor, gözüme uyku girmiyor. Devlet Kürt olduğumuz için bize el uzatmıyor.

- Devlet neden size yardım etmiyor?

Nebahat Tek: Devlet bize ne zaman el uzattı şimdi uzatsın. Çınar'ın Belediye Başkanı AKP'lidir. 10 gündür sokaktayız. Her gün geliyor "geçmiş olsun" diyor. Sanki bizimle dalga geçiyor. "Geçmiş olsun" demekle geçmiyor işte. Dediler ki "zararınızı ödeyeceğiz", şimdi diyorlar "size tamir parası veririz", tamir edecek ne kaldıysa. Bu topraklar Belediye Başkanı'nın aşiretindedir. İstese tek başına hepimize sahip çıkar. Ama ağa ırgata bedava bir şey vermez. 6 kişi sokakta çaresiz kaldık. Çadırda kışı nasıl geçirelim? Üstümüze örtecek bir şey yok.

Devamı sayfa 31'de

ÇINAR "Devlet Kürt olduğumuz için bize el uzatmıyor!"

Diyarbakır'a yarım saat (40 km) mesafede olan Çınar'da yaşam yoksulluk üzerine kurulmuş. Tek geçim kaynakları iki üç keçi, üç-beş tavuk ve tarlada akıttıkları alınterleri olan Çınar halkının da evi, aşı selin taşıdığı suların altında kalmış durumda. Su boyunun metreleri bulduğu Çınar'da üç can suların altında kaybolurken insanlar yaşadıklarının şokunu hala atamamış... Yaşamlarını kurtarmak için evlerinin çatısına çıkan Çınar halkı, saatlerce kendilerine uzanacak yardım elini

beklerken yaşadıklarını şöyle anlatıyor bir anamız; "şu an buraya bir gerillanın indiği duyulsa devlet seferber olurdu, buraya on tane helikopter inerti, şimdi neredeler? Büyükşehir Belediyesi'nin gönderdiği botlarla canımızı zor kurtardık..."

Halkın yetkililerin duyarsızlığına tepki göstererek Kaymakamlık önüne yürüyünce karşısına çıkan da Çevik Kuvvet'in coplarından başka bir şey değildi.

- Yaşadıklarınızı sizden dinleyebilir miyiz?

Ramazan Dengiz: Selin yaşanması ile beraber ilk önce karşılaştığımız manzara karşısında hepimiz şok olduk.